

25. číslo

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**„A každý, kdo žije a věří
ve mne, neumře navěky.
Věříš tomu?“**

Jan 11,26

Obsah:

dvacáté páté číslo

Milovaní čtenáři!

- 3 Hloupý Honza, batoh a svatá hodinka
- 5 Řekli o modlitbě
- 6 Obětoval život za odpadlého kněze ze Strahova (Jakub Kern)
- 9 Kněžství jako účast na oběti
- 13 Rozhovor se Smrtí
- 14 Nemusíte mít strach
- 15 Blízký nejen mladým
- 16 Dva praménky
- 17 Tajemství utrpení
- 21 Honzík
- 23 Stonásobek
- 24 Turínské plátno jako multidisciplinární problém
- 30 Muž z plátna
- 32 Pokusy o napodobení
- 33 Bůh mluví skrze mlčení
- 35 Rozděleme se...
- 36 Rok v Bulharsku mezi Romy
- 39 Mohlo by vás zaujmout – doporučujeme!
- 40 Pošli své bohatství napřed
- 42 Kněžství
- 46 Modlitba, informace, povzbuzení
- 47 Kluci, udělejte si aspoň maturitu
- 48 Co pro mne znamená syn kněz?
- 49 Odplata za apatii / Skákat jen do jisté výšky / Prase a kráva
- 50 Mé povolání
- 52 Zřeknout se zlých principů totality
- 54 Fakta a čísla o majetkovém vyrovnání s církvemi
- 58 Cigareta, poslední záchranné stéblo?
- 60 Hrbolaté cesty života
- 62 Společenství čistých srdcí
- 63 Jak získat čísla, která vyšla v minulosti?

Toto je již 25. číslo časopisu *Milujte se!*. Když vyšlo v červnu 2007 první číslo časopisu *Milujte se!*, bylo v jeho editorialech na str. 2 uvedeno: „... vychází pod záštitou sester Matky Terezy, Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné, jihomoravského FATYMu a s ním spojené iniciativy Čistá láska (nyní se jmenuje Společenství čistých srdcí) a v neposlední řadě s podporou Hnutí Pro život ČR a Res Claritatis jako vydavatele.“ Jsme stále velmi vděční za veškerou podporu, zvláště za modlitby sester Matky Terezy, a také všech ostatních, kteří za časopis *Milujte se!* v modlitbách prosí a na tento úmysl přinášejí i své oběti.

Když nyní vychází 25. číslo časopisu, je třeba dodat, že vychází také s podporou vás – čtenářů, a to jak modlitební, tak i finanční. Upřímně Pán Bůh zaplať za obojí. Bez vaší podpory bychom již dávno skončili... Pro druhé číslo časopisu *Milujte se!* jsem v roce 2007 připravoval rozhovor s P. Martinem Holíkem o rádiu *Proglas* a *TV Noe*. Ptal jsem se ho na budoucnost této křesťanské televize. Řekl mi tehdy: „Bude trvat a vysílat, dokud ji budeme chtít.“ (Viz *Milujte se!* č. 2, str. 55 – on-line dostupné v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se.) Stále více si uvědomuji, že totéž platí i o časopise *Milujte se!*. A jsem rád, že ho i nadále chcete a podporujete.

Současně bych vás chtěl požádat o pomoc při propagaci časopisu. I když *Milujte se!* vychází již nějakou dobu v nákladech přes 50 000 výtisků (toto číslo vyšlo v nákladu 70 000 výtisků), stále se setkáváme s lidmi, kteří ho ještě „neobjevili“. Pomozte, prosím, časopis šířit ve svém okolí. I za to vám předem děkuji.

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
25/2013, VII. ročník, vydáno 2. května 2013

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.

Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské neshovinnosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání darů lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění textů krátit, případně upravovat.

Fotografie lidí umístěné v svědectvích a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: archiv *Milujte se!* (montáž obrazů na roušce z Manoppello a na Turínském plátně)

Hloupý Honza, batoh a svatá hodinka

Bylo nebylo, Honza šel do světa

Za sedmero horami a devatero řekami žila chudá máma se synem Honzou. Máma mu napekla plný batoh buchet a Honza se vydal do světa. Když už šel Honza asi hodinu, potkal stařečka. Byl to kouzelný dědeček, ale to Honza nevěděl. A protože Honza nebyl lakomý, nabídl dědečkovi své buchty. Dědeček ochutnal a povídá: „Vidím, Honzíku, že máš dobré srdce. Mám návrh. Co kdybychom si spolu vyměnili batohy? Můj je plnější a těžší...“ Honza souhlasil. Daleko do světa ale nedošel a ještě ten večer se vrátil domů k mámě za pec. Dále pak žili ve velké bídě bez vyhlídky na nějaké zlepšení. Asi po roce někdo zatukal na dveře. Honza otevřel a poznal dědečka, se kterým si

vyměnili batohy. Stařeček řekl: „Honzíku, jdu se podívat, jak se ti daří.“ „Dědo, nestojí to za nic. Taktak že s mámou přežíváme – bída a hlad.“ Dědeček spráskl ruce: „A proč nepoužíváš můj batoh?“ Honza na to: „Ten byl tak těžký, že jsem ho zahodil hned na kraji lesa kousek od místa, kde jsme se rozešli.“ Dědeček se chytil za hlavu: „Honzo, Honzo, a to ses ani nepodíval, co v tom batohu bylo? Vždyť byl plný zlata.“

Ty máš ještě šanci!

V tomto místě pohádka končí a já vám vysvětlím, proč jsem s ní začal.

Téměř denně se setkávám s lidmi, kteří mají problémy, a někdy hodně velké. Nejen chudobu a různé existenční starosti, ale i zdravotní těžkosti, velké sta-

... jako Honza z pohádky mají všichni blízko k řešení, o kterém se jim ani nezdálo!

rosti se vztahy a mnoho dalšího... Všichni jsou do jisté míry v podobné situaci jako Honza, když dědovi sděloval, jak je na tom velmi zle. A podobně jako Honza mají všichni blízko k řešení, o kterém se jim ani nezdálo. A na rozdíl od Honzy jsou zatím v situaci, kdy ještě nepřišli o možnost tu šanci využít! ▶

V ní je skutečně přítomen samotný Všemohoucí – živý Bůh. Největší Dobrodinec...

... pomůže nám začít rozmotávat problémy od toho správného konce.

největšího Dobrodince a nejvyššího Pána a v tichosti mu přednášet všechny svoje problémy. Kdo to už zkusil, zjistil, že to „funguje“. Ne že by nám Bůh vždy zázračně opatřil všechny potřebné prostředky, chybějící zdraví, ženicha, úspěch nebo něco jiného, co se nám zdá, že potřebujeme – i když často také, pokud je to skutečně pro naše dobro! Ale dává nám jedinečnou možnost, abychom to, co prožíváme, začali vidět v nové, pravdivější a hlubší perspektivě – vidět těžkosti nejen svýma, ale i Ježíšovýmá očima. Setkání s Ježíšem při této „audienci“ nabízí zdroj síly, abychom dokázali nést svoje problémy způsobem, který nám bude ku prospěchu pro čas na této zemi i pro věčnost. A pomůže nám je začít rozmotávat od toho správného konce...

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Proste a bude vám dáno

Pán Ježíš totiž jasně řekl: „Proste a bude vám dáno.“ (Mt 7,7) A zvláštním způsobem je mezi námi přítomný v Eucharistii. Slyšeli jste již o „svaté hodině“? Koná se již i u vás? Účastníte se jí pravidelně?

Při svaté hodině je vystavena Největší Svátost a v ní je skutečně přítomen samotný Všemohoucí – živý Bůh. Každý k němu může přijít na audienci. Bez protekce, bez bezpečnostních prohlídek můžeme předstoupit před svého

Doporučuji, zkuste to!

Začněte při svaté hodině pravidelně předkládat Nejvyššímu vše, co nesete ve svém srdci, a jsem si jist, že mi dáte za pravdu. A nezapomeňme, že platí, co Němci jednoduše vyjadřují moudrostí: *einmal, keinmal*. To znamená: jednou je skoro jako nic. O tom, že svatá hodinka „funguje“, může totiž svědčit pouze ten, kdo nezůstal u jediné návštěvy... I Pán Ježíš v evangeliu jasně vyzývá k vytrvalosti! (viz Lk 11,5–13)

Kdo chce, hledá způsob, kdo nechce, hledá výmluvu

Tam, kde se nekoná svatá hodinka společně, je možno ji prožít i soukromě před svatostánkem. A nebo navrhnout, aby se s ní začalo... Může jít třeba i jen o půlhodinku – podstatné je být s Ježíšem přítomným v Nejsvětější Svátosti nějakou dobu, a to pravidelně (co je nepravdivě, jde postupně „do ztracena“ – to asi znáte...). Nemusí to být nutně čtvrtek – i když původní myšlenka svaté hodinky byla prožít hodinu s Pánem Ježíšem v době, kdy se on modlil v Getsemanské zahradě večer před svým utrpením za nás a za celý svět.

P. Marek Dunda ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

V Eucharistii je skutečně, reálně a podstatně přítomno Tělo a Krev Ježíše Krista.^[De fide]

V Eucharistii je přítomen celý Kristus – jeho Tělo a Krev, jeho duše a jeho Božství.^[De fide]

Pod každou způsobou (tedy jak pod způsobou – tj. viditelným vzhledem – chleba, tak pod způsobou vína – pozn. redakce) je přítomný celý Kristus.^[De fide]

Tělo a Krev Kristovy jsou v Eucharistii po konsekraci (proměnění) trvale přítomny.^[De fide]

Eucharistie je pravá svátost, ustanovená Ježíšem Kristem.^[De fide]

Kristu přítomnému v Eucharistii náleží klanění (*cultus laetiae*).^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus¹⁾

Proč je třeba klanět se Bohu?

Každý člověk, který si uvědomuje, že je Božím tvorem, pokorně uzná svého Stvořitele a bude se mu klanět. V postoji klanění (adorace) však neuctívá pouze Boží velikost, všemohoucnost a svátost. Klaní se i Boží lásce, která způsobila, že se v Ježíši Kristu Bůh stal člověkem.

Bůh je velký, my jsme nepatrní. A přitom člověk není nikdy větší, než když ve svobodné odevzdanosti padá na kolena před Bohem.

Člověk, který hledá víru v Boha a začíná se modlit, může tímto způsobem nalézt k němu cestu.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církve definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

*Dělej, co můžeš,
a modli se za to,
co nemůžeš, a Bůh
ti dá, že budeš
moci.*

svatý Augustin

Řekli o modlitbě

Foto: Flickr, Paval Hadzinski (CC BY-NC-ND 2.0)

Co řekli o modlitbě ti, kteří s ní měli opravdu živou zkušenost?

- Pro mě je modlitba povznesením srdce, je to prostý pohled k nebi, zvolání vděčnosti a lásky uprostřed zkoušek a uprostřed radosti.

svatá Terezie z Lisieux

- Možná se nejvíce modlíme, když toho nejmeně říkáme, a možná se modlíme nejmeně, když toho říkáme nejvíce.

svatý Augustin

- Modlit se neznamená slyšet se mluvit, modlit se znamená ztišit se a čekat, dokud modlíci se nezaslechnou Boha.

Søren Kierkegaard

- Modlit se znamená zvednout se ze strachu tohoto světa a vydat se k Otci.

Friedrich von Bodelschwingh

- Podle mého názoru modlitba není nic jiného než rozhovor s přítelem, se kterým se rádi a často scházíme o samotě, abychom si s ním mohli promluvit, protože nás miluje.

Svatá Terezie z Avily

- „*Contempata aliis tradere.*“ (Předávej pouze to, co jsi skutečně přijal a pochopil v modlitbě.)

motto bratří kazatelů – dominikánů

- Pán Bůh má rád, když ho „obtěžujeme“.

svatý Jan Maria Vianney

- Člověče, vždyť ty jsi chudák, který musí prosit úplně o všechno.

svatý Jan Maria Vianney

- Všichni svatí otcové, kteří přikládali tak nesmírný význam modlitbě, jsou přesvědčeni, že zbožná gesta jako klečení, sepjaté ruce, paže zkřížené na hrudi mnoho znamenají. Zbožný postoj nám v netušené míře napomáhá přebývat soustředěně v Boží přítomnosti.

svatý František Saleský

- Všechny potíže při modlitbě plynou z jediné příčiny: že se člověk modlí, jako by tu Bůh nebyl.

svatá Terezie z Avily

podle YOUCAT – katechismus pro mladé ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč se můžeme spolehnout na to, že Bůh slyší naši modlitbu?

Mnozí z těch, kteří prosili Ježíše za jeho pozemského života o uzdravení, byli vyslyšeni. Ježíš, který vstal z mrtvých, žije, naslouchá našim prosbám a přednáší je Otci.

Evangelia nám dochovala jméno představeného synagogy Jaira, který vyhledal Ježíše a prosil ho o uzdravení na smrt nemocné dcerky. Nikdo už jí totiž nedokázal pomoci. Ježíš jeho prosbu vyslyšel. Jairovu dcerku vzkřísil z mrtvých a zdravou ji vrátil jejím rodičům (srov. Mt 5,21–43). Ježíš během svého pozemského života konal mnoho znamení a zázraků. Chromí, malomocní a slepí ho neprosili nadarmo o pomoc. Mnozí křesťané by mohli vyprávět, jak volali k Bohu a jak Bůh konkrétním způsobem vstoupil do jejich života. A kolik jen modliteb bylo vyslyšeno na přímluvy světců! Bůh ovšem není nějaký automat. Způsob, jakým nás hodlá vyslyšet, musíme ponechat na něm.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

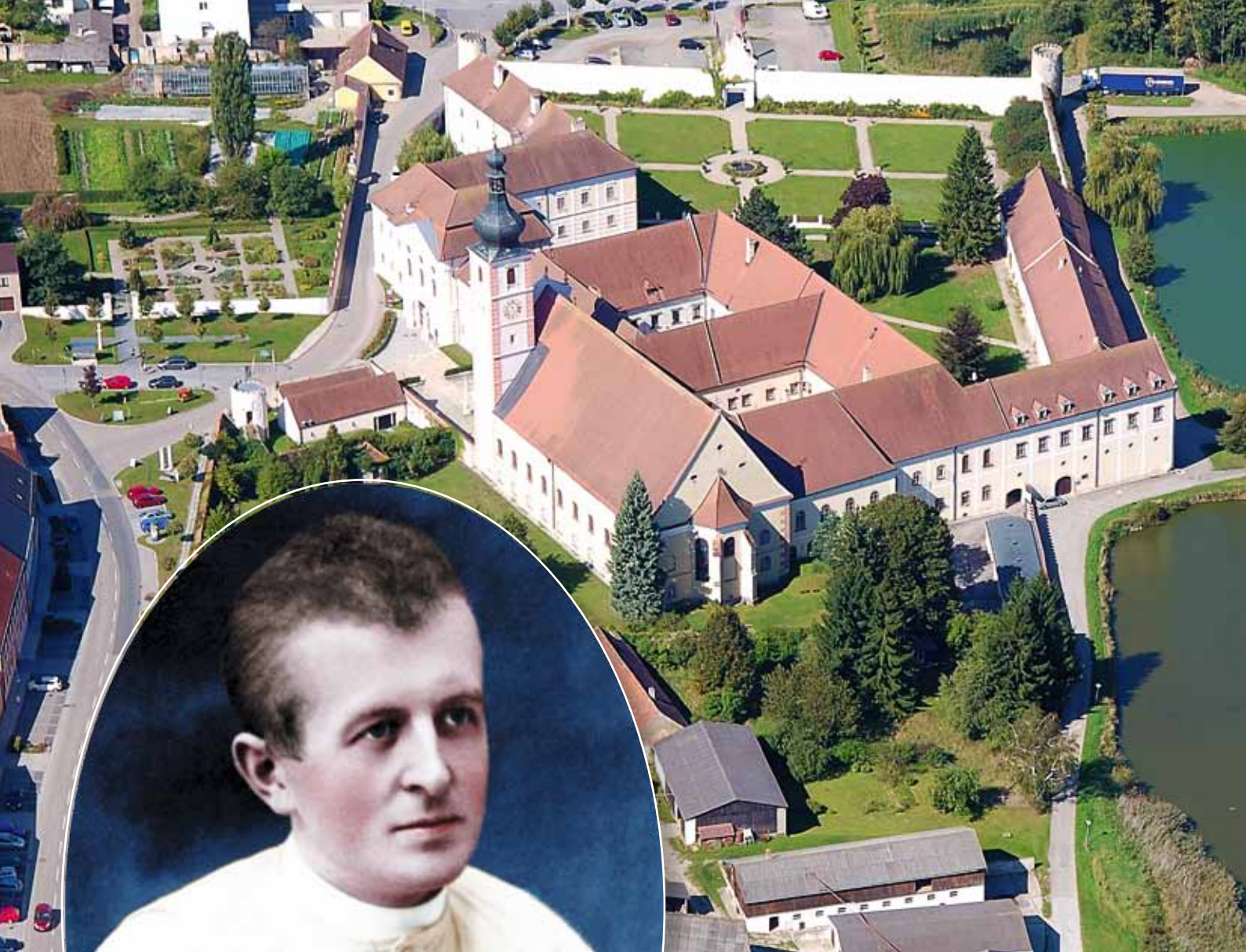

Foto: Wikimedia Commons, Arcomonte26 (CC BY-SA 3.0 AT)

Obětoval život za odpadlého kněze ze Strahova

bl. Jakub Kern, O.Praem.

Svatí nám mají stále co říct. Vždy mě znovu oslovuje právě to, že hráli, řečeno fotbalovou terminologií, tutéž hru, kterou hrajeme svým životem i my – a už vyhráli! A řada z nich dokonce i na tomtéž trávníku, co hrajeme my – mám zde na mysli, že svůj život prožívali nedaleko od míst, kde žijeme my. Když se setkávám s dalšími a dalšími světcí, kteří měli nějakým způsobem vztah k naší zemi, vždy je to pro mě silným impulzem a výzvou. A zařazuji je mezi své nebeské přátele. Ze zkušenosti mohu potvrdit: oni toto nabídnuté přátelství berou vážně. Projevuje se to tím, že účinně pomáhají...

Papež to řekl naplno

„... Církev dneška nepotřebuje katolíky na částečný úvazek, ale plnokrevné křesťany!“

Tato jednoznačná slova pronesl papež Jan Pavel II. v neděli dopoledne 21. června 1998 na vídeňském Náměstí hrdinů při své 3. pastorační návštěvě v Rakousku. I když si to většina z nás dosud moc neuvědomuje, ta chvíle byla velkým okamžikem i pro naši Českou zemi.

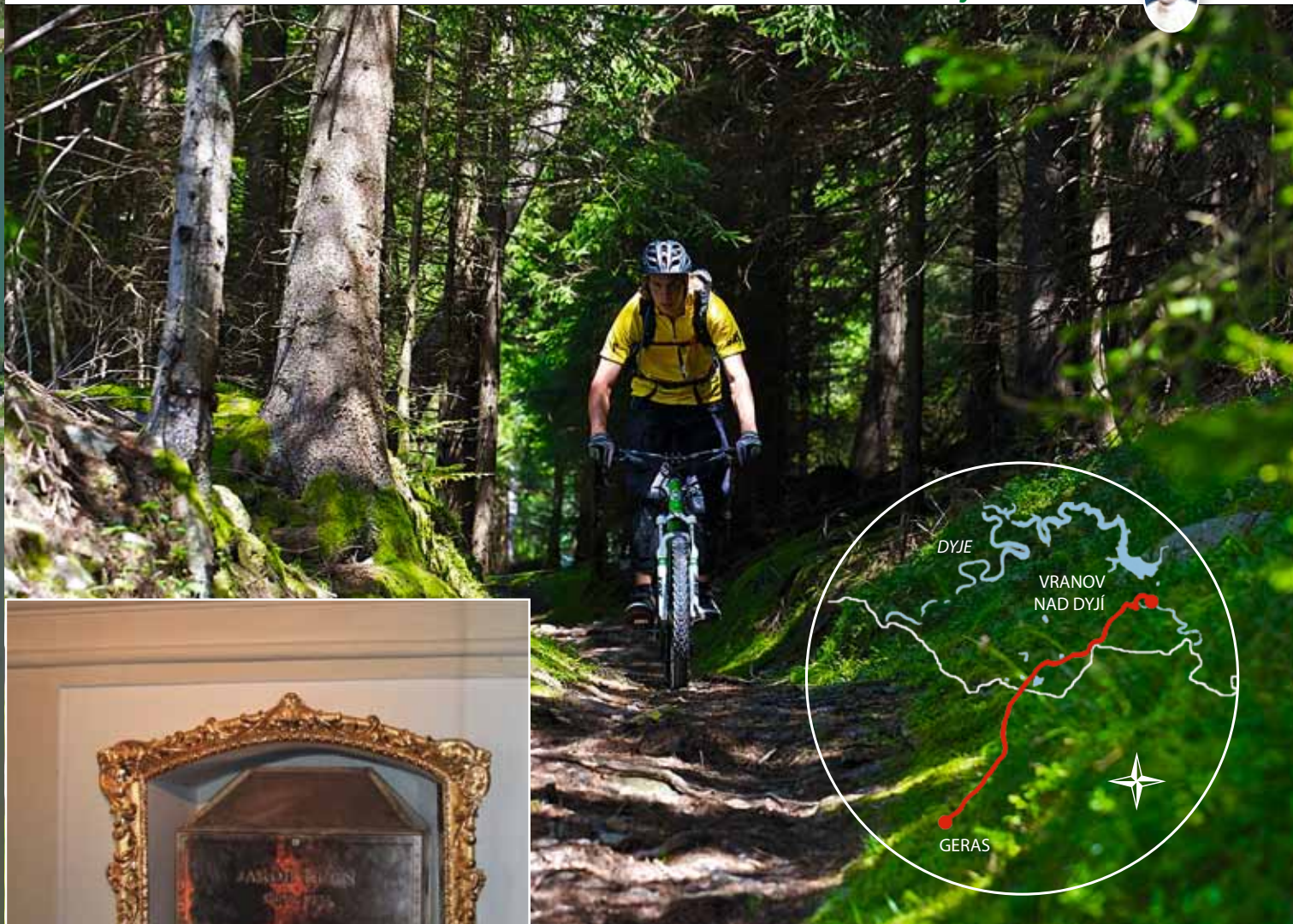

Foto: Flickr, badkleinkirchheim (CC BY 2.0)

Foto: Wikimedia Commons, Karl Gruber (CC BY 3.0 AT)

Ostatky P. Jakuba Kerna jsou uloženy a uctívány v opatství v Gerasu – 18 km od redakce časopisu „Milujte se!“ ve Vranově nad Dyjí.

Ostatky bl. Jakuba Kerna, O.Praem., v geraském opatství (vlevo nahoře)

Dva „naši“

Při bohoslužbě, kdy Jan Pavel II. pronesl tato památná slova, byli totiž za blahoslavené prohlášeni „tři hrdinové Církve“ – právě takto je Svatý otec doslova nazval: P. Jakub Kern, P. Anton Maria Schwarz a sestra Restituta Kafková. Blahořečení dvou z nich, brněnské rodačky Restituty Kafkové (pozornost jejímu životnímu příběhu jsme věnovali v *Milujte se!*

č. 11, str. 29–23 – on-line v archivu dosud vydaných čísel na www.milujte.se) a Jakuba Kerna, mladého kněze premonstráta, může být vnímáno jako velký duchovní dar i pro náš národ. Doufám, že z tohoto daru snad dokážeme časem i bohatě čerpat.

Co by kamenem dohodil a zbytek došel

Jen 18 kilometrů od Vranova nad Dyjí, sídla redakce časopisu *Milujte se!*, je v mariánské bazilice premonstrátského opatství v rakouském Gerasu Pamětní kaple Jakuba Kerna. Zde jsou uloženy a uctívány ostatky tohoto blahoslaveného. Mnozí, kteří ho prosí o přímluvu,

jsou vyslyšeni. Blízkost jeho hrobu hned za moravsko-rakouskou hranicí je příležitostí a zároveň výzvou pro mnohé poutníky, aby při plánování svých cest do Rakouska nezapomněli zařadit zastávku právě zde. Výhodou je, že toto jedinečné místo je z české strany dobře dostupné i pro cykloturisty – od Vranovské přehrady nebo z Národního parku Podyjí je to přibližně hodina jízdy na kole.

Z naší země

P. Jakub Kern, O.Praem., (1897–1924) prožil většinu svého života v rakousko-uherské monarchii, do které tehdy patřily i české a moravské země. Svým ▷

Mnozí, kteří ho prosí o přímluvu, jsou vyslyšeni.

Foto: Flickr, Rosie O'Beirne (CC BY-NC-ND 2.0)

Na nás je udělat vše, co můžeme, a zbytek svěřit Bohu.

premonstrátského kněze. To, co jsme obětovali za druhé, nepříjde nazmar. On ví nejlépe, kdy a jak zúčtovat to, co jsme mu nabídli...

To může být velkou útěchou pro všechny, kteří se modlí a obětují za obrácení svých drahých, a nevidí žádné ovoce. Přesto je každá taková oběť a vytrvalá modlitba důležitá – mnohdy ale to, že jsme se za někoho kratičce pomodlili, ještě nemusí znamenat, že jsme udělali vše, co jsme mohli... Na nás je udělat všechno, co můžeme, a zbytek svěřit Bohu. On má v rukou vše a svou milost dá v pravý čas. Tak se to jistě stalo i v tomto případě, i když přesně nevíme, co se dělo v posledních okamžicích života odpadlého kněze Isidora Bohdana Zahradníka, když 18. února 1926 ve Vídni umíral.

P. Marek Dunda ■

Prameny (k celé sérii článků): Weidinger, Hermann-Josef. *Jakob Kern. Durch Leid zum Licht*. Karlstein; Freunde der Heilkräuter, 1999.

Hlinomaz, Milan. *PhDr. Theodor Zahradník. K sedmdesátiletému výročí úmrtí*. Praha; Bibliotheca Strahoviensis II, 1996, str. 101–107.

wikipedia.org

premonstrati.org

Isidor Bohdan Zahradník

Foto: Wikimedia Commons

To, co jsme obětovali za druhé, nepříjde nazmar.

způsobem jej tedy můžeme považovat za „svého“. I po rozdělení Rakousko-Uherska a vzniku samostatného Československa mohl asi cítit k oddělené části země podobný vztah, jako cítíme my starší ke Slovensku. Vždyť si pamatujeme dobu, kdy jsme ještě byli jednou zemí a prožívali společné osudy.

Za českého odpadlého kněze

To, že Jakubu Kernovi nebylo lhostejné, co se odehrává v naší české zemi, poznáváme i podle toho, že hlavní pohnutkou pro jeho vstup do premonstrátského řádu bylo vědomí silné potřeby konat smírné pokání. Věděl, že jako řeholník – premonstrát – bude mít větší možnost než diecézní kněz konat toto pokání. Mnohé z nás až zamrazí, když si uvědomíme, že Jakub Kern nabídl svůj život v řeholi za odpadlé kněze – i za strahovského premonstráta Isidora Bohdana Zahradníka, který byl pravděpodobně hlavní inspirací pro jeho oběť. Zahradník porušil své řeholní sliby, odpadl od katolické církve a stál u zrodu Církve československé.

Když jsem připravoval tento článek, historik P. PhDr. Jindřich Zdeněk Charouz, O.Praem., Th.D. mi řekl: „Jakub Kern chtěl být vždy knězem diecézním a po řeholi netoužil, ale když se dověděl o tom, že v Čechách odpadají i řeholníci, nabídl se Bohu, že bude za Zahradníka v řádu žít – což je podle mne větší oběť než u svatého Maxmiliána Kolbeho, který se nabídl za druhého umřít.“

Přesto, že byl velmi mladý, prožil Jakub Kern v závěru svého života obrovské utrpení, které souviselo s jeho nevyčleněným dřívějším válečným zraněním. Jak svědčí kapucín P. Patrizius Kriest: „V době své poslední nemoci dal Jakub Kern vzkázat Zahradníkovi, že za něj obětoval své bolesti a teď už brzy zemře. Zahradníka neustále prosil, aby se přece jen vrátil ke své Církvi.“

Výsledek své oběti neviděl...

Když Jakub Kern v roce 1924 umíral, nemohl vidět žádný hmatatelný výsledek své oběti. Ani my ho s jistotou neznáme (pozn. redakce: přesto, že jsme věnovali značné úsilí osvětlení této otázky, z dostupných zdrojů se nám nepodařilo Zahradníkovo obrácení na smrtelné posteli ani jednoznačně potvrdit, ani vyvrátit). Věříme však, že před Bohem žádná oběť není marná. Bůh nezapomíná a jistě nezapomněl ani na oběť mladého

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicchurch.org.uk

Kněžství jako účast na oběti

Foto: © Stift Geras

Dětský portrét Jakuba Kerna

Blahoslavený Jakub Kern se narodil na Květnou neděli 11. dubna 1897. Při křtu dostal jméno Franz Alexander, po otci a po strýci – svém kmtrovi. Jakub je jeho řeholní jméno. Jeho narození předcházela událost, která významně ovlivnila život budoucího světce.

Inspirace pro budoucí matky kněží

Jeho rodiče byli Franz Kern z Vídně a Anna, rozená Neidlová, z Landeggu, oba byli věřící katolíci. Měl dvě sestry.

Jeho zbožná maminka se několik týdnů před termínem porodu vydala na pouť do Maria Enzersdorfu. Dlouho se tam modlila před milostným obrazem Panny Marie a prosila o ochranu svého dítěte. Slíbila, že dítěti, pokud to bude chlapec, vloží do srdce velkou lásku ke kněžství, aby se tak jednou, bude-li to Boží vůle, mohl zasvětit službě Bohu. Toto vše ale uchovávala ve svém srdci jako tajemství a nikdy o tom nemluvila. Synovi to řekla až na své smrtelné posteli v době, kdy už byl studentem teologie a žákem vídeňského kněžského semináře. Byla vděčná, že Bůh vyplní její přání.

Radostný kluk

V dětství a v dospívání se od svých vrstevníků moc nelišil. A přece jedno na něm bylo nápadné – láska k Bohu. Začala se

v něm ozývat touha po kněžství. Po přijímacích zkouškách v září 1908 vstoupil do chlapeckého semináře ve vídeňské arcidiecézi v Hollabrunnu a zároveň navštěvoval tamější státní gymnázium. Byl přátelský a ochotný, proto si ho ostatní oblíbili. On sám ale s nadšením usiloval hlavně o to, aby se stále víc líbil Bohu a prokazoval mu lásku. Zají- ▶

Slíbila, že dítěti, pokud to bude chlapec, vloží do srdce velkou lásku ke kněžství.

Jakub Kern v hodnosti poručíka (1917)

Karl Friedrich Gsur: Defenziva II. kulometného oddílu 4. pěšího pluku (1915)

Foto: Wikimedia Commons

Když byl s těžkým zraněním odvezen, jeho spolubojovníci nařikali, že je opustil jejich „anděl“, jejich „svatý“ a „jejich přímluvce u Boha“.

mavé je, že velkou vděčnost za dar povolání ke kněžství si nesl v srdci už jako mladý student.

Mezi seminaristy

V semináři se velmi radoval z toho, že Spasitel pobýval mezi nimi pod jednou střechou. Býval u něho před svatostánkem čím dál tím častěji: mnohokrát se ponořil do modlitby tak, že pro něho museli jít – v těchto chvílích prostě ztratil pojem o čase. Jeho přátelé se stále více podívovali nad tímto duchem vnitřní modlitby.

Neexistovala však zábava, které by se nezúčastnil. Často měl docela bláznivé nápady... Nikdo se na něj ale nedokázal zlobit pro jeho občasně výstřelky, protože nikoho neurážel a nikomu neubližoval.

Místo k oltáři – do války

Idyllické roky v semináři však přerušila první světová válka a on musel 15. října 1915 narukovat k 59. pluku do Salzburgu, odkud byl v lednu 1916 přeřazen

ke 4. tyrolskému regimentu. Důstojnickou školu navštěvoval ve Vöcklabruku v Horních Rakousích a 15. května 1916 byl odvelen na italskou frontu do jižního Tyrolska.

Dokázal jít proti proudu

I během Jakubovy vojenské služby zůstal Bůh nadále středem jeho myšlení a jednání. Téměř denně – pokud mu v tom nebránila služba – chodil jako voják ke svatému přijímání a ministroval při mši svaté až do okamžiku, kdy odešel na frontu. Tam už to nebylo možné. Jeho zbožnost mu vynesla nadávky a posměch kamarádů. Dokážeme si představit, že to pro něj nebylo vůbec lehké. Mnohý by na jeho místě zatrpkel, nebo alespoň navenek slevil ze své zbožnosti. On však ne. Dokázal jít proti proudu. Trpělivě a pokojně snášel škodolibé poznámky bez toho, že by odbočil ze své cesty. Svým jednoznačným postojem si časem mezi ostatními vojáky získal mimořádnou

pozici: přijímali ho se zvláštním respektem, až úctou.

Velitel stráže „náš strážný anděl“

Krátce potom, co přišel jako mladý důstojník na frontu, mělo nastoupit několik vojáků z jeho rotu na hlídku. Bylo to nebezpečné. Když viděl, že se nikdo nehlásí, nabídl, že se ujme velení hlídky. Ale byl nejdřív odmítnut – vždyť je nováček, teprve přišel na frontu a nemá žádné zkušenosti... Klekl si na kolena a prosil o Boží pomoc a ochranu. Vojáci kolem z toho měli legraci. Jako by se nic nestalo, vstal za chvíli od modlitby a zeptal se vojáků, kdo se dobrovolně hlásí jít s ním. A překvapivě se přihlásilo čtyři muži, kteří ho pak tiše poprosili, ať se s nimi ještě pomodlí, aby se v pořádku vrátili. Od té doby se vždy, když na něj připadlo velení hlídky, přihlásilo víc dobrovolníků, než bylo potřeba. Na frontě dokonce vzbuzoval svou pevnou vírou takový obdiv a respekt, že mu vojáci z jeho rotu dali přezdívku „náš strážný anděl“.

Těžké válečné okamžiky

Válka je zlá. V předních liniích zažíval se svými spolubojovníky i velmi těžké okamžiky, které se hluboce vrývaly do jeho

Svým jednoznačným postojem si časem získal mimořádnou pozici mezi ostatními vojáky.

„Bože můj, nech mě žít, dokud aspoň jedinkrát neodsloužím mešní oběť. Ale pokud rozhodneš jinak, přijmu to.“
Jakub Kern, O.Praem.

srdce. V jeho deníku najdeme například u neděle 10. září 1916 poznámku: „O půl páté ráno začíná prudká palba a pokračuje ještě teď, o tři čtvrtě na dvanáct. Italové chtějí zaútočit. V 10 hodin muselo 10 mužů z čtyř přinést munici. Jeden je těžce raněn, brzy vypustí svou duši do nebe. Nacházím ho bohužel už v posledním tažení a mohu se tak pouze za něj pomodlit. Je mi opravdu líto, že jsem nepřišel už dřív. Je to vskutku smutné.“

Průstřel plic a jater

Ani on sám však není ušetřen. O den později v pondělí 11. září 1916 je zasažen: průstřel plic a jater. Jak se to stalo? V tu chvíli se nacházel v nej přednější linii... Nedopatřením dostal ránu zezadu z vlastních zadních řad, odkud vyšla špatně mířená střela. S těžkým zraněním se ještě doplazil zpět a podle rozkazu podal hlášení. Až ve středu 13. září byl převezen do polní nemocnice ve Folgari. Do rány se mu mezitím dostala infekce. I v horečnatém fantazírování se ozývalo to, co stále proudivo v jeho duši. Jednou začal zpívat: „Moje duše čekej, čekej svého Pána, všeho se proň vzdej, rád mi pomáhá. V bouři i v nouzi on tě bude chránit, věrný Bůh.“

Když byl s těžkým zraněním odvezen, jeho spolubojovníci naříkali, že je opustil jejich „anděl“, jejich „svatý“ a „jejich přímluvce u Boha“. O osm dní později byla skoro celá rota pobita...

Operace a následky zranění

Téměř tři čtvrtě roku se potácel mezi životem a smrtí. Podstoupil první operaci. Nahromadilo se tolik hnisu, že musel být odstraněn šesticentimetrový kus žebra, aby hnis odtekl. Takových operací zažil ještě několik. Během dalších let jeho utrpení mu bylo nutno postupně odoperovat celkem 8 žeber – kvůli vážným kompli-

Foto: Wikimedia Commons, Silar (CC BY-SA 3.0)

kacím nemohla být použita narkóza a musel zůstat při plném vědomí. Když mu při první operaci polní lékař řekl: „Pane poručíku, teď jde o život, buďte připraven!“ sebral těžce nemocný všechnu svou sílu a odpověděl: „Ne, já nezemřu, chci se stát knězem!“ A smrt utekla. Nikdy však už nebyl úplně zdrav a následky zranění mu stále víc komplikovaly život.

Bohem přijatá prosba

Když střízlivě zhodnotil svůj zdravotní stav a celkovou situaci, bylo mu jasné, že Bůh tímto způsobem odpověděl na jeho prosbu, kterou mu přednesl na začátku roku. Tehdy, 1. ledna 1916, byl ještě mladým mužem, který oplýval zdravím a v kostele svatého Blažeje v Salzburgu prosil Ježíše, aby pro Něho směl opravdu mnoho trpět.

Nyní vnímal, že Kristus chce jeho utrpení využít jako smírnou oběť. A rád se mu takto znovu nabízel. V červenci 1920 získává souhlas opata, že se může stát kandidátem premonstrátů v Gerasu. I nadále směřuje drobnými krůčky ke kněžství. Jako řeholník premonstrát přijal řeholní jméno Jakub (německy Jakob).

Jakub Kern v klerice (1918)

Foto: © Stift Geras

Primice

Následky zranění mu ale dělaly i starost. Často prosíval: „Bože můj, nech mě žít, dokud aspoň jedinkrát neodsloužím mešní oběť.“ Ale dodával: „Pokud rozhodneš jinak, přijmu to.“

Dostal dispens (výjimku), aby mohl přijmout kněžské svěcení ještě před složením věčných slibů ve svém řádu. Dne ▷

*Dne 1. srpna
1922 mohl
konečně
šestadvacitiletý
novokněz Jakub
Kern, O.Praem.,
slavit svou
primiční mši
svatou.*

Jakub Kern na primiční slavnosti (vlevo uprostřed)

Památka blahoslaveného Jakuba Kerna, kněze a řeholníka, připadá na 20. října.

svou horlivost, veselost a obětavost. Lidé rozpoznali, že vše, co říká, je hluboce prožito a protrpěno.

Následky válečného zranění se však projevovaly stále ztelněji. Jeho kněžská služba byla přerušována dlouhodobými pobyty v nemocnici. Všechno své utrpení přijímal jako milost a nabídl je Kristu jako smírnou oběť – i za českého odpadlého kněze, který patřil ke stejnému řádu jako on: za strahovského premonstráta Isidora Bohdana Zahradníka.

Jakub zemřel v pondělí 20. října 1924 půl hodiny před polednem ve Všeobecné nemocnici ve Vídni – v den, kdy měl skládat věčné řeholní sliby. Před přijetím viatika (pozn. redakce: viatikum neboli pokrm na cestu je svaté přijímání, které by měl před smrtí pokud možno přijmout každý katolík) pronesl: „První a poslední svaté přijímání se má uskutečnit zvláště slavnostně. Dnes bude mé poslední svaté přijímání. Věčné sliby budu už skládat v nebi.“ Bylo mu dvacet sedm let. A právě na 20. října připadá nyní v církevním kalendáři jeho památka: blahoslaveného Jakuba Kerna, kněze a řeholníka.

P. Marek Dunda ■

Utrpení nabídl Kristu jako smírnou oběť – i za českého odpadlého kněze, který patřil ke stejnému řádu jako Jakub: za strahovského premonstráta Zahradníka.

1. srpna 1922 mohl konečně šestadvacitiletý novokněz Jakub Kern, O.Praem., slavit svou primiční mši svatou u školských sester ve Vöcklabrucku, kde prožíval část svého dlouhého léčení. Noc před jeho primicí patří v jeho životě snad k nejobleštěnějším. V poslední chvíli ohrozilo primiční slavnost chrlení krve. Ale silná vůle, nadšení a touha zvítězily nad slabostí těla

a slavnost proběhla bez přerušení. Jako by necítil ani stopu únavy, udělil požehnání nejen primičním hostům, ale i členům kláštera.

Ke svatosti dozrál brzy

Jen krátce mu bylo dopřáno, aby sloužil jako kněz. A přece se v Gerasu a celém okolí stal brzy známým a oblíbeným pro

V deníku devatenáctiletého poručíka Františka Alexandra Kerna (jako řeholník přijal později řeholní jméno Jakub) z jižní fronty první světové války nacházíme neobvyklý rozhovor, nebo spíše básnické či mystické vyznání fiktivnímu příteli, kterého oslovoval jménem *Mors – Smrt*.

Rozhovor se Smrtí

Ty, velký příteli lidstva, můj milý příteli a bratře Smrti, ty jsi vlastně mezi námi vojáky velmi málo oblíben a nerad viděn. Člověk totiž nerozumí tomu, proč jsi byl stvořen, a neuvědomuje si, že nás uvádíš do duchovní věčnosti. Ale naháníš hrůzu jen těm, bratře Smrti, kteří ochladli v lásce k Božím přikázáním a zákonům, a těm, kteří svým životem dokazovali, že v jejich srdcích přebývá nikoli milost, ale Satan a jeho různí věrní druhové – nečnosti, neřesti a zločiny.

Ale ti, kteří jsou v milosti a lásce Boží posílení a během svého života zde na zemi stále věrně následují svého Spasitele, ti Tebe velmi milují a oslovují Tě „bratře“ a „příteli“, protože je vedeš tam, kam neustále směřovala jejich srdce a všechny jejich touhy: k milému Spasiteli a jeho nebeskému dvoru.

Hleď, můj milý příteli Smrti, musíme se vzdát bohatství celého světa a také svého těla a dosáhneme skrze Tebe bohatství věčnosti a blaženosti. (...) Děkuji ti za to, že nám poskytuješ tolik za tak nízkou cenu.

Také bych tě chtěl, Smrti, nazývat přítelem a bratrem, i když jsem ubohým hříšníkem, který by si vlastně ani neměl dovolit vstoupit před tvář svého Boha. Já

jsem ho však nejen urážel, Tvého i mého Boha, ale také niterně miloval, pokud to mohlo moje slabé srdce dokázat. Zasvětil jsem mu všechny své síly i svůj život a zcela jsem se mu daroval. Snad má z toho radost a daruje mi svoje milostivé slitování – odpuštění. Můj milý bratře! Až budeš ke mně poslán, abys mě přivedl k nejvyšší audienci, pak mi nemusíš dlouho posílat své posly, abys mě upozornil na můj poslední úsek života, ale nabídni mi bez prodlení svou ruku. Za každých okolností ji uchopím a budu tě následovat s radostí k milému Ženichovi mé duše, kdykoli přijdeš, i kdyby to bylo ještě dnes a v tomto okamžiku. Toto je má prosba a já děkuji už dnes za tvoji přátelskou službu. *Salve, frater!* Buď pozdraven, bratře!

z deníku Jakuba Kerna ■

Naháníš hrůzu jen těm, bratře Smrti, kteří ochladli v lásce k Božím přikázáním a zákonům...

Nemusíme mít strach

Blahoslavený Jakub Kern není u nás příliš známý, i když žil v klášteře v Gerasu, pár kilometrů od naší jižní hranice. A nepříliš známé jsou i jeho myšlenky.

Foto: Flickr, kennysarmy (CC BY-NC-ND 2.0)

- ✓ My, katolíci, nemusíme mít strach. Naše Církev založená samotným Kristem Pánem není tak ubohá jako moderní státy, které teprve včera vznikly a mají mnoho postaviček, ale nikoli skutečných postav. Naše matka Církev, která už dva tisíce let vedla tolik národů v tak bouřlivých dobách, potřebuje jen pootevřít galerii těch, kteří tu byli před námi, a budeme žasnout, protože uvidíme ty největší muže a ženy v dějinách, kteří se svými zásadami mají co říci i ve 20. století.
- ✓ Naše doba potřebuje svaté a jen ti nás mohou zachránit!
- ✓ ... nejsem ctižádostivý. Vím pouze o ctižádosti na poli duchovním; zde musíme být všichni snaživí a poctiví.
- ✓ Už rozpoznání důležitosti smíření považuji za velkou milost, která by mohla být dána ještě mnoha lidem.
- ✓ ... podívej se na Rusko, na Československo a Maďarsko a Jugoslávii, co se tam všude děje. Obávám se, že jako kněz ve světě bych neměl dost času na to, abych se modlil a smiřo-

„Naše doba potřebuje svaté a jen ti nás mohou zachránit!“

Jakub Kern, O.Praem.

- val, a dnes je přece tak nutné modlit se a být kajícím. (Těmito slovy vysvětloval P. Jakub Kern své rozhodnutí stát se řeholníkem.)
- ✓ Každodenní věci se nám nesmějí v našem povolání stát obyčejnými, ale musí být každý den nové a stále nás musí znovu a znovu nadchnout.
- ✓ Za prvé v živé víře platí, že se dáme k dispozici velkodušně Bohu. To druhé je, že v začatém pokračujeme a uskutečníme ho – tedy žijeme praktickým křesťanským životem. Není to tak těžké, jak to snad vypadá. Musíme jen otevřít oči a chtít vidět to nadpřiro-

rozené. Nadpřirozenost je nám bližší, než tušíme.

- ✓ Pokud jsme zvyklí dívat se očima víry, budeme schopni rozlišovat království Boží od Satanovy říše, zájmy Ježíšovy od těch ďábelských.
- ✓ Buď stojíme věrně za svým biskupem a tím také za Ježíšem, nebo pokukujeme po těch ostatních a tím po pekle.
- ✓ Svět slibuje mnoho, plní ale málo a dává si to draze zaplatit...

Připravil P. Marek Dunda ■

„Svět slibuje mnoho, plní ale málo a dává si to draze zaplatit...“

Jakub Kern, O.Praem.

Blízký nejen mladým

K otci Jakobovi Kernovi, knězi z řádu premonstrátů, který zemřel ve věku dvaceti sedmi let potom, co svůj život nabídl jako smírnou oběť Bohu, se mnozí obrazejí s prosbou o pomoc v neřešitelných záležitostech. Od jeho smrti až do dnešních dnů byla hlášena četná vyslyšení.

Ti, kteří byli vyslyšeni na jeho přímlovu, podávají zprávu o obrácení, o záchraně manželství, o pomoci v duchovní nebo hmotné nouzi, při rozpoznání a uskutečňování Boží vůle a svého povolání, v nemocech i v mnoha jiných záležitostech. Vyslyšení jsou pečlivě dokumentována a uchována.

Blízký mnoha lidem

Je sympatické, že blahoslavený Jakub Kern může být blízký mnoha různým lidem: vojákům – vždyť sám sloužil jako důstojník v armádě; mladým – dosáhl svatosti velmi mladý a jako mladý také zemřel; rodinám – protože právě křesťanská rodina a modlitba jeho maminky byla tím nejlepším „podhoubím“, ze kterého pak vyrůstalo jeho duchovní povolání i jeho

Jakub Kern jako člen studentské organizace Katholische Österreichische Hochschulverbindung Amelungia

Foto: © Sift/Geras

Foto: Flickr, U.S. Army Europe Images (CC BY-NC 2.0)

svatost; zasvěceným osobám – vždyť si velmi vážil daru svého povolání; trpícím – protože sám velmi trpěl a své velké utrpení dokázal nabídnout jako smír za druhé. A v neposlední řadě může být i patronem těch, kteří se obětují za obrácení někoho, na kom jim záleží – vždyť on sám obětoval svůj život za návrat odpadlého kněze do katolické církve.

P. Marek Dunda ■

Jakub může být blízký mnoha lidem: vojákům, mladým, rodinám, zasvěceným osobám, trpícím...

Jedno z uzdravení na přímlovu Jakuba Kerna

Čtyřletý chlapec (jméno z osobních důvodů není zveřejňováno) trpěl v roce 1971 několik měsíců stálým zvracením a mimořádnou únavou. Rodiče hledali pomoc u nejrůznějších lékařů, ale vše bylo marné. Konečná diagnóza byla: zhoubný nádor mozku – bude nutná okamžitá operace.

Prognóza lékařů předpokládala, že i po operaci bude chlapec žít jen několik let. Rodina se v zoufalství obrátila na Jakuba Kerna, aby na jeho přímlovu Bůh dítěti zachránil život. Následující tomografická vyšetření, kterých bylo prováděno opakovaně několik, přinesla neuvěřitelný výsledek – chlapec se úplně a trvale uzdravil. Dnes už je to dospělý muž, je ženatý a stal se otcem...

Kardinál Tomáš Špidlík je autorem nejen mnoha odborných publikací o křesťanské spiritualitě, ale i pohádek (sbírka „Profesor Ulipispirus a jiné pohádky“). Jednoduše, srozumitelně v nich vyjadřuje ty nejdůležitější skutečnosti... Děkujeme nakladatelství Refugium za laskavý souhlas s otiskem jedné z jeho pohádek.

Dva praménky

Foto: Flickr, Treetop Mom (CC BY-NC-ND 2.0); dole: Ondřej P. Vaněček

Hora se zdvihá do výše k slunci. Ale hora také tíží, je z kamene. Kdesi hluboko v jejím žulovém srdci vyrazily dva čisté praménky a tlačily se na povrch. Ale hora neustoupila. Tísnila je, škrtila. Trvalo to praménkům dlouhou dobu, než se jim podařilo vyrazit na světlo, na úpatí hory.

Jak byly unavené! A přece, sotva vytryskly ze země, už na ně křičel mech, vřes, tráva, pomněnky: „Dejte pít, dejte pít!“ „Byl bych hloupý,“ řekl první pramének. „My jsme se pod zemí dřely a vy jste na slunko zahálely. Nic vám nedám!“ „Nedáš?“ divil se mech. „Nepustíme tě tedy ven.“ „Ucpeme tě kořínky,“ prohlásila tráva. „Schováme tě, zastíníme, nikdo tě nenajde,“ prohlásil vřes a mnoho jiných rostlin.

Druhý pramének byl úslušnější. „Napij se, sestřičko trávo, ale uхни, ať mohu dál!“ Tráva se napila a uhnula.

Napila se i pomněnka a uklonila se na bok. Mech sál vodu jenom z boku. „Mně stačí jenom ovlažit kořínky,“ řekl vřes, „jenom běž dál!“ Pramének běžel. Všechny napájel a všechny rostliny mu ustupovaly. Protože tolik utíkal, skalní hrdélko hory se mu stále víc proplachovalo. Víc a víc vody se tlačilo na povrch a byla křišťálově jasná, studená.

Pramének utíkal do údolí, skákal přes kameny, napájel louky, smáčel kořeny vrb a stále sílil. Ani sám nevěděl, jak se to stalo. Všechny rostliny ho velebily, a proto pouštěly k němu i jiné praménky, aby se s ním spojily. Stal se velkou řekou, ve které žily ryby a na které pluly lodě.

Nakonec dospěl do moře. Když přišel k ústí, moudrý otec oceán ho políbil na čelo a vzal do náručí. „A kde zůstal tvůj rodný bratr?“ ptal se. „Kde by zůstal? Zbažinatěl, zahnil, vysychá a páchne.“

„Víš, synku, čím to je?“ pravil otec oceán. „Nechtěl dávat jiným z toho, co měl. I já sám dostávám nazpět jenom to, co jsem pustil jako páru k horám. Pro nás život znamená dávat. Nechat si pro sebe je smrt.“

Tomáš kardinál Špidlík („Profesor Ulipispirus a jiné pohádky.“ Refugium; Velehrad – Roma, 2010, 3. vydání) ■

Pro nás život znamená dávat. Nechat si pro sebe je smrt.

Foto: 2x archiv MSI

Tajemství utrpení

Nikdo z lidí se během svého pozemského života nevyhne utrpení a smrti. Utrpení, které prožíváme – anebo budeme prožívat –, se dokonce týká nejen našeho těla, ale i duchovní oblasti. Jaký je původ – a hlavně – jaký je smysl utrpení?

Těžká a neodbytná otázka

V hloubi srdce člověka, který sám trpí nebo který je svědkem utrpení druhých, se rodí otázka: Jaká je příčina a smysl utrpení? Tato otázka je mimořádně palčivá, když máme co do činění s utrpením nevinných, s utrpením dětí, s miliony obětí v koncentračních táborech a válkách, s oběťmi živelných katastrof... Jestli existuje Bůh, proč se zdá být tak necitlivý k utrpení nevinných?

Nepochopení může zcela odvést od Boha...

Pohled na zlo kolem nás může být pro některé velmi zavádějící. Blahoslavený Jan Pavel II. píše: „Je dobře známo, že lidé v této otázce dospěli nejen k tomu, že jsou mnoha způsoby zmitáni pochybnostmi a prou se s Bohem, ale dokonce se odvažují i *samotného Boha popírat*.“ (*Salvifici doloris* 9)

Když se ptáme na původ utrpení, musíme si klást otázku o podstatě zla a o jeho původu.

Krása a řád stvoření k Bohu a k víře přivádí, nepochopený význam utrpení naopak může mnohé od Boha odvádět. Jsou to jakoby dva protichůdně působící účinky. Jan Pavel II. říká, existence světa otvírá pohled lidské mysli na existenci Boha, na jeho moudrost, moc a velebnost, naopak utrpení a zlo tento obraz někdy celkem zatemní. Vážné každodenní dramatické okolnosti, tolik nezaviněných

bolestí a tolik viníků bez spravedlivého trestu k tomu jen přispívají. Toto snad víc než cokoli jiného naznačuje, jak důležitá je otázka po smyslu utrpení – a proto je třeba uvažovat o otázce utrpení a o možné odpovědi na ni. (srov. *Salvifici doloris* 9) Každý člověk má nejen právo, ale dokonce i povinnost zabývat se otázkou po smyslu utrpení. Bůh sám nás vyzývá k tomu, abychom o významu utrpení uvažovali ▷

*... je třeba uvažovat
o otázce utrpení
a o možné odpovědi
na ni.*

bl. Jan Pavel II.

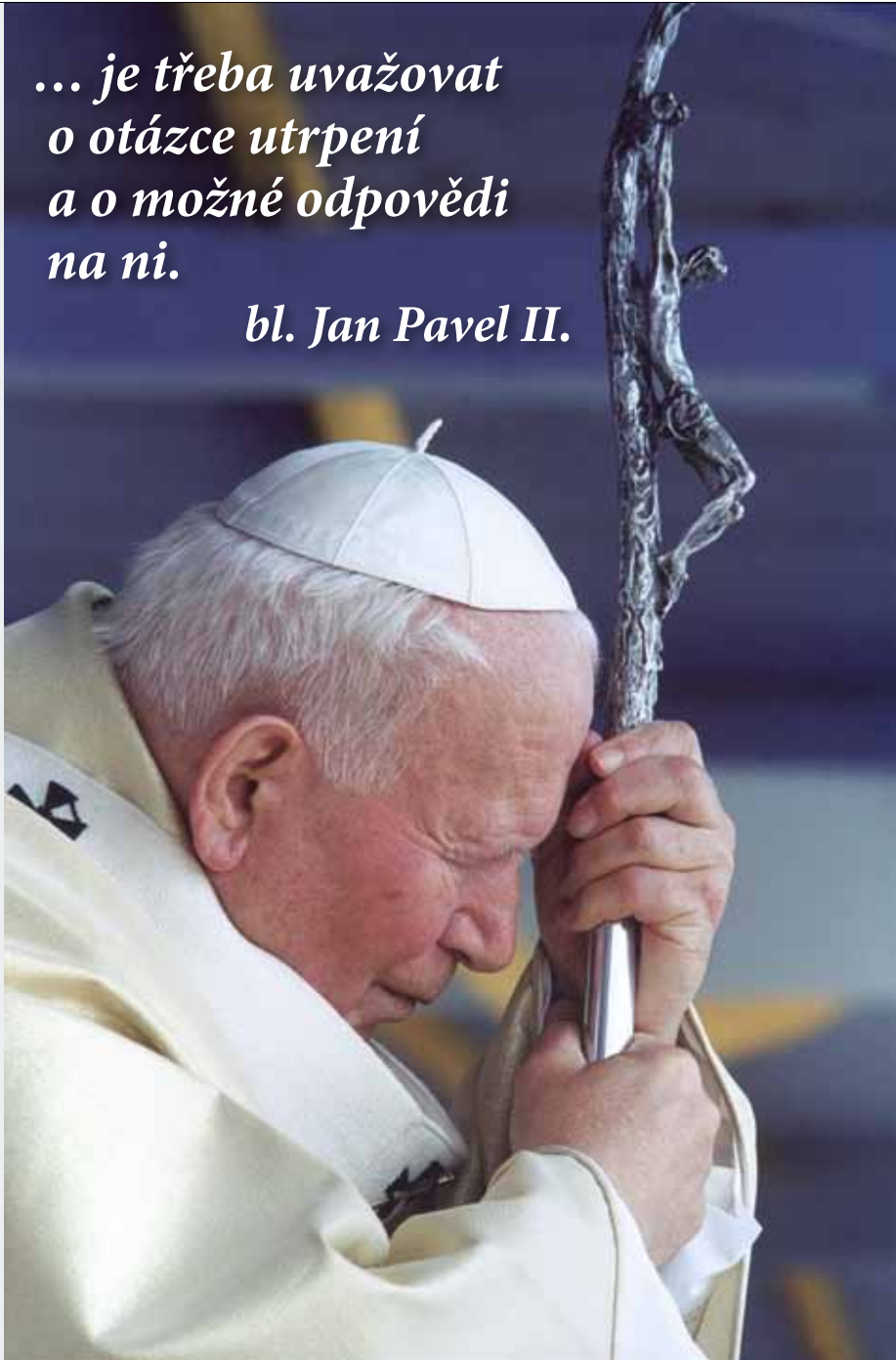

Foto: archiv MSI

– to je smysl biblického příběhu o Jobovi, kterého nezaviněné utrpení postihlo.

Poslední příčina každého utrpení

Utrpení je zlo. A jediným zdrojem a příčinou zla je hřích. Když se tedy ptáme na původ utrpení, musíme si klást otázku o podstatě zla a o jeho původu.

V Písmu svatém nám na otázku o původu zla Bůh alespoň rámcově odpovídá. Z 1. knihy Mojžíšovy se dovídáme, že největší drama v dějinách lidstva se odehrávalo na samém úsvitu jeho existence. První lidé (Adam není v hebrejštině vlastní jméno, ale znamená obecně „člověk“, Eva souvisí s „matka živých“) podlehli pokušení zlého ducha – ďábla.

V Bibli je, a to nejen na tomto místě, zlý duch symbolizován hadem. Je také důležité vědět, že zlí duchové nejsou nějakou protívahou dobrého Boha (jako je minus opakem plusu), ale byli stvořeni Bohem jako dobré duchovní bytosti – andělé – a jako vše stvořené jsou na Bohu plně závislí. Dostali však svobodu (tak jako ji dostávají lidé) rozhodnout se pro Boha, nebo proti Bohu, pro dobro, nebo zlo. Zlí duchové jsou ti andělé, kteří tuto svobodu zneužili a rozhodli se proti Bohu.

Začali hledat štěstí bez Boha – a našli utrpení

Ale vraťme se k příběhu na počátku Písma svatého, který – byť v symbolech – hovoří o kořenech příklonu prvních lidí a celého

lidstva ke zlu. První lidé uvěřili našepťávání pokušitele, že neposlušnost vůči Bohu jim přinese úplné štěstí (zlý duch, ztělesněný v příběhu o prvních lidech hadem, jim slíbil: „budete jako Bůh“ – viz Gen 3,5). Lidé přestali věřit Bohu, že největší tragédií pro člověka je odvrácení od Boha a přestoupení Božího zákona – hřích. Naopak se rozhodli hledat v odvrácení od Boha – ve hříchu – své štěstí. Hřích je přitom právě to, co ničí lidství, způsobuje utrpení, zotročuje silami zla.

Když hovoříme o dědičném hříchu, nesmíme zapomínat, že první lidé (a v nich tedy celá lidská společnost – celé lidstvo) odmítli Boha a přetrhli pouta života a lásky, která je s ním spojovala, a tím se pohroužili do utrpení a smrti.

Pozn. redakce: Jako křesťané se opíráme o výpověď Bible o původu utrpení a jsme přesvědčení, že utrpení, a dokonce i smrt jsou nějakým způsobem důsledkem plynoucím z narušení lidské přirozenosti na samém počátku lidských dějin – z narušení způsobeného hříchem. Není jednoduché si představit, jak by „fungovala“ lidská přirozenost bez tohoto narušení – tedy nezasažená tím, co nazýváme „dědičný hřích“. Přesto se o to můžeme alespoň pokusit: Pocit fyzické bolesti je velmi užitečná varovná reakce organismu, která pomáhá chránit naše tělo před poškozením. Přestavte si jen, co by se stalo, kdyby člověk položil ruku na rozpálený předmět a nic by přitom necítil... Když víme, že i dnes existují lidé, kteří mají „práh bolesti“ někde úplně jinde než my ostatní, můžeme si představit situaci lidské při-

Foto: Flickr, pthead1981 (CC BY 2.0)

rozenosti nezasažené dědičným hříchem jako stav, v němž by fyzická bolest byla jen varovným signálem, ale ne fyzickým utrpením.

A nějak podobně by to zřejmě bylo i s dalším důsledkem dědičného hříchu – se smrtí: pokud by přechod člověka z času do věčnosti nebyl spojen se strachem a utrpením, podobal by se krásnému návratu domů po dlouhé cestě...

Dědíme prvotní hřích i s jeho důsledky

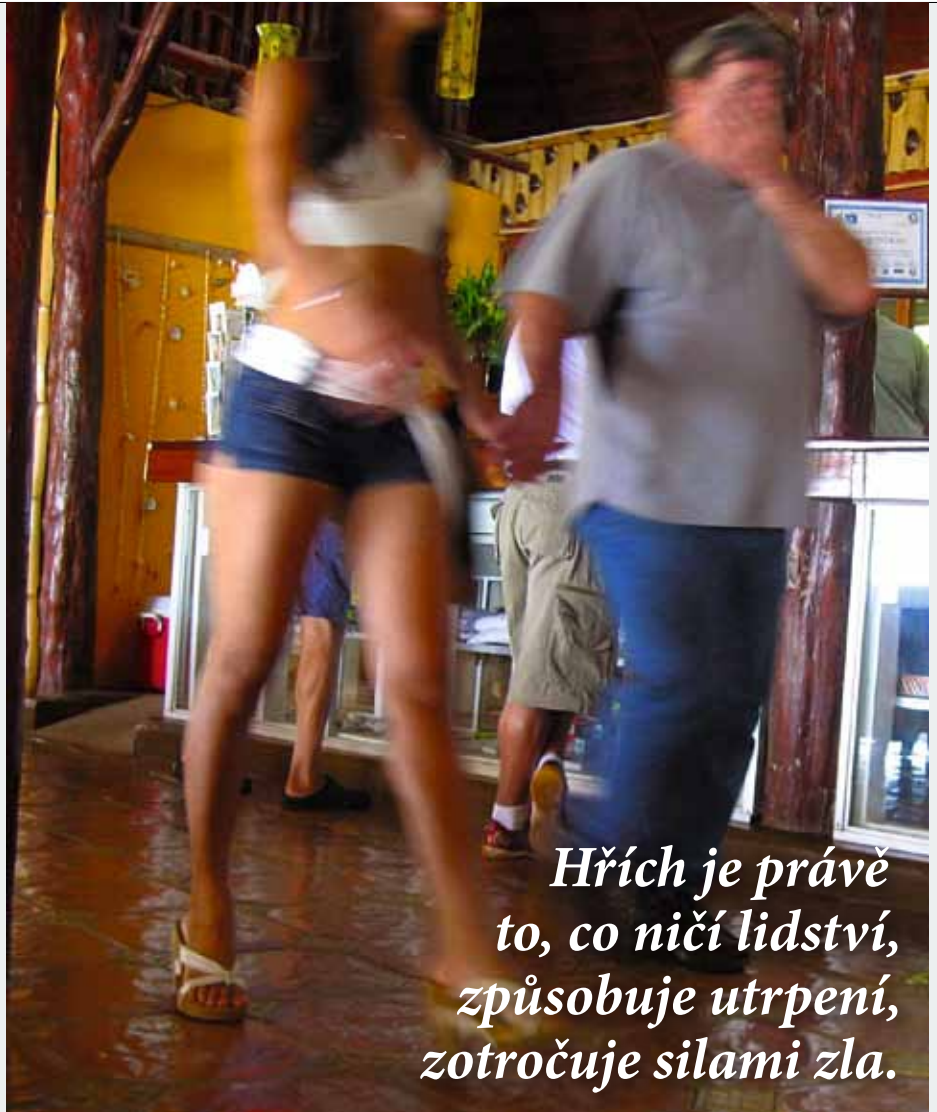
Z Písma svatého víme, že každý člověk se od chvíle početí stává součástí lidské rodiny a dědí zlo v ní přítomné. Stává se tedy dědicem prvotního hříchu spolu se všemi jeho následky. Dědičný hřích spolu se všemi ostatními hříchy vytváří v „živém organismu“ lidské společnosti objektivně existující realitu zla, která se dotýká všech a všem způsobuje utrpení, i nevinným dětem.

V této situaci není utrpení trestem, který Bůh vyměřuje za hřích, ale je nevyhnutelným zakoušením účinků objektivně existujícího zla – „hříchů světa“. (srov. Jan 1,29)

Samozřejmě kromě zcela nezaviněného utrpení existuje i utrpení, které je důsledkem osobní viny (např. důsledky nadměrného pití alkoholu, užívání drog, kouření atd.).

Utrpení přivádí k obrácení

Můžeme se tedy ptát: Pokud je utrpení způsobeno konkrétním proviněním hříšníka, je možné ho v takovém případě

Hřích je právě to, co ničí lidství, způsobuje utrpení, zotročuje silami zla.

Foto: Flickr, Malinger (CC BY-NC-ND 2.0)

pokládat za trest, který Bůh vyměřil hříšníkovi? (srov. Gal 6,7n) Z podobenství o marnotratném synovi se dovídáme, že Bůh, který se řídí otcovskou láskou, netrestá marnotratného syna. Připouští však, aby snášel následky svého hříšného rozhodnutí. Dělá to proto, aby se hříšník vzpamatoval a obrátil se. Tedy největším trestem za hříchy jsou samotné jejich následky – „v Boží režii“ však mohou být také impulsem ke změně, a nakonec i skrze ně může přijít velké dobro.

Blahoslavený Jan Pavel II. zdůrazňuje, že v takovém případě má utrpení vést k obrácení, tedy ke znovuzrození dobra v člověku, který v této výzvě k pokání může poznat Boží milosrdenství. Pokání má za cíl překonat zlo, které v rozličných formách dřímá v člověku, a upevnit dobro jak v něm samotném, tak i v jeho vztazích k druhým a zvláště k Bohu. (srov. *Salvifici doloris* 12)

Tajemství utrpení ve spojení s vykoupením

To, o čem jsme hovořili v předchozím oddíle, je snadno srozumitelné – mohli

bychom říci: jedná se o určitý výchovný (pedagogický) význam utrpení. Ale Písmo svaté naznačuje ještě jiný – tajuplný (mystický) význam utrpení. Prostřednictvím biblického příběhu o Jobovi nám Bůh dává poznat, že máme co do činění i s velkým tajemstvím utrpení, které není jen běžným důsledkem osobních hříchů.

...

Nemusíte už číst dál – to, co přijde, bude opravdu velmi náročné. Pokud ale chcete, pokusme se alespoň trochu přiblížit tento druhý, mystický význam utrpení. I když i potom zůstane částečně zahalen tajemstvím...

Po dědičném hříchu byl „obraz a podoba Boha“ v člověku deformovaný. Byl zasažen jeho rozum, svobodná vůle a schopnost milovat... Člověk sám to vlastními silami nebyl schopen změnit. To je podstatný důvod, kvůli kterému se Bůh v Ježíši Kristu stal skutečným člověkem – skutečným členem lidského společenství. Jenom Ježíš Kristus jako ▷

Hříchy a z nich plynoucí utrpení jsou samy o sobě nesmyslné a také by to tak zůstalo, kdyby sám Bůh na sebe nevzal hříchy a utrpení všech lidí.

Foto: archiv MSI

skutečný člověk a přitom pravý Bůh mohl z příběhu každého člověka vzít na sebe všechno zlo a z něho plynoucí utrpení: „Byly to naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal ... jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,4n)

Hříchy a z nich plynoucí utrpení jsou samy o sobě nesmyslné a také by to tak zůstalo, kdyby sám Bůh na sebe nevzal hříchy a utrpení všech lidí. Sám Bůh ve svém skutečném lidství zakouší, jakým strašným utrpením je hřích. On – úplně nevinný – byl kvůli nám ztotožněn s hříchem. (srov. 2 Kor 5,21) Bůh-člověk, umírající na kříži, dobrovolně prožívá největší zlo a utrpení způsobené hříchy všech lidí – spojené s nejstrašnější opuštěností. Vyjadřuje to slovy: „Bože můj, Bože můj, proč si mě opustil?“ (Mk 15,34) A současně – ve stejném okamžiku – se Bůh (protože Kristus je nejen pravý člověk, ale i pravý Bůh) takto dostává se svojí láskou všude tam, kam pronikla ničivá síla hříchu. Sjednocuje se s člověkem v jeho pádu, aby ho pozvedl, aby mu odpustil a obdaroval ho svobodou.

Z utrpení tak udělal cestu spásy a dozrávání k lásce. Při prožívání nepředstavitelného utrpení ve chvíli své smrti Ježíš naplno otevírá své lidství v lásce k Otci, v úplné poslušnosti mu důvěřuje a odevzdává mu sebe samotného. Takto přemáhá každý hřích, který je vždy neposlušností vůči Stvořiteli. Dělá to jménem nás všech. Blahoslavený Jan Pavel II. zdůrazňuje: „Avšak právě tímto utrpením dokonává vykoupení a umíraje je schopen říci: ‚Dokonáno!‘ (Jan 19,30).“ (*Salvifici doloris* 18)

Kristus trpí v trpících

Kristus skrze své umučení, smrt a zmrtvýchvstání dosáhl toho, že každé lidské utrpení sjednocené s ním se stává cestou vykoupení a dozrávání v lásce – má tedy nezměrnou vykupitelskou hodnotu. Ježíš sám zároveň poukazuje na to, že vždy, když člověk trpí, Bůh je první, kdo nese jeho břemeno. Sám Spasitel je přítomen a trpí v každé z milionů lidských bytostí žijících v bídě a ponížení, krutě vykořisťovaných, umírajících hladem, v obětech

mučení a terorismu. Tuto otřásající skutečnost lásky Boha spolutrpicího s člověkem, aby ho vykoupil, je možné objevit jen očima víry. Jan Pavel II. doslova říká: „A každý člověk má svým způsobem účast na vykoupení. Každý je také povolán k účasti na utrpení, jímž jsou vykoupeny všechny lidské strasti. Kristus uskutečnil vykoupení svým utrpením, a tím zároveň pozvedl i lidskou bolest do roviny vykoupení. Proto každý člověk může svým utrpením mít účast na Kristově výkupném utrpení.“ (*Salvifici doloris* 19)

Svatí – ti, kteří pochopili

Svatá Edita Steinová, která zahynula mučednickou smrtí v koncentračním táboře v Osvětimi, na otázku o smyslu utrpení odpovídá: „Lidská přirozenost, kterou Kristus přijal, mu dala možnost trpět a zemřít. Božská přirozenost, kterou měl od věčnosti, dala tomuto utrpení a smrti nekonečnou hodnotu a výkupnou moc. Umučení a smrt Krista se opakují v jeho mystickém těle a v jeho údech. Každý člověk musí trpět a zemřít, ale pokud je živým údem mystického těla (pozn. red.: tajemného Kristova těla Církve, jak ho popisuje svatý Pavel: on je hlava těla, to je církev – viz Kol 1,18), jeho utrpení a smrt nabývají vykupitelskou moc díky Božství toho, který je hlavou. To je hlavní důvod, proč každý svatý tak toužil po utrpení.“

P. Mieczysław Piotrowski TChR ■
(upraveno)

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

První lidé před svým pádem žili v milosti posvěcující. ^[De fide]

První lidé měli dar tělesné nesmrtnosti. ^[De fide]

První lidé byli oprostěni od utrpení. ^[Sent. comm.]

Dědičný hřích je stav charakterizovaný odnětím posvěcující milosti skrze svobodný hříšný čin zaviněný hlavou lidského pokolení (prvními lidmi – pozn. redakce). ^[Sent. comm.]

Člověk ve stavu dědičného hříchu je zbaven milosti posvěcující, a následkem toho i nadpřirozených darů neporušenosti. ^[De fide]

Srov. Dogmatika,
Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Honzík

Kolem 20. března 2012 začal mít náš Jan průjmy a zvýšené teploty. Mysleli jsme si, že se jedná jen o běžnou střevní chřipku. Četnost průjmů se však zvyšovala a pak se objevila krev ve stolici, velké bolesti břicha a co půl hodiny nucení na stolici. Jan byl s doprovodem babičky hospitalizován v nemocnici v Prostějově. Po mnoha vyšetřeních, kdy lékaři nenašli nic infekčního a jen bylo značně poškozené tlusté střevo a konečník, byla určena diagnóza: ulcerózní kolitida s variantou Crohnovy choroby. Jan dostával nálevy, kortikoidy, infuze. Po šesti dnech v pondělí Svatého týdne před Velikonocemi došlo ke zlepšení a byla vyhlídka, že Jana ve středu pustí domů.

Přes noc z pondělka na úterý začal Jan náhle zvracet a velmi rychle se začaly zhoršovat laboratorní hodnoty ledvin. Odpovědně byl proto převezen do Olomouce na jednotku intenzivní péče, kde lékaři řekli, že se Jan nakazil bacilem, na který v předešlém roce umírali lidé v Německu. Později byl bacil hemoragická *Escherichia coli* potvrzený. (Vyskytuje se především v kontaminovaném hovězím mase a může

Lékaři nám řekli, že máme počítat i s tím, že Honzík může zemřít.

se do organismu dostat i po požití kontaminované zeleniny, vody, syrového mléka apod.; bacil vylučuje nebezpečné toxiny, které se ze střeva dostávají krevním řečištěm do různých orgánů, které mohou poškozovat. Dochází k rozpadu červených krvinek a krevních destiček a tím i k dalším následkům, tj. k selhání ledvin, a může dojít až k celkovému selhání organismu). Janův zdravotní stav se dále zhoršoval, chlapec byl velmi vyčerpaný a oteklý. Lékaři nám řekli, abychom počítali i s tím, že Honzík může zemřít. Skrze Boží prozřetelnost na Zelený čtvrtek nám jeden kněz nabídl pro Jana pomazání nemocných. Na Velký pátek před třetí hodinou byl Honzík kvůli vážnému stavu a pro nutnost dialýzy převezen v doprovodu tatínka do Ostravy.

Už od začátku nemoci se za Jana modlilo mnoho lidí a postupně se přidávali další, ale v tento den se začali za Honzika modlit snad všichni, kdo mohli, a nejen ze všech koutů České republiky. Dokonce se ozvala i paní z USA, že se také za něj modlí. Na Zelený čtvrtek nás provinciál salesiánů P. Vaculík vyzval, abychom všem řekli, ať všichni prosí o přímmluvu Ignáce Stuchlého (kněze, salesiána, spoluzakladatele české salesiánské provincie, probíhá proces jeho blahorečení – pozn. redakce). To se také do velkopátečního večera rychle rozšířilo ke všem lidem.

V Ostravě se díky dialýze a transfúzím Janův stav stabilizoval, ani již nebyla potřebná umělá plicní ventilace. Postupně začal Jan víc vnímat. Od neděle Božího milosrdenství (2. neděle velikonoční – pozn. redakce) se poprvé Honzíkův stav po klinické stránce začal zlepšovat. V týdnu mu byla odstraněna trubička na dialýzu a ke konci týdne byl přeložen na hematologické dětské oddělení. K naší velké radosti Jan postupně udělal první krůčky. Po vyšetřeních jsme se dozvěděli, že kromě ledvin nemá Hon- ▶

Honzík (vpravo)

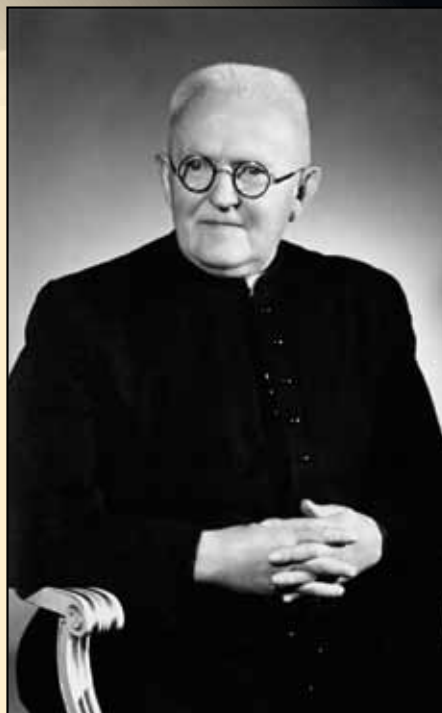
Foto: archiv autorů

Žasli jsme nad velkým zázrakem řetězce modliteb...

zík poškozené jiné orgány a střeva se plně zacelila. V neděli 29. dubna byl Jan propuštěn do domácí léčby.

Děkujeme Pánu Bohu a Panně Marii za dar a milost uzdravení našeho syna. Přestože období jeho nemoci bylo náročné a vyčerpávající, kdy se v našich myšlenkách mísily různé pocity a bylo nám ze všeho moc těžko, snažili jsme se do všeho zvát Pána Ježíše a Pannu Marii. Nemělo smysl ptát se, proč zrovna náš syn, věděli jsme, že Boží prozřetelnost nad vším bdí. I když myšlenka na to, že si Pán může Jana vzít kdykoli k sobě, byla pro nás jako pro rodiče těžká, nechtěli jsme Pánu do toho mluvit, neboť jen Hospodin ví, co je pro Honzíka i pro nás nejlepší. Žasli jsme nad velkým zázrakem řetězce modliteb: kolik lidí a rodin se díky synově nemoci vrátilo k modlitbě, vzalo do rukou růženec, přestože se jej předtím nemodlili, kolik lidí nás modlitbou podpíralo a povzbuzovalo. S nemocí našeho syna silně vnímáme

P. Ignác Stuchlý SDB

potřebu denně se modlit za všechny trpící a nemocné ve světě, kterých je tak mnoho...

Honzík nyní vypadá a chová se jako zcela zdravé dítě. Značné poškození ledvin, které mu nemoc způsobila, se léčí dlouhodobě. Laboratorní výsledky

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Řídí Bůh svět a můj život?

Ano, avšak tajemným způsobem. Bůh vše vede cestami, které zná jen on, vstříc konečnému naplnění. Ani na okamžik mu nemůže vypadnout z rukou nic z toho, co stvořil.

V Božích rukou jsou jak velké události dějin, tak i drobné příhody našeho každodenního života. Tím však není omezena naše svoboda, protože nejsme pouhými loutkami v Božím odvěkém plánu. V Bohu „žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17,28). Bůh je ve všem, co nás potkává během našeho života, včetně bolestných událostí a zdánlivě nesmyslných náhod. Bůh hodlá psát rovně i na křivých rádcích našeho života. To, co nám bere a dává, čím nás posiluje a třepe – to všechno je jeho řízením a znamením jeho vůle.

Srov. *Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

odběrů se však stále zlepšují. Věříme, že vše je veliké dílo Božího milosrdenství (a také přímlyvy Panny Marie a P. Ignáce Stuchlého), protože prodělaná nemoc, pokud nedojde k selhání organismu, mívá podle lékařů velmi vážné následky. Děkujeme všem, kteří se za Honzíka modlili.

... kolik lidí a rodin se díky nemoci syna vrátilo k modlitbě, vzalo do rukou růženec, přestože se jej předtím nemodlili.

Andrea a Jiří Jelínkovi ■
(Zkráceno, podle zpravodaje římskokatolické farnosti Prostějov – Bartolomějské listy 6/2012, kde článek vyšel i jako poděkování všem, kdo se za Honzíka modlili.)

1000

Stonásobek

Někdy se umějí neupřímní lidé přetvařovat tak, že vypadají jako daleko upřímnější než opravdoví upřímní lidé. Možná takových také dost znáte... Moje matka uměla pomocí jednoho přání celkem bezpečně odhalovat neupřímné lidi. A já její způsob, jak odhalovat, co si o nás lidé myslí, používám občas také...

Kolik přání vyslechne člověk v životě... Zpravidla každý den vám někdo něco přeje: hezký den, dobré jítro, dobrou chuť... A tak dále. A to nemluvím o těch velkých přáních, která se týkají šťastných a veselých Vánoc nebo narozenin, svátků... Kdyby měl člověk spočítat, kolik se mu dostane do roka přání, myslím, že by užasl.

Ovšem většinou to jsou dost frážovitá přání. Když někomu říkáme dobré jítro, myslíme opravdu na to, aby onen, komu přejeme, měl toto ráno dobré? Jak mu ho dobré udělat?... V podstatě to jsou klišé. Těch, kdo přejí a myslí to tak, jak to říkají,

„Já vám přeju stokrát to, co vy mně.“

je zřejmě velice málo... A kolikrát člověk třeba říká „ať se vám tu líbí“ a ve skutečnosti by nejradši řekl „koukej zmizet“... Tím hezkým přáním se často zakrývá nějaké ošklivé přání, přání, které je ošklivé, jenže upřímné.

Moje matka měla ve zvyku přávat: „Já vám přeju stokrát to, co vy mně.“ Je to neobvyklé přání, takové, které zaujme, protože vybočuje z obvyklých navyklých přání. Z těch bezmyšlenkovitých...

Člověk, kterému se takhle popřeje, se zpravidla nad tímhle přáním zamyslí. Na kratičkou chvíli si odloží masku... A vy mu můžete pohlédnout na jeho „pravou tvář duše“.

Kolik lidí jakoby ustrne. Představí si, co by se stalo, kdyby na ně dolehlo stokrát to, co přejí nám? Uvědomí si, jaký by to pro ně byl malér? Jaká tragédie?

Přeji takhle po vzoru své matky i já. A pozorně sleduji, jak nějací lidé ustrnou...

Je ovšem možné se na tohle přání podívat i z druhé strany. Co takhle uvědomit si, co by se stalo, kdybychom dostali stonásobek toho, co my přejeme svým bližním? Třeba jednomu jedinému ze svých bližních?

Vyprávění paní J. K. z knihy Eduarda Martina „Andělské cesty k nesmrtelnosti“, Karmelitánské nakladatelství, 2011 (možno objednat na www.ikarmel.cz podobně jako celou řadu dalších publikací se svědectvími obyčejných lidí z jejich života, které posbíral Eduard Martin – viz www.ikarmel.cz/autor/martin-eduard) ■

Mons. František Radkovský

Foto: autor

Je absolventem Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze, než začal studovat teologii a připravovat se na kněžství, pracoval v Československé akademii věd (Pedagogický ústav ČSAV – spolupracoval na modernizaci výuky matematiky). V roce 1993 ho Svatý otec Jan Pavel II. jmenoval biskupem nově založené Plzeňské diecéze. Turínským plátnem se Mons. František Radkovský zabývá již řadu desetiletí.

Otče Františku, o problematice Turínského plátna přednášíš na řadě míst Čech a Moravy. Jak jsi se dostal k tomuto tématu?

Na začátku je potřeba říct, že Turínské plátno je multidisciplinární problém. Jde o předmět, jehož zkoumání zasahuje do mnoha vědních disciplín od historie přes umění, fyziku, biologii, botaniku, kriminologii, optiku, medicínu, dokonce numismatiku – a samozřejmě až k teologii. Vzhledem k mému vzdělání je mi velmi blízká fyzika, a proto mě přitahovalo zabývat se problematikou Turínského plátna z tohoto pohledu.

Už dříve jsem Turínské plátno znal, ale spíš z pohledu teologického: věděl jsem,

že to je zřejmě plátno, ve kterém bylo při pohřbu zabaleno tělo Ježíše Krista. Měl jsem možnost pracovat s tehdy vydanou literaturou, bylo to shrnutí vědeckých výzkumů plátna americkou kosmickou agenturou NASA v časopise *National Geographic* z roku 1980. To bylo moje první bližší seznámení s Turínským plátnem. Začalo mě přitahovat stále víc po stránce vědecké.

Můžeš nejdříve připomenout základní fakta o plátně?

Turínské plátno je pruh textilie dlouhý asi 437 cm a široký 111 centimetrů. To, co nás

na první pohled upoutá nejvíc, jsou symetrické pruhy popálenin, které vznikly při požáru v roce 1532 v Chambéry. Když se podíváme blíž, uvidíme jednak krvavé stopy a jednak postavu muže zepředu i zezadu, který tam leží a má na sobě nesporné známky umučení. V roce 1898

Foto: Flickr, acor-cannes (CC BY-SA 2.0)

Plátno vystavené v turínském dómu v roce 2010

„Čekal jsem, že uvidím tahy štětcem – prostě věc vyrobenou lidskou rukou – a půjdu pryč. Ale sledoval jsem vědu přes třicet let. A když eliminujete ostatní možnosti, tak ta jedna zbývající – a nezáleží na tom, jak je nepravděpodobná – musí být pravdivá.“

Barrie Schwartz, pořizoval fotodokumentaci plátna pro tým STURP

Zdroj: news.nationalgeographic.com/news/2004/04/0409_040409_TVJesusshroud_2.html

Turínské plátno

jako multidisciplinární problém

Bezvousý Kristus na mozaice v bazilice San Lorenzo Maggiore v Miláně, pozdní 4. století

Nejstarší známá ikona Krista Spasitele, klášter sv. Kateřiny na hoře Sinaj, 6. století

Tvář z Turínského plátna (negativ)

Foto: archiv MSI

byla pořízena černobílá fotografie plátna a ukázalo se, že negativ – to, co fotoaparát zachytil na fotografické desce – je daleko věrnější obraz než to, co můžeme vidět na plátně při běžném pohledu. Takže to, co je na fotografické desce, je vlastně pozitiv a originál obrazu na plátně je tedy ve skutečnosti negativ. Když budeme fotografie prohlížet zblízka, můžeme tam vidět známky bičování, křížování – probodnutí rukou, nohou i boku a krve, která z boku vytekla, dále také stopy zranění

trnovou korunou na hlavě –, ale také nádhernou hlubokou tvář, která nám připomíná, a to ne náhodou, obrazy Krista tak, jak je známe.

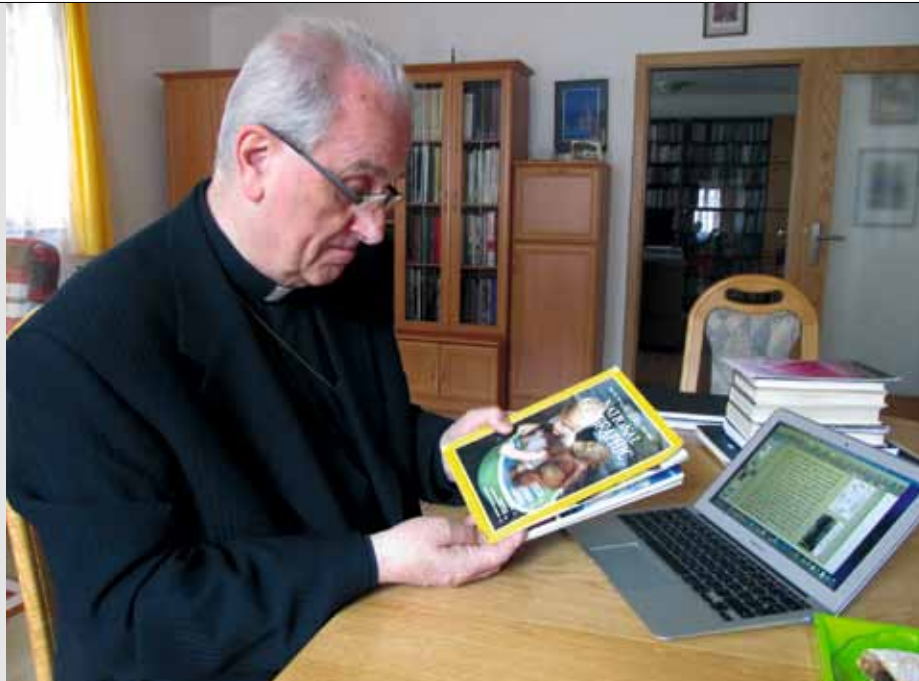
Existuje tedy souvislost mezi podobou na plátně a zobrazováním Ježíše Krista?

Ano – a ta souvislost je velmi zajímavá. Když se toto plátno objevilo v 6. století v Edesse (dnešní Urfa v Turecku) a začalo se vystavovat, ovlivnilo celou ikonogra-

fiu a zobrazování Krista. Do té doby byl Kristus zobrazován jako bezvousý mladý muž. To je vidět například na mozaikách v Raveně. Od nálezů plátna v Edesse, tedy od 6. století, se začíná zobrazovat s vousy, s dlouhými vlasy, s oteklou tváří a vyšpuleným spodním rtem, právě tak, jak je to na Turínském plátně. Můžeme to pozorovat na mnoha ikonách, počínaje 6. stoletím až do hlubokého středověku.

Co víme o další historii plátna?

Plátno bylo pravděpodobně složeno tak, že z něj byl vidět jen obraz tváře. Relikvie v Edesse byla tedy známa spíše jako obraz Kristovy tváře (Mandylyon) než jako pohřební plátno. O obrazu se tvrdilo, že nebyl udělán lidskou rukou. Po příchodu muslimů do Edessy se plátno dostává ▶

Mons. František Radkovský

Foto: autor

Foto: Wikimedia Commons, Wolfgang M. (CC BY-SA 3.0)

Svatá Tvář z kostela sv. Sylvestra, vytvořená zřejmě podle tzv. Mandylionu z Edessy, Vatikán

„Více důkazů odporuje uhlíkovému datování...“ (datující plátno až do let 1260 až 1390)

National Geographic 2004

Zdroj: news.nationalgeographic.com/news/2004/04/0409_040409_TVJesusshroud_2.html

do nebezpečí. Bylo dopraveno do Cařihradu (dnešního Istanbulu) a slavně přivítáno. Od té doby bylo vystavováno v Cařihradu, což dosvědčují velmi často mnozí poutníci. A právě v době, kdy se objevilo v Edesse a potom v Cařihradu, se rozšířila jeho známost po celém křesťanském světě a ovlivnila ikonografické zobrazování Krista.

Souvisí s ním zřejmě i to, že ruská pravoslavná církev používá kříž se třetím, šikmým břevnem dole. Symbolizovalo podnožku (horní břevno symbolizuje tabulku s nápisem „Ježíš Nazaretský, král židovský“, který dal zhotovit Pilát – pozn. red.), která byla dávana ukřižovaným, aby se o ni mohli vzepřít a tím bylo jejich umírání a utrpení ještě delší. Protože je na Turínském plátně vidět jedna noha pokrčená, vyvozovali z toho, že byla podnožka dána šikmo. Tak je to dodnes na křížích ruské pravoslavné církve. To jsou velice zajímavé detaily.

Nedávno se objevila informace, že plátno bylo i v majetku templářů...

V roce 1204, během 4. křížové výpravy, byl Cařihrad křížáky dobyt a vyloupen. Bylo odneseno mnoho cenností, mezi nimi i toto plátno. Delší dobu se o něm nevědělo. Historička Barbara Fraelová nyní narazila na dokument, v němž mladý

Francouz Arnaut Sabbatier v roce 1287 líčí templářskou iniciaci. Rytíři jej odvedli na tajné místo. „Tam mi ukázali dlouhé plátno, na němž byla otištěna postava člověka. Řekli mi, abych se plátnu poklonil a třikrát políbil nohu této postavy,“ uvádí dokument.

Právě uctívání jakési „hlavy“ bylo jedním z hlavních bodů obžaloby proti templářskému řádu, který byl na počátku 14. století rozprášen. Rázie začaly v pátek 13. října 1307. Rytíři se nepostavili na odpor a bylo tak zatčeno na 5000 rytířů včetně velmistra. Procesy trvaly sedm let. Velmistr Jacques de Molay, preceptor Geoffroy de Charnay a dva další představení řádu ale v samém závěru odvolali veškerá příznání a byli ještě týž den večer, 19. března 1314, upáleni v centru Paříže. Teprve nyní je jasné, že členové templářského řádu neuctívali žádnou modlu, ale relikvii připomínající Kristovo utrpení – dnešní Turínské plátno.

Kdy se plátno znovu objevuje?

Plátno se znovu objevuje ve Francii o čtyřicet let později v roce 1353 ve městě Lirey (diecéze Troyes). Od té doby jsou osudy plátna známy nepřetržitě až do dneška. Jeho vlastníkem byl tehdy významný generál Geoffroi de Charny. Jak jméno napovídá, je značně pravděpodobné, že

byl příbuzným upáleného Geoffroye de Charnay, preceptora templářského řádu. Nechal stavět kostel, kde bylo plátno uloženo. Umírá v bitvě a vdova se rozhodla, pravděpodobně z finančních důvodů, v roce 1357 plátno vystavit. Místní biskupové proti tomu protestovali, protože byli přesvědčeni, že plátno není pravé.

V roce 1453 bylo plátno přenecháno Ludvíku Savojskému, tedy savojské rodině, a té patřilo až donedávna. Ti je uložili nejprve v zámecké kapli v Chambéry, kde bylo v roce 1532 poškozeno požárem. V roce 1578 bylo plátno přeneseno do Turína, kde se uchovává dodnes.

Co přineslo vědecké zkoumání plátna?

Podrobné vědecké zkoumání začíná v 70. letech 20. století. Zapojila se do něj i NASA. Během posledních 40 let se udělalo mnoho odborných výzkumů a zjistilo se mnoho důležitých skutečností. Například, že se v plátně uchoval pyl rostlin, podle kterého se dá zjistit, kudy plátno putovalo. V plátně se našel pyl z rostlin, které rostou jen v oblasti Palestiny (halofilní rostliny z okolí Mrtvého moře – pozn. red.), pylu rostlin z oblasti Urfy (dřívější Edessy), z okolí Istanbulu, jižní Francie a severní Itálie.

Na plátně jsou otištěny i rostliny, které kvetou na jaře v okolí Jeruzaléma – to je objev z poslední doby.

Bylo zjištěno, že krvavé skvrny na plátně jsou krevní skupina AB a že je to stejná skupina jako na roušce uchovávané v Oviedo ve Španělsku, která je tam nepřetržitě od 8. století a na které se rov-

Cesta Turínského plátna vytvořená podle pylových zrn v něm obsažených

V plátně se uchoval pyl rostlin, podle kterého se dá zjistit, kudy plátno putovalo: Palestina, okolí Urfy, Istanbulu...

Na plátně jsou otištěny rostliny, které kvetou na jaře v okolí Jeruzaléma – to je objev z poslední doby.

Max Frei sbírá vzorky pylových zrn z Turínského Plátna, 1978.

Na Turínském plátně jsou obrysy květů chryzantémy jedlé, vyskytující se ve Svaté zemi (snímek nahoře).

Obrysy rostlin pistácie na Turínském plátně identifikované Alanem a Marií Whangerovými

něž vyskytují pyly rostlin, které dokládají, že i tato rouška se kdysi nacházela v Palestině. Je to zřejmě šátek – rouška, o které se zmiňuje Jan v evangeliu, že neležela v prázdném hrobě mezi plátny, ale zvláště, svinutá na jiném místě (Jan 20,7).

Také byly objeveny nápisy, které se podařilo rozluštit. Jde o směsici latiny, hebrejštiny a řečtiny a vědci se přiklánějí k možnosti, že ty nápisy vytvořili úředníci, kteří pečtili Ježíšův hrob. Nejčitelnější je nápis „INNECE“, což je asi zkratka nebo část výrazu „IN NECEM IBIS“ (trest smrti).

Zajímavý je i nález zbytků octa na tváři, což odpovídá i tomu, že Ježíšovi dávali na houbě napít octa.

Ví se dnes, jak vznikl obraz na plátně?

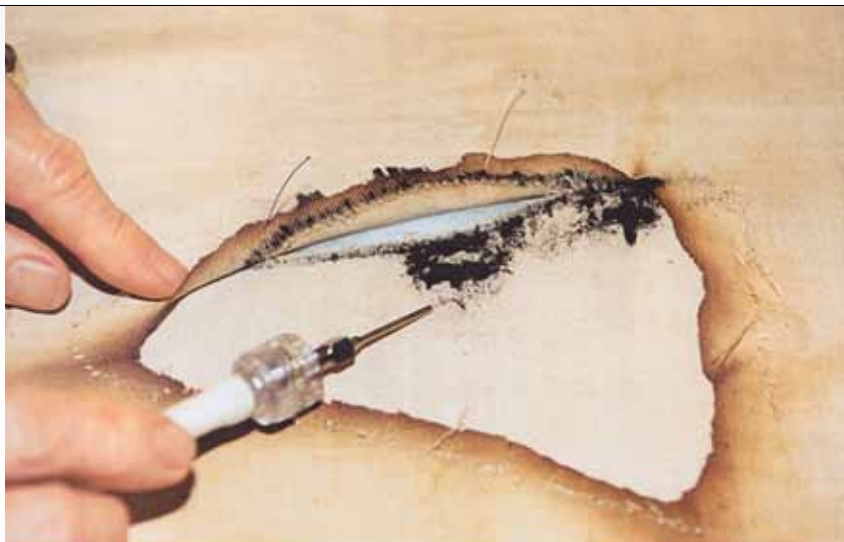
Vědci zjistili, že tam není žádný pigment (barvivo), obraz tedy není namalovaný ani otisknutý. Jsou tam pouze lehce zahnědlá vlákna na povrchu jednotlivých nití, ze kterých je plátno utkáno. Zahnědnutí bylo vyvoláno oxidací a dehydratací vláken. Příčinu tohoto procesu však neznáme. Tam, kde je obraz intenzivnější, tam je těch zahnědlých vláken víc.

Vědci NASA zjistili, že intenzita zhnědnutí roste s blízkostí plátna k povrchu těla. Tam, kde se plátno přímo dotýkalo těla, je zhnědnutí intenzivnější a naopak. Vědci dokonce podle tohoto zákona dokázali vytvořit plastický model postavy, který je v Turíně vystaven. To v podstatě odpovídá zákonům záření. Intenzita záření je nepřímou úměrná čtverci vzdálenosti. To napovídá něco o původu toho obrazu.

Navíc je potřeba říct, že záření vycházející z těla muselo být kolmé na podložku, takže vytvořilo obraz věrně. Vědci zkoušeli pokus, kdy natřeli figuranta ▷

Výzkum Turínského Plátna, 1978

Odsátí prachu a popela zpod záplat, 2002

Foto: archiv Mons. F. Radkovského

Foto: Centro Sincrologico di Torino

ským plátnem u všech dosavadních pokusů končila v okamžiku, kdy se jejich výsledek srovnal s originálním plátnem pod mikroskopem: při žádném z pokusů se například nepodařilo dosáhnout zhnědnutí jen některých vláken – těch, která jsou na povrchu nití – pozn. redakce.)

Nejsme schopni vysvětlit, jaké záření zapříčinilo vpálení obrazu. Můžeme se domnívat, že to bylo při vzkříšení náhlým zablesknutím, kdy tělo zmizelo z našeho prostoru a času. Jak víme z evangelií, učedníci a ženy našli sice plátno, ale prázdné. Opravdu jde o multidisciplinární problém a zatím se potvrzuje to, že čím víc se věda vyvíjí, tím víc se o plátně dovídáme, ale definitivní odpověď se stále hledá.

Na plátně se podařilo identifikovat i mince...

Díky trojrozměrnému zkoumání plátna vědci objevili, že na očích jsou položeny mince. Na pravém oku jsou na minci písmena *U CAI*, identifikovatelná je i část obrazce. Podle numismatiků se

kým nálezům. A bylo velkým překvapením, když se později v numismatických sbírkách našlo několik mincí dokládajících jednu vadnou ražbu s písmenem *C* místo *K*. To je věc, která ve středověku nemohla být známá. (Případný padělatel ve středověku dokonce nemohl tušit, že po téměř tisíci letech budeme schopni obraz zvětšit tak, že se obrazec mince stane patrným, že budeme určovat druhy pylových zrněk, dokážeme identifikovat lidskou krev a její krevní skupiny... – pozn. red.) Jsou to nesmírně zajímavé detaily... To vše však ukazuje, že plátno nemůže být výrobek ze středověku.

Když v roce 1988 vědci určili stáří plátna pomocí izotopu uhlíku ¹⁴C, konstatovali, že pochází ze středověku. Jak je to možné?

Princip určování stáří pomocí radiokarbonové metody spočívá v tom, že v atmosféře je vlivem kosmického záření stálý poměr mezi stabilními izotopy uhlíku ¹²C (se šesti protony a šesti neutrony v jádře), resp. ¹³C (se šesti protony a sedmi neutrony) a radioaktivním izotopem ¹⁴C (se šesti protony a osmi neutrony). V živých rostlinách, které fotosyntézou přijímají všechen uhlík z atmosféry, je množství uhlíku ¹²C, ¹³C a radioaktivního uhlíku ¹⁴C stejné jako v atmosféře. Vlivem potravinového řetězce platí totéž i o zvířatech a lidech (lidé a zvířata přijímají uhlík v potravě). Ve chvíli, kdy se strom skácí, len se vytrhne, zvíře se zabije, člověk zemře, už se nedodává další radioaktivní uhlík ¹⁴C a ten, který v rostlině nebo živočichovi je, se naopak pomalu rozpadá a přeměňuje na dusík, takže celkové množství uhlíku se zmenšuje. Víme, že radioaktivní uhlík ¹⁴C má poločas rozpadu asi 5730 let, takže po této době je ho v daném materiálu již jen polovina z původního množ-

Příprava schrány, ve které je Turínské plátno uchováváno od roku 2000.

Foto: C. I. S. di Torino

nějakou látkou, přiložili k němu plátno a obraz stabilizovali teplem. Nedostali ale podobný obraz jako na Turínském plátně, protože když plátno, do kterého zabalili model, rozvinuli do roviny, celý obraz se zdeformoval. (Navíc podobnost s Turín-

jedná o mince, které dal razit Pilát Pontský v letech 29 až 30 po Kristu. Pilátovy peníze nesly nápis *TIBERIOU KAISAROS* (císaře Tiberia). Bylo však záhadou, proč je na místě *K* písmeno *C*, když jinak i obrazec na minci odpovídá archeologic-

Plátno málem shořelo i v nedávné době při požáru v noci z 11. na 12. dubna 1997.

Vynášení plátna při požáru (1997)

ství (pokud ovšem nepřijímá další „čerstvý“ uhlík ze svého okolí – zde je už první problém týkající se Turínského plátna: plátno bylo nasvěčováno celá staletí voskovými svíčkami, bylo vystaveno požáru, absorbovalo saze – pozn. red.). Díky tomu, že známe poločas rozpadu, jsme schopni odhadnout stáří organických materiálů, respektive dobu, kdy přestaly žít – tj. přijímat uhlík.

K zjišťování množství uhlíku se začala využívat spektrální analýza, která je poměrně nenáročná na spotřebu zkoumaného materiálu, a proto bylo možné přistoupit i ke zkoumání Turínského plátna. Zkouška byla bezesporu provedena odborně, problém však nastal metodologický. Chceme-li zjistit stáří materiálu, který je poměrně velký a rozsáhlý a prošel tak pohnutou historií, nestačí si vzít kousíček z jednoho místa, ale bylo potřeba udělat náhodný výběr z celé plochy. Nemyslím tím stříhat díry do plátna, ale odebírat vlákna...

A k čemu tedy při odběru vzorků došlo?

V roce 2004 zveřejnil Raymond Rogers výsledky chemického výzkumu vzorků Turínského plátna, které byly v roce 1988 odebrány pro radiouhlíkové datování. Všechny údaje ukazují na skutečnost, že

kající rozpadem ligninu, která po čase z látky mizí (mizí asi po 1300 letech, je to také jeden z dalších způsobů přibližného datování Turínského plátna, který není závislý na radiokarbonové metodě – pozn. red.). V samotném plátně už stopy vanilinu nebyly nalezeny, musí být tedy mnohem starší než zkoumaný vzorek. Vzorek navíc obsahuje mořená barviva, která se používala až od 16. století. Test ultrafialové fluorescence těž odhalil rozdíl mezi plátnem a záplatou. Vzorky mají také odlišnou, vyšší plošnou hmotnost než většina plátna...

Co dalšího přinesla poslední desetiletí?

V roce 2002 byl proveden zásah, který měl zabránit tomu, aby se plátno úplně zničilo. Po požáru v roce 1532 nechaly totiž řeholnice při opravě na vypálených dírách prach a popel a jen je přešly záplatami a plátno vyztužily tzv. Holandskou podložkou. Odborníci tvrdili, že když tam popel zůstane, zanechá časem celé plátno a obraz, který je velmi slabý, se nenávratně ztratí. Proto byla odstraněna podložka a nahrazena novou, byly odstraněny záplaty a odsáty všechny zbytky spálené látky. Při této příležitosti byl zdokumentován i rub plátna. Nese stopy krve, ale obraz na rubu viditelný není.

Foto: Z archivu Mons. F. Radkovského

Hasiči rozbíjí neprůstředné sklo a zachraňují plátno.

vzorky byly odebrány z pozdější záplaty, kterou bylo plátno na okraji vyspraveno – byla přitkána k původnímu materiálu. V místech odběru vzorku je přítomen vanilin, látka vznikající

Plátno málem shořelo i v nedávné době při požáru v noci z 11. na 12. dubna 1997. Aby plátno zachránili, museli hasiči rozbít neprůstřednou skleněnou skříň, ve které bylo uchováváno. S nasazením vlastního života se jim ho podařilo zachránit v posledním okamžiku.

Dnes se plátno uchovává v jedné z kaplí Turínského dómu rozložené na celou délku ve zvláštní skříni. Do vitríny vhánějí argon, aby plátno nezničily bakterie.

Jak reagují lidé na tvých přednáškách?

Předkládám čistě fakta, jak je za dobu zkoumání shromáždila věda. Nechávám na lidech, aby si udělali svůj závěr. Nikoho nenutím, že musí věřit, že ten obraz vznikl zmrtvýchvstáním. To zůstává stále otevřené. Je to hypotéza... Pravděpodobnost ale stále roste, a tak je tomu nakonec u každého vědeckého důkazu.

Rozhovor s Mons. Františkem Radkovským připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

„Předkládám čistě fakta, jak je za dobu zkoumání shromáždila věda. Nechávám na lidech, aby si udělali svůj závěr.“

Mons. František Radkovský

Muž z plátna

Na Turínském plátně je zářející především jeho shoda s evangelií – a to do detailu. Když na plátně vidíme, jak hrozné to muselo být utrpení, dává nám to nově a hlouběji pochopit celou hrůzu ukřižování. Můžeme nad tím meditovat.

Bičování

Tělo nese stopy bičování, a to velice krutého bičování, které ukazuje, že bičovali dva lidé ze dvou stran – ano i takové detaily lze při podrobném studiu plátna zjistit. Důtky vypadaly tak, že na dřevěném držáku byly připevněny kožené řemínky a na jejich koncích byla připevněna olovená závažička v podobě malých činek, které zraňovaly kůži i maso. Víme, že Pilát nechal Krista zbičovat, protože ho chtěl zachránit a myslel si, že s ním budou mít soucit.

Korunování trním

Korunování trním je ještě víc neobvyklé, protože odsouzcům trnovou korunu vůbec nedávali, nebyl důvod. Tu dali Kristu, protože se prohlašoval za Krále a chtěli ho tak zesměšnit. Pilát napsal „Ježíš Nazaretský, král židovský“ – i to je další skutečnost, která se uvádí v evangeliích a nenajde se nikde jinde u dalších ukřižovaných.

Trnová koruna nebyla jako věneček, ale spíš jako klobouk. Také tím se liší postava na Turínském plátně od středověkých obrazů...

Hřeby

Způsob ukřižování – hřeby byly přibity na zápěstí, ne uprostřed dlaní, jak se to často zobrazuje (už tím se liší obraz na Turínském plátně od středověkých obrazů ukřižovaného Krista – pozn. red). Přibíjet odsouzence uprostřed dlaní nebylo možné, protože by tělo svou vahou dlaň roztrhlo. V zápěstí je pohromadě několik šlach a kůstek, ve kte-

trnová koruna

bičování

flagrum romanum (římské důtky)

rána po hřebu v zápěstí

dráhy stékání krve

dochovaná podoba hřebu užitého při křižování

rány po hřebech v nohou

Foto: Bx archiv MSJ

Rekonstrukce ukřižování podle posledních poznatků od sochaře Juana Manuela Miñarra Lópeze

Foto: Flickr, Mike Chapel (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Picasso, Jose maria ALCARE (CC BY-NC-ND 2.0)

Prostorová reprodukce těla z Turínského plátna; vlevo zpracování obrazu z Plátna pomocí počítačové třídimenzionální grafiky

Zarážející je především shoda s evangelií.

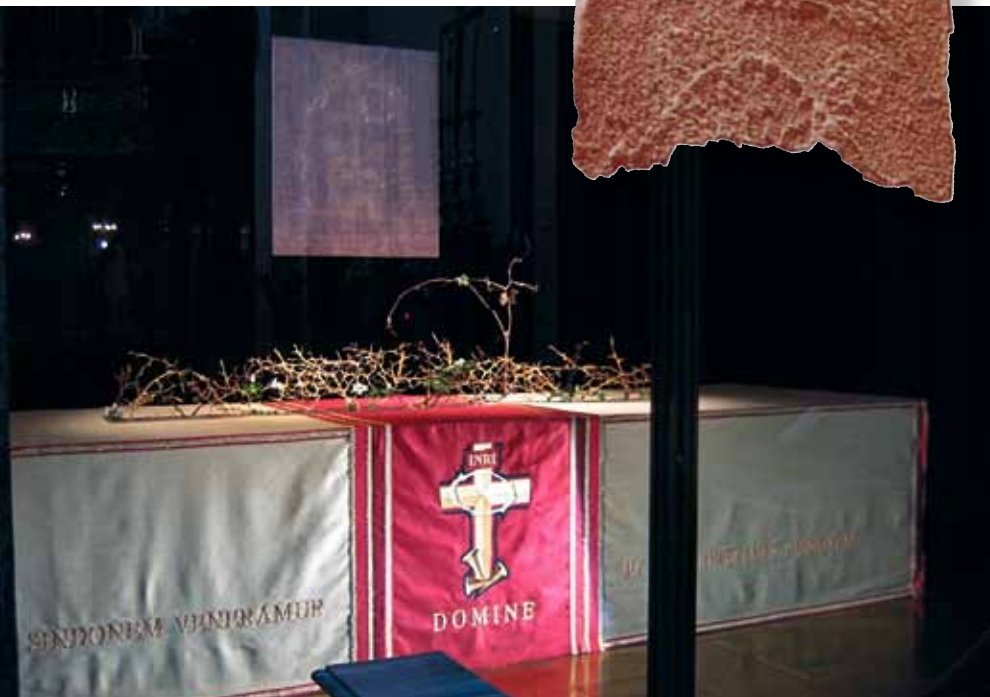
tých rukou, krev mu stékala od zápěstí k loktům, hrudní svaly byly vahou těla napjaté, nemohl dýchat. A proto se musel na chvíli vzepřít na nohou – postavit se na ně a nadechnout se. V tu chvíli se změnil úhel rukou, a také stékající krev změnila úhel – začala skapávat. Pokus o stání na nohou probitých hřebem však působil obrovskou bolest, a tak znovu klesá a visí na rukou a krev mu opět stéká od zápěstí k loktům. Protože neměl na kříži podnožku pro nohy, nemohl na nich stát a jeho zápas končí zadušením.

Bez známek rozkladu

Ještě je potřeba upozornit na to, že na plátně nejsou žádné známky rozkladu – to znamená, že tělo zemřelého nemohlo být v plátně dlouho. To samo o sobě otevírá dveře k faktu zmrtnýchvstání.

Je ovšem potřeba také říct, že k tomu, aby člověk věřil v Krista a v jeho zmrtnýchvstání, není nutné znát Turínské plátno a být přesvědčen o jeho pravosti. Ale množství důkazů shromážděných v souvislosti s výzkumem tohoto plátna, všechny ty zjištěné skutečnosti jsou tak zajímavé, že mě to stále táhne k tomu, abych se plátnem zabýval. A další, co mě k Turínskému plátnu přitahuje, je ta tvář na něm – je na ní něco tak hlubokého a působivého, že neznám krásnější obraz v celé historii umění.

Mons. František Radkovský ■

Nový reliquiář pro uchovávání Turínského plátna (srov. obr. str. 28 dole)

Foto: Flickr, Kenya Allmond (CC BY-NC-SA 2.0)

rých hřeb pevně držel. Při přibití byl navíc zasažen nerv, který byl poškozen, což způsobilo zkroucení palců, takže nejsou na plátně vidět (to je další zarážející anatomický detail, který by středověkého falzifikátora nikdy nemohl napadnout – pozn. red.). Nohy byly probity jedním hřebem – jedna byla dána přes druhou, proto je jedna noha pokrčená. Kristus zřejmě neměl podnožku, mimo jiné důvody i právě proto tak brzy zemřel, jinak by umíral déle.

Nesení kříže a pády

Je možno vidět, že muž nesl příčné břevno na ramenu, protože na zádech jsou v určitých místech stopy po bičování rozmazané a rozdrány právě tímto břevnem. Především na jednom z kolen je vidět stopy mnoha pádů.

Krev stékající pod různými úhly

Stopy stékající krve mají různé úhly. Celá smrt na kříži byla vlastně zápasem mezi dušením a bolestí. Když visel na přibi-

Pokusy o napodobení

Foto: Flickr, tncountryfan (CC BY-NC 2.0); archiv MSI

Na plátně je krev ze skutečných ran.

viz shroud.com/pdfs/kearse1.pdf). Chemie krve je velmi specifická. Na plátně je krev ze skutečných ran. Nenacházíme na něm totiž celou krev, ale exudáty krevní sraženiny. Je na něm velmi málo červených krvinek, ty zůstaly ve sraženině na povrchu těla. Nacházíme zde složky krve jako je bilirubin, hem, sérum, ale ne celou krev. Je možné rozlišit krev, která vytekla z těla před smrtí a po smrti. Na obrazu vytvořeném krví je patrný i vliv gravitace – část krve vytékala ještě v době, kdy tělo viselo vzpřímené na kříži...

Již ale sama skutečnost, že při pokusech napodobujících vznik plátna (Garlaschelliho experiment je jen jeden z mnoha) byla krev nanášena až po vytvoření obrazu, je dopředu diskvalifikuje. U Turínského plátna to bylo přesně opačně!

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Podle:

<http://ezinearticles.com/?id=3070895>
reuters.com/article/2009/10/05/us-italy-shroud-idUSTRE5943HL20091005

Doporučené zdroje k celé sérii:

www.dim.unipd.it/fanti/Mostra%20Sindone.pdf
www.shrouduniversity.com
it.wikipedia.org/wiki/Sindone_di_Torino
<http://www.shroud.com/pdfs/doclist.pdf>

Nezabili jednoduše kůzle a nemalovali jeho krví na plátno.

V roce 2009 proběhla médii stručná zpráva, že italský vědec Luigi Garlaschelli, podporovaný Italskou asociací ateistů a agnostiků, napodobil způsob, jakým vzniklo Turínské plátno.

Dle tiskové agentury Reuters prezentoval Luigi Garlaschelli své pokusy na konferenci o paranormálních jevech, konané v Itálii. Tvrdil: „Ukázali jsme, že je možné vyrobit něco, co má tytéž charakteristiky jako Plátno.“ Garlaschelli vzal dobrovolníka, potřel ho slabým roztokem kyseliny s okrovým pigmentem. Zabalil ho do plátna. Plátno pak sňal, zahrál a nakonec barevný pigment vypral. Výsledkem je něco, co údajně dost připomíná Turínské plátno.

Nestačí „vypadat jako“...

Russ Breault, který se již řadu let věnuje problematice Turínského plátna, říká: Můžeme vyrobit umělý diamant, který vypadá jako pravý, ale stále to není pravý diamant.“ A dodává: „Nebudeme vědět, čeho dosáhli, dokud neposkytnou vzorky, které by bylo možno prozkoumat pod

mikroskopem.“ Aby podobnost nebyla jen zdánlivá, bylo by totiž třeba ověřit že:

- ✓ obraz skutečně neobsahuje žádný barevný pigment (tak jako ho dle opakovaných zkoumání neobsahuje Turínské plátno)
- ✓ zahnědlá jsou jen mikrovlákna na povrchu nití
- ✓ obraz je skutečným negativem a tak jako na Turínském plátně nese v sobě prostorovou informaci (tedy, že zobrazuje i části, které nepřišly do přímého styku s plátnem – byly od něj vzdáleny až 4 cm).

Na Turínském plátně jsou dva obrazy!

Ale to nejpodstatnější je, že na Turínském plátně jsou ve skutečnosti dvě sady obrazů: obraz těla a obraz krve – jak zdůrazňuje Russ Breault. A podstatné je, že na Turínském plátně není pod místy pokrytými krví žádný obraz. Tedy pořadí bylo takové: nejdřív krev, pak obraz. Navíc nejde o „namalovanou“ krev. Nezabili jednoduše kůzle a nemalovali jeho krví na plátno (studie dokládající, že jde o krev některého z primátů, a dokonce krev lidskou –

Bůh mluví skrze mlčení

Řada lidí vyčítá Bohu, že mlčí. Jenže Bůh někdy promlouvá nejhlasitěji právě skrze své mlčení. Jen je třeba být vnímavý. Pak mu můžeš porozumět. Jeden z nejpůsobivějších starozákonních příběhů vypráví o tom, jak byl Josef (jmenoval se stejně jako já) vhozen svými bratry do prázdné cisterny, prodán jako otrok do Egypta a tam nespravedlivě obviněn a uvězněn, když nechtěl spát s manželkou svého pána (1 Moj 37 a 39nn). A Bůh po celou dobu mlčel nad tou nespravedlností. Alespoň to tak vypadá... Když čteme dál, zjistíme, že právě skrze toto zdánlivé mlčení Bůh promlouvá a říká: „Já jsem s tebou – vždy, za všech okolností.“ Právě skrze nespravedlivé uvěznění vedla Josefova cesta na trůn – stává se místodržitelem Egypta, druhým

mužem hned po faraonovi – a díky své pozici může v době hladu zachránit život celé své rodině – i svým bratrům, kteří ho kdysi prodali.

Nebýt války, nestal bych se knězem

Dnes to vidím jasně. Kdyby nebyla druhá světová válka, nestal bych se nikdy knězem a řeholníkem. Zní to asi dost zvláště, ale za to, čím jsem, vděčím válce. Nebo spíš Bohu, který mi skrze válku něco vzal a jiné dal.

Narodil jsem se ve Slezsku. Můj dědeček Josef Katzer tam vybudoval koloniál – velký obchod se zbožím všeho druhu. Můj otec Josef Katzer ho ještě rozšířil. Nejenže u nás nakupovali lidé z celého městečka,

ale také obchodníci z vesnic v širokém okolí u nás doplňovali své zboží. Byl to jakýsi velkoobchod. Dostal jsem křestní jméno Josef. Jiná možnost, než že převezmu obchod, neexistovala. Za války, ještě jako malý kluk, jsem celé dny trávil s maminkou v našem obchodě. Byl jsem tam víc než doma.

Konec války nám vzal vše, co jsme měli. Vzal mi tu budoucnost, kterou jsem měl před sebou tak jasně narýsovanou –, a otevřel mi dveře k úplně jiné, mnohem lepší, kterou bych si nikdy nenaplánoval...

Odsun do Německa

Byli jsme německé národnosti. Vše, co jsme měli, jsme museli zanechat ve Slezsku. S sebou jsme si mohli vzít jen to, co jsme unesli. Když jsme nasedali do nákladních vagonů určených pro přepravu zvířat, můj tatínek se naposledy ohlédl za vším, co jsme ve Slezsku zanechali, a řekl: „Hospodin dal, Hospodin vzal, buďž jeho jméno pochváleno...“ Tehdy jsem ještě nevěděl, že jsou to slova ze starozákonní knihy Job. Potom dodal: „Nevíme, k čemu to bude dobré.“ ▶

Vzal mi tu budoucnost, kterou jsem měl před sebou tak jasně narýsovanou –, a otevřel mi dveře k úplně jiné, mnohem lepší.

Foto: P. Krzysztof Dedek

Dokážeš se ohlédnout a vidět, kdy v minulosti také kolem tebe prošel Bůh?

33,17–23). Na tom příběhu je zvláštní, že Mojžíš nemohl Boha vidět, když Bůh procházel kolem. Teprve potom, co Bůh prošel, mohl ho Mojžíš zahlédnout – viděl ho až jakoby zezadu, mohl vidět až „Boží záda“. Také my můžeme Boha vidět, když se ohlédneme. Vidíme ho až potom, co prošel. Někdy až dlouho potom, co prošel. A poznáváme, že právě tam, kde se zdálo, že Bůh mlčel, právě tam procházel kolem a byl nám nejbliž.

Znám řadu lidí, kteří se po prožití hrůzy poválečného vyhnání ze svých domovů, tak jak jsem ji prožil já, vůči Bohu zatvrdili. Řekli: „Nemohu věřit v Boha, který v takovou chvíli mlčí a nic neřekne k lidskému utrpení.“ Nedokázali se ohlédnout a uvidět, že právě v těch nejtěžších chvílích kolem procházel Bůh. Bůh někdy nejhlasitěji mluví, když mlčí. A my to pochopíme, až když prošel.

Dokážeš se ohlédnout a vidět, kdy v minulosti také kolem tebe prošel Bůh?

P. Josef Katzer OMI ■

(Zapsáno podle vyprávění otce Josefa při exerciciích, které vedl.)

Bůh někdy nejhlasitěji mluví, když mlčí.

Vlak, ve kterém jsme byli namačkaní jako dobytek, nás provedl Sovětskou okupační zónou. Vysadili nás až v té

části Německa, která ležela v americké zóně. Tam jsem vyrostl a tam jsem také vstoupil do Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Nestal jsem se majitelem velkoobchodu, stal jsem se knězem.

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

V čem spočívá Boží prozřetelnost?

Boží prozřetelnost jsou záměry, kterými Bůh vede své tvory ke konečné dokonalosti, k níž je povolal. Bůh je svrchovaným původcem svého plánu, ale k jeho uskutečňování používá také spolupráce svých tvorů. Zároveň dává svým tvorům důstojnost vlastního jednání, aby jedni byli příčinou druhých.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Když se ohlédneš, zahlédneš Boha

K mému misijnímu poslání patří mimo jiné doprovázet skupiny poutníků do Svaté země. Jsou v nich lidé věřící i ti, kteří jsou teprve hledající. Již čtyřicetkrát jsem byl s nimi na místech, kde se odehrály události, o kterých čteme v Bibli – právě tolik skupin jsem tam již mohl doprovázet.

Vyprávím jim také o tom, jak chtěl Mojžíš na hoře Sinaj vidět Boha (2 Moj

Foto: Flickr, tomasomi ©

Mariánské misijní dílo misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (viz www.oblati.cz/mmd) podporuje misionáře i prostřednictvím mešních intencí.

Požádat o slavení mše svaté u nás může každý a v jakémkoli počtu. Tyto mše budou slouženy našimi misionáři na úmysl dárce. Výše mešního stipendia, které je v misiích často jediným příjmem misionářů, ze kterého žijí, činí na jednu mši svatou 150 Kč, na Gregoriánské mše (30 mší po sobě) 5100 Kč. Částky vycházejí ze standardů „Kirche in Not“.

Když budete chtít touto formou pomoci misionářům, můžete peníze zaslat složenkou na naši adresu (Mariánské misijní dílo, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor) nebo na naše konto:

Název konta: Mariánské misijní dílo
Číslo konta: 244816241/0300 – Poštovní spořitelna
(na každé poště)
Variabilní symbol pro mešní intence je 900.
Gregoriánská intence na mše má VS 901.

Rozděľme se...

**Rozděľme se o svůj chléb
a také o svou víru.**

Anglický novinář udělal jednou poučný test. Koupil bochník chleba a na nejrušnějších křižovatkách ho nabízel kolemjdoucím za hodinu práce. A tady jsou výsledky: v německém Hamburku se mu vysmáli, v New Yorku ho zatkla policie, v Nigérii se mu nabídlo hodně lidí ochotných pracovat tři hodiny a v indickém Dillí se mu přihlásily stovky lidí, kteří byli ochotni pracovat za chleba celý den.

Ale mít chléb není všechno. Nasytit potřebuje i duše člověka. Členové Misijního klubu mohou spolupracovat na oběm...

Staňte se členy Misijního klubu

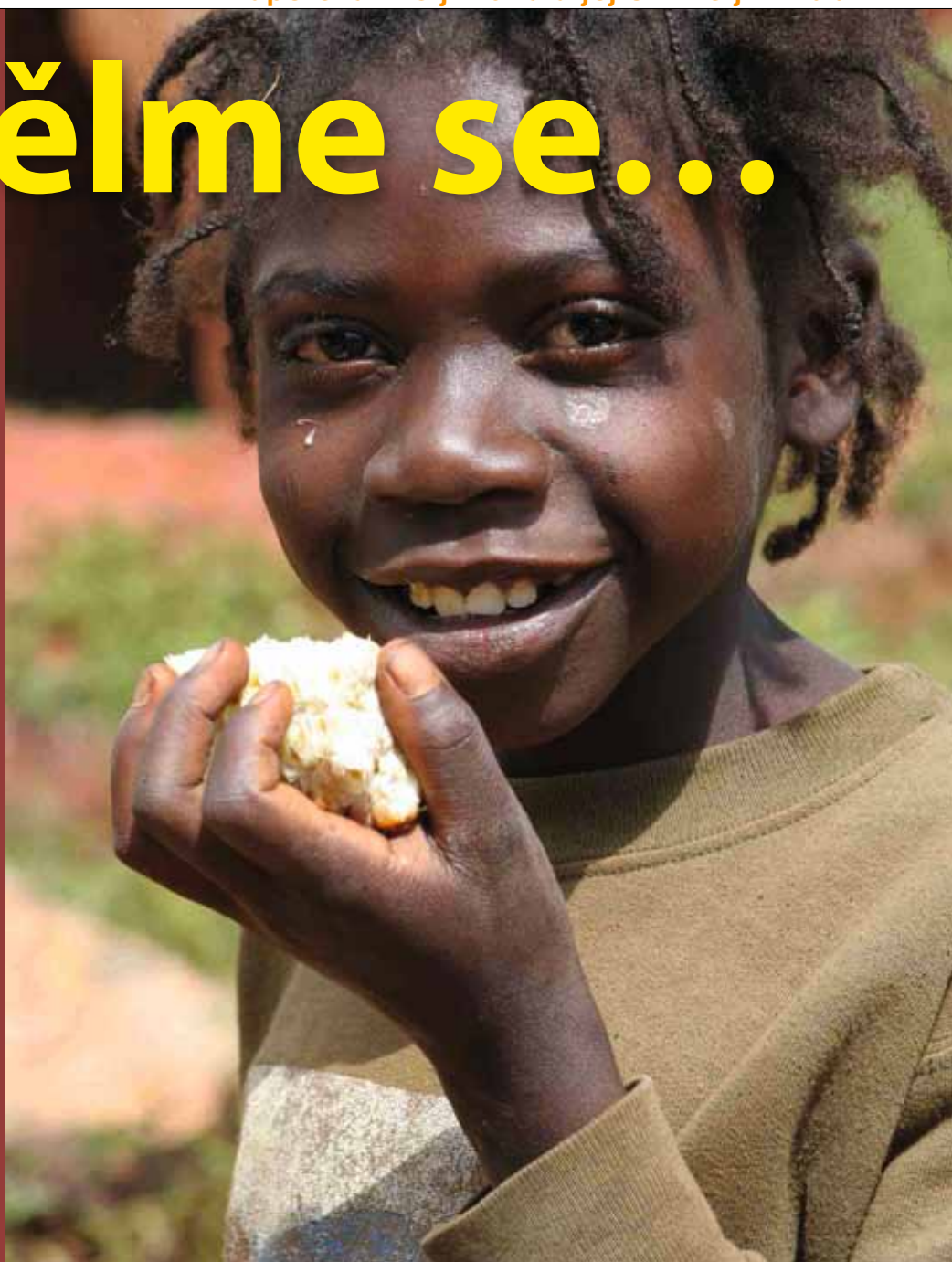
Členové mají přímou účast na misích Církve. **Denně** se modlí za misie (např. Otčenáš a Zdrávas Maria), **týdně** spoří na **Chléb pro misie** (finanční dar pro chudé v rámci projektů Papežského misijního díla – PMD) a podle možností podporují aktivity PMD. Dostávají dvakrát ročně Misijní zpravodaj, jsou zapsáni do Modlitební knihy, stále se za ně modlí lidé z misí a denně přináší obět mše svaté mnoho misionářů na všech kontinentech.

Pomoc členů Misijního klubu (MK) je opravdu důležitá, vždyť kvůli bídě umírá denně v misích 15 000 dětí. Jen v Somálsku každých šest minut umírá jedno dítě z nedostatku potravy. **Podporou prostřednictvím papežských misí mají navíc členové MK přímou účast na šíření víry ve světě.** Více informací poskytne kancelář PMD. Těšíme se na Vás!

Jak se odnaučit nadávat a tím pomáhat misím?

Jedna Angličanka měla zlovyk sprostě nadávat. Chtěla se to odnaučit, ale žádná předsevzetí nefungovala. Rozhodla se tedy, že jakmile začne nadávat, vysype všechny drobné, co má právě v peněžence, do pokladničky na misijní účely. Přiznává, že její pokladnička je stále dost plná a těžká. Je ráda, že své předsevzetí spojila s misími.

*P. Jiří Šlégr, ředitel Papežských
misijních děl v ČR* ■

*... rozhodla se, že
jakmile začne
nadávat, vysype
všechny drobné
z peněženky
do pokladničky
na misijní účely.*

Foto: Zs archiv PMD

Rok v Bulharsku mezi Romy

Nebylo to z čista jasna

Před více jak dvěma lety mě Boží cesty přivedly jako dobrovolnici do Bulharska. Nebylo to tak úplně z čista jasna, do Bulharska jsem jet chtěla a rok jsem se na to připravovala v salesiánském programu Cagliero, který nové nadšené dobrovolníky pro dobrovolnou službu v salesiánských střediscích v různých zemích světa „vychovává“. Pro Bulharsko jsem se rozhodla především proto, že mě zajímá a baví práce s Romy. S pomocí Boží jsem se nakonec spolu s druhou dobrovolnicí Monikou mohla na dobrovolnou službu vydat.

Hypermarkety a romské „machaly“

Bulharsko, kam mé kroky směřovaly, je nádherná země plná vysokých hor, planťází růží, vinné révy i starých pravoslav-

... dobrovolník plní také další funkce, které Don Bosco zahrnul do svého výchovného systému.

ných klášterů. Země krásného jazyka, který se lehce naučíte a kde kývání hlavou znamená ne a vrtění ano. A zároveň země, kde se snoubí bída s nejmodernějšími hypermarkety a kde se stále zvyšuje procento romské populace. Romské čtvrti ve městech, tzv. machaly, kypí a rozrůstají se do všech stran, stejně jako romské

vesničky rozeté po celém Bulharsku, v němž jinak vlivem nezaměstnanosti počet obyvatel spíš klesá.

Na okraji „jiného světa“

Místo mého dobrovolnického působení bylo v samém srdci Bulharska ve městě Stara Zagora, v salesiánském středisku pro děti a mládež, na okraji romské machaly. Ta stojí na kopci, takže odtamtud máte krásný výhled na celé město. Machalu projdete asi za půl hodiny a podle odhadů v ní žije asi 27 000 Romů. Je to mozaika cihlových domečků, mezi kterými po hliněných či betonových uličkách projíždějí povozy s koňmi. Zem pokrývá souvislá vrstva odpadků, které člověk po čase přestane vnímat, voda teče jen pár hodin denně. Ze všech stran se line hudba a mísí se s romštinou a turečtinou. Záleží, kde se zrovna koná svatba, která trvá podle

romských zvyklostí tři dny a kde často teprve třináctileté nevěsty vystřídají troje svatební šaty. Na nárožích hrají tátové karty nebo kostky, děcka běhají po ulicích a skáčou přes starý kabel jako přes švihadlo, hrají fotbal či se vydávají na dobrodružné výpravy za železem a měděnými drátky, které se dají ve sběrných surovinách proměnit na pár stotinek, za které si mohou koupit ledovou tříšť všech barev či praženou slunečnici. V tomhle světě je ale i mnoho neštěstí a bídy. Vysoká negramotnost, nezaměstnanost a chudoba. Děti často chodí i po sněhu jen v žabkách, nemají na doktora, na školní pomůcky ani na jídlo. Zdanlivým útěšným lékem je alkohol, který pomůže člověku na chvíli zapomenout, že nemá jak uživit rodinu. A tak se bludný kruh dále zamotává, rodiny se rozvracejí a děti bloumají po ulicích nemotivovány životem a nudí se.

Dobrovolník skáče, hraje, zpívá, naslouchá...

Salesiánské středisko, které stojí na okraji machaly, se snaží dětem pomoci, aby se z tohoto bludného kruhu vymotaly. Nejen, že pomáhá dětem s přípravou do školy, ale plní také další funkce, které Don Bosco zahrnul do svého výchovného systému. Rodinné prostředí, příležitost se něčemu naučit, rozvíjet duchovní život, zahrát si. A tak dobrovolník s dětmi skáče přes švihadlo, hraje fotbal, učí se psací azbuku a malou násobilku, hraje na kytaru a zpívá, je otevřený naslouchat potřebám dětí a vede děti k Bohu svým příkladem a ve společných modlitbách.

Jazyk – legrace i potíž

Doučování bylo jednou ze základních aktivit, kterých jsem se s dětmi účastnila. Ale doučovat děti v cizím jazyce, který se navíc píše azbukou, není zpočátku snadné. Zvláště pak, když v bulharském jazyce některé české výrazy znamenají něco zcela jiného. Tak například když řeknete dítěti „piš“ a chcete po něm, aby psalo, začne se vám smát, protože to znamená „čůrej“. Povel „piš“ se řekne „piši“. A podobné je to s mnoha dalšími slovy. Děti se samozřejmě z legrace ptaly: „Cože to mám udělat?“ a „Kam se ti mám vyčůrat?“

Scény jako vystřižené z filmu Don Bosco

S dětmi jsme prožívali i plno jiných zážitků mimo zdi střediska. Návštěvy v rodinách, výlety, vystoupení a tábory. Každou neděli jsme s dětmi slavili mši

Markéta (vpravo), dole kluci ze Staré Zagory

Vážím si velké víry salesiánů, kteří v Bulharsku působí. Stejně jako Don Bosco, i nyní sní salesiáni o středisku, kde jsou dílny, tělocvična, kostel, klubovny...

svatou. Děti se velmi rády zapojují, a tak střídavě ministrovaly či doprovázely mši hudbou. Projevy hluboké, dětsky upřímné víry a roz dováděnost podobná stádu kobytek se nerozlučně doplňovaly. Ministranti dělali občas takové škleby, že jsem se na ně radši nedívala, abych nevyprskla smíchy. Vosk svíček, které drželi v rukou, jim občas neposedně kapal všude okolo a oni se ho s nešťastným výrazem snažili nějak zastavit. Přesto byly modlitby velice vroucné, děti se rády modlily. Někdy jako by kopírovaly scénu z filmu Don Bosco, kdy se jeho chlupci modlí za jeho uzdravení. I naše děti několikrát iniciovaly modlitbu růžence, když onemocněl salesián Jarda Fogl, který s nimi nejvíce pracuje.

Foto: 3x archiv SADBÝ

Pán Bůh dokáže potěšit

Za dobu svého dobrovolničení jsem nezažila žádnou krizi. Přesto bylo období, kdy mně bylo hodně smutno. A když mně bylo nejsmutněji, byla zrovna oslava dne dětí. Vůbec se mi nechtělo tam být, protože jsem nechtěla svůj smutek na někoho přenášet. Ale Pán Bůh dokáže potěšit. ▷

Děti z machaly

Foto: 2x archiv SADBY

Adopce nablízko a dárkové poukazy projektu Darujme vzdělání

SADBA (Salesiánská asociace Dona Boska) vysílá do různých zemí světa vyškolené misijní dobrovolníky, kteří tam pracují v salesiánských střediscích. Podpora misijních dobrovolníků je možná skrze projekt SADBY *Adopce nablízko* (www.adopcenablízko.cz).

Souvisejícím projektem je *Darujme vzdělání*. Tento projekt podporuje 4 místa, kam SADBA dobrovolníky vysílá: Dem. rep. Kongo (středisko pro děti z ulice), Indie (farnost Golaghat), Zimbabwe (technické salesiánské učiliště) a Bulharsko (střediska Stará Zagora a Kazanlak zaměřené na práci s romskými dětmi). Projekt je založený na dárkových poukazech, které pokrývají celou škálu potřeb. Vybrat si můžete například snídaní na týden pro kluky z internátu v Kongu, boty pro jednoho kluka v Kongu, týden učitele v Zimbabwe, pět měsíců školného v Indii nebo čtyřicet cihel na stavbu školy v Bulharsku. Poukazy vycházejí vždy z konkrétní zkušenosti s danou lokalitou a snaží se odstranit překážky, které v daném místě dětem a mladým lidem brání, aby mohly být „dobrymi křesťany a poctivými občany“ (Don Bosko). Dárkové poukazy jsou nabízené na stránkách www.darujmevzdelani.cz.

Když jsme přijížděli, běžely nám naproti děti a hlasitě nás vítaly. To by nebylo nic neobvyklého. Tentokrát však měly ruce plné růží, a když jsem vystoupila z auta, celou mě růžemi zahrnuly. Den to byl nakonec moc pěkný, cítila jsem, jak mě Pán objímá ve své náruči tak nějak daleko hmatatelněji než jindy, prostřednictvím těch dětí, které vůbec netušily, jak moc velkou radost mi udělaly.

Kde nepomůže láska, pomůže ještě větší láska

Pomoc Boží jsem pocítovala den co den. Každá modlitba, každá mše svatá nás všechny naplňovala vírou, nadějí i láskou, že jsme mohli v souladu s heslem „kde nepomůže láska, tam pomůže ještě větší

Křížová cesta v machale na Velký pátek

láska“ pokračovat v práci s dětmi, která byla někdy vysilující. Vážím si velké víry salesiánů, kteří v Bulharsku působí. Vždyť bez ní by to ani nešlo. S velkou vírou se nyní pouštět i do takové bláznivé věci, jako je stavba nového, velkého střediska. Stejně jako Don Bosco, i nyní salesiáni sní o středisku, kde jsou dílny, tělocvična, kostel, klubovny, učebny, hřiště atp. Je-li to Boží vůle, nemusíme se tedy bát. Sice to půjde těžko, ale peníze se snad po částech poskládají a středisko se postaví a neuvěřitelné se stane uskutečněným (pozn. redakce: informace o možnosti pomoci nejen v Bulharsku najdete v bočním sloupci na této straně).

Markéta Obručová (titulky redakce) ■

Autorka svědectví absolvovala roční (říjen–srpen) dobrovolnou službu v salesiánském středisku pro romské děti Stará Zagora, Bulharsko. V příštím čísle časopisu *Milujte se!* najdete svědectví děvčete, které bylo deset měsíců jako dobrovolnice v salesiánském centru pro kluky z ulice v Demokratické republice Kongo – rovněž v rámci projektu „Adopce nablízko“, realizovaného Salesiánskou asociací Dona Boska (SADBA). Kongo je také cílová země projektu „Darujme vzdělání“ – viz boční sloupec.

*Je-li to Boží vůle,
nemusíme se
tedy bát.*

Res Claritatis MONITOR

Sdružení Res Claritatis nevydává jen časopis *Milujte se!*, ale i zpravodajský čtrnáctideník *Res Claritatis MONITOR*. Přináší šestnáct stran zpravodajství a komentářů z katolické církve i ze společnosti. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského a pod záštitou České dominikánské provincie. Kompletní vydaná čísla jsou dostupná i v elektronické podobě na webu res.claritatis.cz (zde najdete i další aktuální on-line zpravodajství). V tištěné podobě si *Res Claritatis MONITOR* můžete objednat na e-mailu redakce@claritatis.cz nebo na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5. Doporučený příspěvek na tisk a poštovné jednoho čísla je 20 Kč.

Foto: Ondřej P. Vaněček

Užitečný dárek

Místo čokolády můžete přátelům a známým věnovat zajímavou knihu! Tiskový apoštolát A.M.I.M.S. připravuje velmi levné knížky. Jsou určeny nejen pro vás, ale zejména pro další šíření. Příspěvek na tisk je podle počtu stran 5 až 20 korun. Pro objednávku můžete použít i kupon na straně 47 tohoto čísla časopisu *Milujte se!*. Doporučujeme tento

postup: Je dobré si knihu nebo brožuru nejprve prohlédnout (kompletní texty většiny z nich jsou dostupné on-line na www.fatym.com a www.amims.net), a když vás zaujme a myslíte si, že by byla užitečná i pro vaše okolí (zvláště pro ty, kteří by si sami takové knihy neopatřili), můžete objednat třeba 10 nebo i více kusů.

TémaBox

přehrávač duchovních přednášek, seminářů, audioknih, kázání...
<http://temabox.tv-mis.cz>

TémaBox <http://temabox.tv-mis.cz> nabízí velké množství různých

přednášek, seminářů, duchovních obnov a kázání (kardinál Tomáš Špidlík, biskupové Karel Herbst, Josef Kajnek a Pavel Posád, P. Vojtěch Kodet, P. Joseph Bill, P. Angelo Scarano, P. Alois Pekárek, P. Pavel Dokládál, P. Pavel Havlát, P. Tomáš Halík, Kateřina Lachmanová, Věra Luxová...). TémaBox je součástí internetové křesťanské

televize TV-MIS.cz (viz poslední strana tohoto čísla *Milujte se!*). Společně s hudebním JukeBoxem (<http://jukebox.tv-mis.cz>) nabízí výběr toho nejzajímavějšího z audiosekcce TV-MIS.cz. Obsah je možno i uložit a dále šířit.

<http://temabox.tv-mis.cz>

Foto: Miroslav Blecha

Klokoty – noční výlet a svátost smíření

Na předměstí Tábora na mariánském poutním místě Klokoty, které bývá nazýváno „malá Svatá Hora“, je od pondělí do soboty mše svatá v 17.00 (od 16.30 příležitost ke svátosti smíření). A především se každý pátek koná večerní tříhodinová adorace od 17.40 do 20.30 – po celou dobu je vám k dispozici ve zpo-

vědnici kněz. Udělejte si večerní výlet na krásné místo a smiřte se s Bohem... (Tábor, Staroklokotská 1, asi 1 hod. jízdy autem z Prahy, 2 hod. z Brna; GPS: 49°24'51.606"N, 14°38'43.221"E) Aktuální informace na www.klokoty.cz.

3x P. Pavel Zahradníček OMI ■

Lidé z celé Francie přicházeli do malé vesničky Ars, aby se setkali se svatým Janem Mariou Vianneyem. Pro mnoho z nich znamenala pouť do Arsu zlom v jejich dosavadním životě. Co jim svatý farář arský říkal? Dochovalo se celkem osmdesát jeho kázání. Již několik let je většina z nich dostupná i v češtině (v tištěné podobě jen za příspěvek na tisk – viz objednávací kupon na str. 47; i zdarma on-line na internetu – viz sloupec na protější straně). Ve svých kázáních používal mnoho příkladů a přirovnání. Tak jako v kázání, které pronesl v poslední den starého roku:

Pošli

své bohatství napřed

Svět pomíjí a my pomíjíme s ním. Králové, císařové, vše pomíjí. Směřujeme do věčnosti, odkud se nikdo nevrátí. Jde jen o jediné – o záchranu duše.

Svatí nepřilnuli k pozemským věcem, mysleli na to, co je věčné. Lidé tohoto světa však myslí jen na tento přítomný čas.

Bud' jako zlatokop

Dobry křesťan jedná jako ti, kdo odcházejí do cizích zemí hledat zlato. Nepomýšlejí na to, že tam zůstanou. O nic jiného jim nejde víc než o to, aby se opět vrátili do své vlasti, hned jak získají bohatství a zajistí svou budoucnost.

Král, který poslal své poklady napřed

Máme se chovat tak jako králové. Vidí-li, že přijdou o svůj trůn, posílají své poklady

napřed a tyto poklady pak na ně v daleké zemi čekají. Tak také dobrý křesťan posílá všechny své dobré skutky před sebou do nebe.

Dobry Bůh nás poslal na tuto zem, aby viděl, jak si zde budeme počínat a zda ho budeme milovat.

Jistý světec vyšel jednou na trh podívat se, zda v tom velikém množství lidí najde někoho, kdo myslí na spásu své duše. Nenalezl nikoho. Ubohý svět! Ubohí lidé světa!

Dva druhy bohatství

Co byste řekli o člověku, který ve svém domě shromáždil zásoby, jež musel vyhodit, protože shnily, ale drahými kameny, zlatem a diamanty pohrdal, i když by si je mohl uschovat a vzít všude s sebou? Ať to tedy víte, milé děti, právě tak si počí-

náme i my. Lpíme na hmotě, na pomíjivých věcech a vůbec nemyslíme na to, abychom získali bohatství pro nebe, tento jediný opravdový poklad. Svati nelpěli na pozemských statcích jako my, lpěli na tom, co je má naplňovat po celou věčnost.

Jdete od místa k místu, od říše k říši, od bohatství k bohatství, z rozkoše do rozkoše a nikde nenajdete své štěstí. Bohatství celé země dovede jednu nesmrtelnou duši naplnit právě tak málo, jako může náprstek mouky nasytit hladového. Když apoštolové viděli Pána vystupovat na nebesa, zdála se jim země bez něho tak smutná, nicotná, že toužili po mukách, které je měly potkat co nejdřív, aby byli spojeni se svým dobrým Mistrem. Mabejská matka viděla umírat svých sedm synů a spolu s nimi sedmkrát umírala.

Foto: Flickr, TechnSavi (CC BY-NC 2.0)

Králové když vidí, že přijdou o svůj trůn, posílají své poklady napřed a tyto poklady pak na ně v daleké zemi čekají.

Když jim chtěla dodat odvalu, říkala jim: „Pohledte vzhůru k nebi!“

Nemusíme do „neznámé země“

Máme jít přes zemi do nebe tak, jak se chodí po mostě přes vodu. Zaobírejte se často, milé děti, hodně často těmito myšlenkami. Budeme v nebi s Bohem, který je naším Otcem, budeme s Ježíšem Kristem, který je naším bratrem, budeme v nebi s Nejsvětější Pannou, která je naší matkou, budeme v nebi s anděly a svatými, kteří jsou našimi přáteli.

Jeden král zvolal v poslední chvíli plný bolesti: „Musím tedy skutečně opustit svou říši a jít do země, kde nikoho neznám!“ Hleďte, to je tedy důsledek toho, že někdo nemyslí na nebeské štěstí. Musíme si už teď

Tak také dobrý křesťan posílá všechny své dobré skutky před sebou do nebe.

získávat přátele v nebi, abychom je opět našli. Pak nemáme prázdný důvod se strachovat jako ten král, že nikoho v nebi neznáme.

Svatý Jan Maria Vianney (zkráceno) ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Ke každému úkonu spásy (který nám přináší spásu – pozn. redakce), je nezbytně nutná vnitřní nadpřirozená milost.^[De fide]

K počátku víry a spásy je nadpřirozená milost absolutně nutná.^[De fide]

Také ospravedlněný potřebuje ke konání spásných skutků aktuální milost.^[Sent. cert.]

Spravedlivý získává dobrými skutky nárok na nadpřirozenou odměnu od Boha.^[De fide]

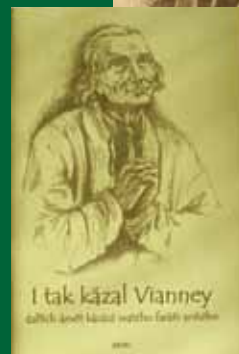
Stupeň nebeské blaženosti je u jednotlivých oslavených rozdílný podle stupně jejich zásluh.^[De fide]

Srov. Dogmatika, Olomouc; Maticе cyrilometodějská, 1994.

KOMPLETNÍ PUBLIKACE ON-LINE:

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese: apostolat@fatym.com nebo na straně 47 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady za jeden výtisk) a poštovné.

Prímice fr. Bonaventury Čapka OFM

Foto: Václav Plíšek

Svátost kněžství a svátost manželství mají jedno společné: jsou určeny druhým.

„Katechismus pro mladé YOUCAT“ o nich říká: nikdo není vysvěcen na jáhna, kněze nebo biskupa jenom sám pro sebe a stejně tak nikdo nevstupuje do manželského stavu jenom sám pro sebe. Svátost kněžství i svátost manželství mají budovat Boží lid. To znamená jsou jakýmsi kanálem, jímž může proudit Boží láska do světa.

Co ještě se v katechismu pro mladé dočteme o svátosti kněžství, kterou pokřtěný a bířmovaný křesťan (podobně jako v manželství) přijímá osobní poslání a je v ní Bohem povolán ke službě?

Co působí svátost kněžství?

Tomu, kdo přijímá svátost kněžství, je dána zvláštní účast na Kristově kněžství, která se kvalitativně liší od všeobecného kněžství věřících. Ze svátostného kněžství neplyne úkol plnit pouze určitou funkci či zastávat nějaký úřad. Svěcení dává konkrétní moc a poslání ke službě svým bratřím a sestrám ve víře. (Pozn. redakce: Je tedy velký rozdíl mezi označením farář, kaplan, vikář, děkan, generální vikář... a označením kněz. To první jsou různé funkce, které kněz může zastávat a které se mohou měnit. Knězem je však po přijetí kněžského svěcení již trvale, i kdyby neměl už žádnou funkci a byl třeba jen „nemohoucím důchodem“ nebo „vězněm 5896“ v nějakém táboře nucených prací... Dokonce i když kněz odejde z kněžské služby – například když je suspendován a nesmí jako kněz působit proto, že uzavřel civilní sňatek, nebo i když je takový kněz po letech apoštolským stolcem takzvané laicizován–, přesto zůstává knězem a může ve výjimečných situacích věřícím, kteří se

ocitli v nebezpečí smrti, udělovat platně některé svátosti.)

Katolický kněz, který uděluje svátosti, nejedná na vlastní pěst, z vlastní moci nebo mravní dokonalosti, kterou bohužel často neoplyvá, nýbrž „*in persona Christi*“ (v osobě Kristově – tj. jeho jménem a mocí). Svěcením v něm roste proměňující, uzdravující a zachraňující **Kristova moc**. Protože kněz nemá nic sám ze sebe, je především služebníkem. Poznávacím znamením každého pravého kněze je proto pokorný úžas nad vlastním povoláním.

Kolik stupňů má svátost kněžství?

Svátost kněžství má tři stupně: biskupské svěcení (episkopát), kněžské svěcení (presbyterát) a jáhenské svěcení (diakonát).

Jaký účinek má biskupské svěcení?

Biskupské svěcení uděluje plnost svátostného kněžství. Po vysvěcení se biskup stává právoplatným nástupcem apoštolů a vstupuje do biskupského sboru.

Od okamžiku svého vysvěcení je zodpovědný za celou církev spolu s ostatními

Protože kněz nemá nic sám ze sebe, je především služebníkem.

biskupy a s papežem. Církev ho povolává především do úřadu vyučovat, posvěcovat a vést.

Biskupský úřad prostřednictvím nepřetržité posloupnosti vychází od původních svědků Ježíše Krista – apoštolů. Biskup pokračuje v pastýřském úřadu apoštolů, který ustanovil sám Kristus. (Pozn. redakce: S apoštoly je biskup spojen skrze takzvanou apoštolskou posloupnost, na kterou se vždy v dějinách Církve velmi pečlivě dbalo. To znamená, že kdybychom šli zpět od kteréhokoliv platně vysvěceného biskupa k tomu, který ho vysvětil, který zase vysvětil jeho světitele atd., dostaneme se vždy až k jednomu z apoštolů.)

Také papež je biskupem, avšak má prvenství mezi biskupy a je hlavou jejich kolegia.

Jak důležitý je biskup pro katolického křesťana?

Katolický křesťan si uvědomuje svůj závazek vůči biskupovi; i pro něho je biskup Kristovým zástupcem. Biskup, který spolu s kněžími a jáhny

– se svými vysvěcenými spolupracovníky
– vykonává pastýřskou službu, je viditelný princip a základ místní církve – biskupství nebo diecéze.

Jaký účinek má kněžské svěcení?

Duch svatý vtiskuje knězi nezrušitelné duchovní znamení, jímž ho připodobňuje Kristu knězi a uschopňuje ho jednat jeho jménem. **Kněz jako spolupracovník svého biskupa** bude hlásat Boží slovo, udělovat svátosti a především slavit mši svatou.

V průběhu mše svaté začíná vlastní kněžské svěcení jmenovitým předvoláním kandidáta. Po biskupově homilii slíbí budoucí kněz biskupovi a jeho nástupcům poslušnost. Vlastní svěcení se uděluje vkládáním biskupových rukou a jeho světící modlitbou.

Lidové misie, žehnání obydlí

Foto: sestra Gregorie

Na Světových dnech mládeže v Madridu 2012

Foto: Vojtěch Podstavek

Poznávacím znamením každého pravého kněze je proto pokorný úžas nad vlastním povoláním.

Jaký má účinek jáhenské svěcení?

Jáhnen je posvěcen pro službu církve. Zastupuje totiž Krista, který nepřišel, „aby si nechal sloužit, ale aby sloužil“ a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28). V konsekrační modlitbě se při jáhenském svěcení říká: „Prosím, Pane, sešli na ně Ducha svatého, ať je posiluje, aby darem tvé sedmeré milosti věrně vykonávali posvátnou službu. Ať mají hojnost všech ctností: lásku nepředstíranou, horlivost v péči o nemocné a chudé, skromnou autoritu, ryzost a čistotu, věrnost a duchovní kázeň.“

Pravzorem jáhna je svatý mučedník Štěpán. Když se apoštolové cítili přetížení množstvím charitativních úkolů ve službě prvotní církvi v Jeruzalémě, vyvolili sedm mužů „pro službu u stolu“ a tyto muže pak vysvětili. Štěpán, plný milosti a síly,

statečně svědčil o nové víře a věrně sloužil chudým ve společenství. Později se jáhenská služba stala na dlouhá staletí pouze nižším stupněm na cestě ke kněžskému svěcení. Dnes jsou opět do této služby voláni jak ti, kteří žijí v celibátu, tak i ženatí muži. Takto chápaná jáhenská služba nanovo zdůrazňuje služební charakter církve. Zároveň poskytuje kněžím pomoc v duchu prvotní církve tím, že jáhen přijímá především pastorační a sociální úkoly církve. Také jáhenské svěcení vtiskuje celoživotní nezrušitelnou pečeť.

Kdo může přijmout svátost svěcení?

Na jáhna, kněze či biskupa může být platně vysvěcen muž, který přijal katolickou víru, byl v ní pokřtěn a který je pro tento úřad povolán církví. ▶

Svěcení kněží, Brno

Foto: Václav Plíšek

Nesnižuje se důstojnost ženy tím, že svátost kněžství mohou přijmout pouze muži?

Vyhrazení svátosti kněžství pouze mužům v žádném případě neznamená pohrdání ženami. Před Bohem mají muži i ženy

stejnou důstojnost, pouze jejich charismata a úkoly jsou rozdílné. Církev následuje Ježíšovo rozhodnutí při ustanovení svátosti kněžství ve večeřadle povolovat výhradně muže. Papež Jan Pavel II. prohlásil roku 1994, že „církev nemá žádnou

***Budoucí kněz
slibuje biskupovi
a jeho nástupcům
poslušnost.***

pravomoc udělovat ženám svátost kněžství a že se všichni věřící mají s konečnou platností držet tohoto rozhodnutí“.

Snad žádný antický muž neuznával důstojnost ženy tak provokujícím způsobem jako Ježíš. Věnoval ženám své přátelství a bral je pod ochranu. Ženy byly v jeho družině a Ježíš si hluboce vážil jejich víry. Vždyť první svědkyní jeho zmrtvýchvstání byla právě žena. Proto je Marie Magdalská nazývána „apoštolkou apoštolů“. Přesto bylo svátostné kněžství a pastýřský úřad svěřen pouze mužům. V knězi-muži má mít společenství věřících zástupce Ježíše Krista. Kněžství je zvláštní služba, která předpokládá mužsky-otcovskou roli. V žádném případě nejde o jakoukoliv podobu mužské nadřazenosti vůči ženám. Jak můžeme pozorovat na Marii, ženy hrají v církvi roli, která není o nic méně důležitá než

Svátost kněžství i svátost manželství jsou jakýmsi kanálem, jímž může proudit Boží láska do světa.

Foto: Flickr, ID777 (CC BY-NC-ND 2.0)

Vlastní svěcení se uděluje vkládáním biskupových rukou a jeho světící modlitbou.

úloha mužů, avšak liší se právě tím, že je ženská. Eva se stala matkou všech živých (Gn 3,20). Ženy jako „matky všech živých“ mají zvláštní dary a schopnosti. Bez jejich způsobu učení, hlásání, lásky, spirituality a pastorační služby by církev byla „chromá na polovinu těla“. Všude tam, kde muži vykonávají svou kněžskou službu jen jako nástroj moci a kde nedovolují ženám rozvinout jejich specifická charismata, tam se prohřešují proti lásce a proti Ježíšovu Svätému Duchu.

Proč církev vyžaduje od biskupů a kněží život v celibátu?

Ježíš žil v celibátu a chtěl tím vyjádřit svou nerozdělenou lásku k Bohu Otci. Následovat Ježíšův životní způsob a „pro nebeské království“ (Mt 19,12) žít ve zdrženlivosti bez manželství, je už od Ježíšových dob znamením lásky, nerozdělené odevzdání Pánu a naprosté ochoty sloužit.

Římskokatolická církev vyžaduje tento životní způsob od svých biskupů i kněží, východní katolické církve pouze od svých biskupů.

Celibát, jak říká papež Benedikt XVI., neznamená „zůstat prázdný v lásce; jeho podstata spočívá v tom, že se člověk dává

Církev následuje Ježíšovo rozhodnutí při ustanovení svátosti kněžství ve večeřadle povolat výhradně muže.

Foto: archiv MSI

uchvátit vášnivou láskou k Bohu“. Kněz, který žije v celibátu, je plodný právě tím, že ztělesňuje Boží a Ježíšovo otcovství. A papež pokračuje: „Ježíš Kristus potřebuje kněze zralé a mužné, schopné skutečného duchovního otcovství.“

Čím se liší všeobecné kněžství všech věřících od svátostného kněžství?

Ve křtu z nás Ježíš vytvořil království „kněží Boha, svého Otce“ (Zj 1,6). Všeobecným kněžstvím je každý křesťan povolán, aby ve jménu Božím působil

ve světě a přinášel mu Boží požehnání a milost.

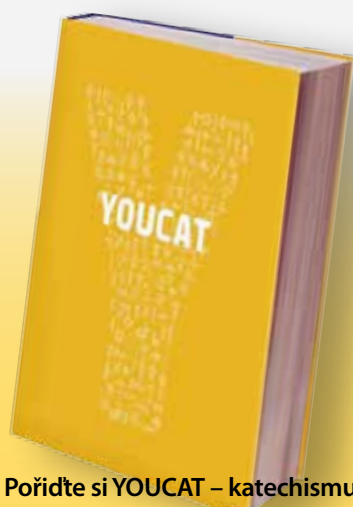
Ve večeřadle a při rozeslání učedníků Ježíš ale některé z nich vybavil posvátnou mocí pro službu věřícím; **tito vysvěcení knězi zastupují Ježíše, pastýře svého lidu a hlavu svého těla, církve.**

Podle Katechismu pro mladé YOUCAT připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

(zkráceno, v závorkách jsou redakční poznámky)

„Nikdo by nedokázal být lepším knězem než ona (Maria). Ona si mohla dovolit bez zaváhání prohlásit: „Toto je moje tělo,“ protože skutečně darovala Ježíšovi vlastní tělo. A přece Maria zůstala prostou služebnicí Pána, takže se na ni kdykoliv můžeme obracet jako na svou Matku.“

bl. matka Tereza z Kalkaty

Pořídte si YOUCAT – katechismus katolické církve pro mladé.

Možnost objednávky na www.ikarmel.cz
Cena 295 Kč (brož. 200 Kč)

Modlitba, informace, povzbuzení

Foto: archiv MSI

Často se setkáváme s tím, že je málo mladých, kteří se rozhodnou pro cestu ke kněžství nebo řeholnímu životu. Církev se proto zamýšlí nad tím, co můžeme pro povzbuzení nových povolání dělat. Starost o nová kněžská a řeholní povolání by totiž měl pociťovat každý věřící. A každý také může svým dílem přispět.

Ve Velké Británii byl zpracován zajímavý sborník *Some definite service*, který se právě touto tematikou zabývá. Vybírám z něj tři známé, ale přínosné rady, jak i my můžeme přispět k povzbuzení nových kněžských a řeholních povolání.

1. Modlitba

Za kněžská a řeholní povolání je třeba se v první řadě modlit. Modlit se k Pánu žně, aby poslal dělníky na svou žně (srov. Mt 9,38). To je příkaz samotného Krista, který on dal Církvi.

2. Informace

Druhou důležitou skutečností, pokud jde o povzbuzení povolání, je správně informovat. Lidé potřebují vědět, co to obnáší být knězem, řeholní sestrou, řeholníkem, co takový člověk vůbec dělá a jaké to je být knězem nebo řeholníkem.

3. Povzbuzení

A za třetí je třeba zdravě k těmto povoláním povzbuzovat. Samozřejmě bez jakékoli manipulace. Rodiče by měli se svými dětmi mluvit o duchovním povolání tak jednoduše a samozřejmě, jako když mluví o jiných důležitých věcech: o jiných činnostech a povoláních naprosto nezbytných pro život lidí.

I učitelé a vychovatelé by měli mladým lidem předkládat vše tak, aby jim dodávali odvahu přijmout jejich osobní životní povolání, které má pro ně Bůh připraveno.

A kněží by měli kázat o potřebnosti a povaze kněžského povolání a povolání k zasvěcenému životu.

Sestavil P. Marek Dunda ■

Starost o nová kněžská a řeholní povolání by měl pociťovat každý věřící.

Foto: Václav Pišsek

Kluci, udělejte si aspoň maturitu

Mám čtyři syny. Nikdy jsem jim neřikala, že bych byla velmi ráda, kdyby se alespoň jeden z nich stal knězem. Modlila jsem se za to, ale také jsem se snažila připravit cestu. Mimo jiné i tím, že jsem vedla kluky k tomu, aby si udělali maturitu. Jednak mi záleželo na tom, aby měli nějaké vzdělání – to je vždy potřeba. A pak jsem si říkala, že kdyby se některý z nich jednou v budoucnu rozhodl, že se stane

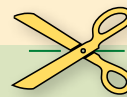
knězem, bude maturita nutnou podmínkou, která se později jen velmi komplikovaně doplňuje.

Kluci jsou každý jiný. Některé už základní škola bavila, jiný se naopak musel „pozduchávat“. Jeden z nich si vždy na začátku školního roku prolistoval se zájmem učebnice, přečetl si to, co ho zajímalo, v nestřeženém okamžiku udělal pár pokusů (jednou, když jsem

přicházela první týden nového školního roku z práce domů, ptala se mě sousedka, co se u nás dělo – takový dým z okna, už chtěla volat hasiče...) – a tím byly pro něj škola a zájem o učivo v tom školním roce vyřízené. Nebylo jednoduché ho motivovat, aby se škole soustavně věnoval, dělal domácí úlohy, učil se slovíčka. Nejhorší vysvědčení měl právě to poslední před přijímacími zkouškami na střední školy – to, na kterém nejvíc záleželo. Právě tento můj syn mi tři čtvrtě roku před maturitou (tehdy už ho studium velmi bavilo) přišel říci, že se rozhodl stát se knězem.

Marie ■

... kdyby se některý z nich jednou v budoucnu rozhodl stát se knězem, bude maturita nutnou podmínkou.

objednávkový kupon

Vaše adresa:	PSČ:	Podpis:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		kusů
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Dunda (ed.): <i>Tak kázal Vianney</i> (10 kázání; formát A5, 72 stran, 15 Kč)		
Dunda (ed.): <i>Jak kázal Vianney o svaté zpovědi</i> (dalších 10 kázání; formát A5, 68 stran, 15 Kč)		
Dunda (ed.): <i>I tak kázal Vianney</i> (dalších 9 kázání; formát A5, 68 stran, 15 Kč)		
Dunda (ed.): <i>Promluvy sv. Jana Marie Vianneye</i> (21 promluv ; formát A5, 60 stran, 15 Kč)		
Dunda (ed.): <i>Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye</i> (formát A5, 36 stran, 10 Kč)		
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; formát A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl: II. díl:
Dunda a kol.: <i>Příprava na svátost smíření dnes</i> (praktická pomůcka; formát A6, 48 stran, 25 Kč)		
Sedloň: <i>Doprovázení</i> (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21 x 12 cm, 44 stran, 10 Kč)		

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu

A.M.I.M.S.

Římskokatolický farní úřad

671 03 Vranov nad Dyjí 20

(je možné objednávat i na internetu

www.amims.net nebo e-mailem

na **apostolat@fatym.com**,

či telefonicky 515 296 384).

Knihy přijdou na vaši adresu

s příloženou složenkou na uhrazení

příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací

najdete na [www.amims.net!](http://www.amims.net)

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ!

Foto: Flickr, illebeginat80mm (CC BY-NC-SA 2.0)

Jsem dost nemocná, a nyní i manžel, ale přijímáme to od Pána Boha jako možnost přidat i tuto oběť k našim modlitbám.

kluka s životem ministranta. Nebylo to vždy úplně snadné, ale snaha byla. Jednou například utíkal na poslední chvíli z fotbalového tréninku přímo do kostela na křížovou cestu. Na nohou měl kopačky, nestihl totiž sběhnout domů a přezout se, ale na druhou stranu mu bylo jasné, že takto na pobožnost nemůže. Udýchaný přiběhl ke své babičce, která už seděla v kostele: „Babi, přezujeme se.“ A přehodil si s ní boty. Babička pak dávala nohy hodně hluboko pod lavici, aby nebylo vidět, že má kopačky...

Ve 14 letech byl biřmován a Duch Svatý začal víc působit. Četl náboženskou literaturu a hodně se modlil. Ještě mu nebylo osmnáct a oznámil nám, že ve škole řekl, že chce studovat teologii. Bylo to za hluboké totality... To byl další důvod k modlitbě za něj.

Jsem dost nemocná, a nyní i manžel, ale přijímáme to od Pána Boha jako možnost přidat i tuto oběť k našim modlitbám. Vše to obětujeme za syna kněze.

Zita ■

Vše to obětujeme za syna kněze.

Co pro mne znamená syn kněz?

Být matkou je úkol na celý život. Mám syna kněze a to pro mě především znamená doprovázet ho modlitbou a obětí. A bylo a je k tomu stále dost důvodů.

Už od synova početí se za něj s manželem modlíme. Když začal v první třídě ministrovat, řada lidí ve vesnici v něm viděla budoucího kněze. On byl ale nor-

mální kluk, rád sportoval, různě soutěžil, a navíc býval často nemocný. Míval hodně zameškaných hodin ve škole, takže měl co dohánět.

Stále jsme ho však vedli k tomu, aby náboženský život bral za svůj a objevil osobní modlitbu. A tak se snažil, a někdy i dost svérázně, skloubit život vesnického

Foto: Konvent sester alžbětinek v Jablunkově

Konvent sester alžbětinek v Jablunkově

Patronkou našeho řádu je sv. Alžběta Uherská, která žila v letech 1207–1231. Po smrti svého manžela vstoupila do III. řádu sv. Františka z Assisi, v chudobě a pokání sloužila Bohu a prokazovala milosrdnou lásku chudým, nemocným a potřebujícím. Povoláním sester sv. Alžběty je následovat Krista věrným naplňováním slibů chudoby, čistoty a poslušnosti podle řehole III. regulovaného řádu sv. Františka, vlastních konstitucí a stanov.

Charizmatem řádu sv. Alžběty je péče o nemocné, trpící a potřebující. Od roku 1991, kdy nám byly po pádu totality navraceny klášterní objekty, provozujeme v jejich části Domov sv. Alžběty, kde poskytujeme potřebnou péči a podporu 75 seniorům. Snažíme se, aby u nás našli nový domov, kde budou svůj život prožívat v ovzduší důvěry, radosti a pokoje.

Pokud se ptáš, jaké je tvoje povolání a chceš dostat odpověď na tuto otázku, ptej se Boha samého. On ti jistě odpoví a dá ti poznat cestu, kterou pro tebe od věčnosti připravil.

Více se o nás můžete dočíst na <http://alzbetinky.jablunkov.cz>.

Odplata za apatii

Vložíte-li žábu do nádoby se studenou vodou, začne v ní spokojeně plavat. Na tom není nic divného. Studenou vodu žáby milují.

Když ji však hodíte do horké vody, žába se z ní pokusí vyskočit. To také není nic divného. Žáby horkou vodu nesnášejí.

Teď však přijde cosi zvláštního. Vložíte-li žábu do nádoby s chladnou vodou a pak ji postupně zahříváte až k varu, žába se o útěk vůbec nepokusí. Postupně přivyká změně – zvyká si na smrt.

„Apatie přináší i duchovní smrt.“

Foto: Flickr, jronaldlee (CC BY 2.0)

Skákat jen do jisté výšky

Zig Ziglar popisuje podivný způsob, jakým majitelé blešího cirkusu trénují své svěřence. Vložíte-li blechy do sklenice od okurek, okamžitě z ní vyskáčí. Jakkpak by ne, vždyť jsou to vynikající skokani!

Trénink tedy začíná tak, že na sklenici dáte víko. Blechy pochopitelně dál vyskakují, ale při každém pokusu znovu a znovu narážejí na víko. Pozorujete-li je však bedlivě, brzy zjistíte něco neobyčejně zajímavého. Blechy sice dál vyskakují, ale jen tak vysoko, že se už víka nedotknou.

Cvičitel pak může víko bez obav odstranit. Blechy sice budou skákat, ale ze sklenice se nedostanou. Vlastně to už vůbec nedokáží. Proč? To je prosté. Zvykly si vyskakovat jen do určité výšky. A když si na tuhle výšku přivyknou, už ji překonat nedovedou!

Jsi také jako ta blecha? I ty sis zvykl skákat jen do určité výšky?

Foto: Flickr, Michael @ NW Lens (CC BY-NC-ND 2.0)

Prase a kráva

„Proč o mně lidé říkají, že jsem skrblík,“ ptal se boháč, „když přece každý ví, že po smrti zanechám všechn svůj majetek Církvi?“

„Poslechněte si bajku o praseti a krávě,“ odpověděl mu kněz. „Prase bylo neoblíbené, zatímco krávu kdekdo miloval. Prase se roztrpčovalo. ‚Lidé si nemohou vynachválit tvou vlídnou povahu a melancholický pohled,‘ posteskl si krávě. ‚Pokládají tě za bůhvíjak štedrou, protože jim denně dáváš mléko a smetanu. A co já? Já jim dávám všechno, co mám! Slaninu i šunku. Štětiny na kartáč a štětce. Dokonce i z mých nohou dělají rosol! A přesto mě nikdo nemá rád. Čím to?‘“

„A víte co kráva praseti odpověděla?“ zeptal se kněz. „Řekla mu: ‚Nejspíš to bude tím, že já jim to dávám ještě za svého života.‘“

3x Brian Cavanaugh ■

(z knihy Briana Cavanaugha „Kup si los a jiné příběhy“ – tuto a další knihy s příběhy pro zamyslení je možno objednat v Karmelitánském nakladatelství na www.ikarmel.cz)

Také říkáš: „Jednou, až...“?

Foto: Flickr, Tsalinh (CC BY-NC-ND 2.0)

Červencové Katolické charismatické konference v Brně se každoročně účastní tisíce lidí. Vloni byl jedním z hostů P. Daniel Ange. V roce 1984 založil mezinárodní školu modlitby a evangelizace Mládí – Světlo (Jeunesse – Lumière) s myšlenkou, kterou často opakoval Jan Pavel II.: „Prvními apoštoly mladých jsou – mladí.“ O svém vlastním povolání vypráví:

P. Daniel Ange na Katolické charismatické konferenci v Brně

Foto: Vít Kobza

Mé povolání

B bylo to večer 13. července ve 21:25 před 66 lety, když mě Ježíš povolal. Bylo mi tehdy dvanáct let. Až do té doby jsem snil o tom, že budu dirigentem nebo závodním lyžařem. To byly dvě jediné věci, ve kterých jsem byl ve škole dobrý: hudba a lyžování. Moji rodiče museli tehdy odjet do Číny a své čtyři děti nechali ve škole ve Švýcarsku. Cítil jsem se tam jako v sirotčinci. Byl jsem uzavřený do sebe, měl jsem strach z ostatních, koktal jsem, každou noc jsem proplakal. Učitelé mi říkali, že jsem nula – úplně na nic. A že ze mě nic nebude.

Minuta ticha

Pak jsem se znovu setkal se svými rodiči – byl to právě 13. červenec. Jeli jsme společně poděkovat za shledání do jedné malé kapličky, kde byla vystavena Nejsvětější Svátost. Zaspívali jsme nějakou píseň. Měli jsme takový zvyk v rodině, že jsme se modlili za různé úmysly a lidi a za každého z nich jsme položili jedno zrnko kadidla. A pak tatínek řekl: „A nyní jsi na řadě, Pane, ty. Jestli chceš, tak k nám promluv. Budeme minutu ticho a budeme ti naslouchat.“ A Pán se rychle chopil této příležitosti... Možná to není často, aby-

chom nechali při modlitbě v rodině Bohu minutu ticha. Během této minuty ticha jsem slyšel velmi intenzivně, jak mi Ježíš říká, abych žil svůj život s ním. Ptal se mě: „Chceš se mnou spolupracovat? Chceš mi pomoci spasit svět?“ To, co mě ohromilo, bylo, že Ježíš mi nechal absolutní svobodu. Mohl jsem klidně říct: „Ne, Pane, radši budu dirigentem nebo budu závodně lyžovat.“ Ale to bych k vám tady dnes nemluvil... Ve své velké pokoře mi nechal svobodu vybrat si.

Málo milovaná láska

Celý svůj život jsem neměl ani nejmenší pochyby o tomto Pánově povolání. Od té chvíle se úplně změnila má představa o Bohu. Pochopil jsem, že tento všemocný Bůh má zároveň křehkost a slabost zamilovaných: Když jsi kluk a zamiluješ se do děvčete, nemůžeš přijít a říct jí: „Miluj mě, nebo tě zabiju!“ – Můžeš sice zabít, ale nemůžeš udělat nic, čím by sis vynutil lásku. Chudoba a pokora Boží před naší svobodou je to samé, jako chudoba a pokora zamilovaných. Proto je Boží láska tak málo milována...

Další věc, která mě ohromila, bylo to, že pro Boha jsem nebyl nula – jak mi to ostatní do té doby říkali. Byl jsem podceňován profesory, protože jsem měl špatné známky. A Stvořitel celého vesmíru potřeboval právě tohoto dvanáctiletého chlapce! On počítá s každým z nás, protože jsme pro něho důležití...! Tohle bylo uzdravením mé nesmělosti, mého strachu z ostatních lidí. Protože to, co je důležité, je Pánův pohled – ne pohled ostatních. Plakal jsem několik hodin. Rodiče se mě ptali, co se stalo. Říkal jsem jim: „Nebojte se, to jsou slzy radosti!“

Klášter a Afrika

Dostal jsem povolání ke kontemplativnímu životu v klášteře. V sedmnácti letech jsem vstoupil do klášteře v Clervaux v Lucembursku. Nejdříve si v klášteře mysleli, že jsem moc mladý. Chtěl jsem tam vstoupit už v šestnácti... Jel jsem až za papežem, aby jim napsal dopis a poručil jim, ať mě vezmou. Papež to neudělal. Byl jsem velmi zklamaný. Nezbylo nic jiného, než být trpělivý a čekat. Další rok mě otec představený přijal.

Chtěl jsem žít velmi chudým řeholním životem v Africe. Ve dvanácti letech jsem odjel do Rwandy. Když jsem se loučil na břehu v Marseille s plačícími rodiči, myslel jsem na rodiče misionářů, kteří se po celá staletí loučili se svými dětmi a věděli, že už je nikdy neuvidí. Byly doby,

Součástí Katolické charismatické konference v Brně je i paralelní program pro děti.

Foto: Vít Kobza

kdy možná polovina misionářů zemřela ještě na lodi, velká část z nich pak zemřela po několika letech na tropické nemoci, v Číně se přibližně každý desátý stal mučedníkem... Všichni to věděli, a přesto se vydali na cestu. Nesmíme zapomenout na tu obrovskou odvahu misionářů...

Po týdnech autostopu jsem dojel do Rwandy. Na hranicích jsem se bláznivě zamiloval. Do celého toho rwandského národa. Potom jsem tam žil třináct let.

Šok – Bůh znovu volá!

Pak jsem prožil velký šok. Bratři z mé komunity mě povolali zpátky do Evropy. Myslel jsem si, že celý svůj život prožiji ve Rwandě. Měl jsem velký strach, jak se znovu přizpůsobím a jak to zvládnu v Evropě.

Potom – během studií ve Švýcarsku – jsem se setkal s charismatickou obnovou. Bylo to v jejich samých počátcích. V mém

životě přinesla dva plody: úžasnou touhu po adoraci Nejsvětější Svátosti a touhu mluvit s druhými – zvláště mladými lidmi – o Ježíši. A fungovalo to. Mladí lidé mě poslouchali – ve vlaku, v barech. Říkal jsem si, co mám s tímto charismatem dělat? Protože do té doby mé povolání bylo klášterní.

Můj představený mě poslal do poustevny. Takže jsem celých sedm let zůstal sám v poustevně jenom s Bohem a s anděly. Hlídal jsem tam ovce jednoho pastýře z údolí. V noci jsem vycházel na vrchol hory a v dálce jsem viděl světla měst: Nice, Cannes, Monte Carlo. A já jsem měl úplně všechno. Měl jsem tu největší rodinu na světě – Církev. Měl jsem své přátele v nebi: anděly a svaté. Měl jsem Boží slovo, Boží odpuštění, Boží tělo a Krev. Měl jsem prostě štěstí v plnosti. A tam dole v těch městech byli každou noc nějací mladí, kteří si vzali život, kteří se zdrgovali... A mou velkou otázkou bylo, jak mám předat ten proud života

Pro Boha jsem nebyl nula.

až dolů k těm lidem, do těch všech sexshopů, těm, kteří jsou na ulici, prostitutkám... A můj představený a můj biskup mi říkali: je třeba, abys čekal na nějaké znamení od Pána. To znamení přišlo na malém kousku papíru od jednoho mladého kluka. Napsal mi: „Přiď a dej nám Boha!“ To bylo to znamení, abych začal se souhlasem svého představeného a svého biskupa evangelizovat jako svatý Pavel po celé Evropě. Začal jsem jezdit po školách – vyšel jsem z pouště své poustevny a vešel jsem do pouště mladých lidí.

Daniel Ange (svědectví z Katolické charismatické konference Brno 2012) ■

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Informace o každoroční
Charismatické konferenci
(program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

Foto: Vít Kobza

Zřeknout se

zlých principů totality

„Schválené majetkové vyrovnání je další příležitost zřít se zlých principů totality.“

Tak nadepsal svůj výstižný komentář pro MF DNES královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. S dovolením otce biskupa a MF DNES z něj větší část přetiskujeme.

Schválené částečné navrácení majetku jeho původním vlastníkům není žádným darem státu mocné mezinárodní instituci. Je především pokusem o nápravu a zmírnění křivd, kterých se stát dopustil na každé jednotlivé farnosti – malém společenství věřících, kteří ve své obci pečovali o svůj kostel, skládali se na stavbu fary a přispívali tak ze svých prostředků k tomu, aby se v jejich středu mohly pravidelně konat bohoslužby. Nákupem pole či lesa a jejich výnosy k tomu získali ekonomickou soběstačnost.

Stát platil, hlídal a zavíral

Zejména o tento majetek farnosti a kláštery po únoru 1948 protiprávně přišly a stát je učinil závislými na svém vlastním rozpočtu. Strana chtěla mít činnost každé jednotlivé farnosti pod kontrolou a mnoho kněží ze stejného důvodu uvěznila a odvezla do internačních táborů.

Místo peněz od věřících začaly na účty farností chodit peníze daňových poplatníků, kteří se s církví nemusejí nijak identifikovat, a většina z nich ani nenavštěvuje bohoslužby. Právě tato křivda může být nyní alespoň částečně napravena.

Zákon z roku 1949, podle kterého jsou církve dodnes financovány ze státní pokladny, činí i tu nejmenší farnost zcela závislou na státu (pozn. redakce: to platilo ještě v době uveřejnění komentáře – začátek platnosti zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi to mění a od jeho účinnosti již konečně zákon o financování církví z roku 1949 přestává platit). Schválené vyrovnání umožní vrá-

tit do těchto záležitostí řád, logiku a spravedlnost.

Peníze nenahradí požehnání na čelo...

Ptát se, k čemu je ekonomická samostatnost farností, diecézí či řeholních společenství potřeba, je podobné, jako bychom položili vážně míněnou otázku, na co potřebuje peníze rodina. Všichni, křesťany nevyjímaje, žijeme ve světě, kde se peníze používají jako univerzální oběživo a duchovní těžko zaplatí SIPO, benzín či účet za mobilní telefon požehnáním na čelo bankovnímu úředníkovi.

Křesťané nesedí jen v kostele

Z vnějšku kladená otázka, k čemu církev vůbec potřebuje majetek, odráží nejen nedostatek smyslu pro spravedlnost, právní stát a ekonomickou logiku, ale často i malé povědomí o poslání křesťanů ve světě. To nekončí jen bohoslužbami v kostelech. Činnost charity (která je jednou z nejpříkladnějších dobročin-

Nákupem pole či lesa a jejich výnosy získaly farnosti ekonomickou soběstačnost...

ných organizací v zemi), hospiců, církevních nemocnic, domovů pro seniory či pro handicapované, mateřských a základních škol, gymnázií a dalších prospěšných institucí, které církev tradičně provozuje, není jen doplňkem jejího působení.

Církev se po celou svou dvoutisíciletou historií snaží zachovávat Kristovu výzvu k hlásání Evangelia ve světě, přičemž toto hlásání se nikdy nedělo – a nesmí být – jen slovy a formulováním teoretických zásad.

Vytvářením duchovního zázemí a péčí o potřebné – nemocné, slabé, chudé či o ty, kteří usilují o dobré vzdělání – křesťané realizují své základní poslání ve světě. Služba křesťanské lásky je jedním z projevů působení Ducha Svatého ve společ-

„K čemu církve potřebují majetek? Tato otázka může mít své místo v debatách o tom, jak s prostředky farností či klášterů prospěšně nakládat. V diskusi, zda jim má stát vrátit zabavené nemovitosti, je však zcela nepřipadná. Musí to cítit každý, kdo někdy v životě něco vlastnil – domek, zahradu, louku, pole...“

Mons. Jan Vokál

nosti. A právě k realizaci tohoto poslání, které je ze své podstaty neziskové, potřebují být církve v dnešním světě stejně hospodářsky soběstačné jako třeba rodina, která podobně „neziskově“ investuje do výchovy a výživy dětí.

tou částku, za kterou vcelku pohodlně přežijí. Budou muset se svými prostředky nakládat tak, aby je neprohodily a mohly dál ve světě působit. Trvale, nejen několik let či desetiletí.

Mons. Jan Vokál ■
(mezititulky jsou redakční)

Církve nesmí majetek promhat

Majetkové vyrovnání klade na církve v tomto ohledu velkou odpovědnost. Už nebudou moci spoléhat na to, že jim stát každý rok pošle z daní všech občanů urči-

Kompletní text:
<http://www.bihk.cz/aktuality/zpravy/2263-schvalene-majetkove-vyrovnani-je-dalsi-prilezitost-zruci-se-zlych-principu-totality.htm>

... stát je ale po roce 1948 učinil závislými na svém vlastním rozpočtu.

Foto: Václav Příšek

Otázkám a odpovědím o církevním majetku byly věnovány také dva články v *Milujte se!* č. 22 str. 22–27 (on-line v archivu vydaných čísel na www.milujte.se – doporučujeme!). Na články nám přišla zajímavá reakce Miloslava kardinála Vlka. Rádi z ní přetiskujeme:

... říká se, že stát „přispívá“, což není pravda, poněvadž stát pokud něco církvím dával, tak to bylo z toho, co získal z neprávem drženého, komunisty zabraného, tedy z našeho majetku! Stát církvím ze svého, ani z daní poplatníků, nic nedával. V parlamentním dokumentu (sněmovní tisk 858 *Zpráva předsedy dočasné komise Poslanecké sněmovny pro řešení majetkových otázek mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi* – www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=5&CT=858&CT1=0 – pozn. red.) se uvádí, kolik za ta léta stát z církevního majetku získal a kolik do církví investoval. A je tam výsledek: stát na tom za ta léta (1948–2007, částka dále narůstá... – pozn. red) vydělal asi 160 miliard, které strčil do kapsy! Bohužel se o nich nemluví...!

Někdy se také říká, že zákonem č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi bude dosaženo odluky církve od státu. Pozor! Odluka je už dávno obsažena v ústavě, jenže stát ji brzdil tím, že 20 let neřešil majetkové vyrovnání a držel církve v područí státu... To by se mělo napsat... Ještě jednou děkuji...

kardinál Miloslav Vlk ■

Foto: Flickr, permstatenews (CC BY-NC 2.0)

Fakta a čísla

o majetkovém vyrovnání s církvemi

O majetkovém vyrovnání s církvemi (lidově, ale nesprávně církevních restitucích – zákon totiž neřeší jen restituce, ale i narovnání vztahů do budoucnosti) se šíří množství lží a polopravd. Nabízíme vám výběr z informací, které v textu „Deset důvodů, proč byl schválen zákon o církevních restitucích“ publikovalo Ministerstvo kultury na svém webu www.mkcr.cz.

Rozsah vydávaného majetku

Zákon předpokládá, že se církvím vydá cca 200 tisíc hektarů naturálně a 61 tisíc hektarů se finančně nahradí. Ve srovnání s vrácením majetku podle zákonů z 90. let se však jedná o malé množství majetku.

Pro srovnání:

- Podle zákona o půdě se fyzickým osobám vydalo cca 1400 tisíc hektarů půdy.
- Pokud jde o obce, těm se vrátilo jenom lesní půdy cca 400 tisíc hektarů.
- Pozemkový fond pak v letech 1999–2010 prodal 525 tisíc hektarů státních pozemků.

Pozn. redakce: Ve srovnání s množstvím majetku, který stát vrátil dříve jiným vlastníkům nebo který stát prodal, je rozloha majetku vráceného katolické církvi jen 8,6 procenta, majetek nahrazovaný je 2,6 procenta. Ostatní církve téměř žádný majetek před rokem 1948 neměly a to, co dostanou, je z největší části solidární dar katolické církve. Katolická církev souhlasila, aby téměř 20 procent z majetku, který by jí měl být vrácen, byl použit ve prospěch ostatních církevních společenství a židovských náboženských

obcí a sloužil jako základ pro jejich vlastní financování v budoucnu. V tom je také obsažena odpověď na častou otázku, proč majetek dostanou i některé církve, které v roce 1948 neexistovaly. Katolická církev se s nimi solidárně dělí o část z toho, co jí patří...

Finanční náhrady jsou za nevydaný majetek

Finanční náhrada (59 mld. Kč) představuje paušální náhradu za majetek, který nebude vydán. Jedná se o majetek, který dnes vlastní obce, kraje, soukromé fyzické a právnické osoby nebo státní subjekty mimo Pozemkový fond a Lesy ČR.

Konkrétní případy majetku, který je zahrnut ve finanční náhradě: Nemocnice Valtice – vlastní Město Valtice, Nemocnice Na Františku – vlastní Hlavní město Praha, Statek Nebušice – vlastní Hlavní město Praha, Zámek Řevnice – vlastní

*Výnosy z majetku církví,
které přešly na stát
za šedesát let, činily
229 miliard.*

*Náhrada
za nevydaný
majetek bude
ročně tvořit dvě
tisíciny státního
rozpočtu!*

obec Řevnice, Zámek Horní Dunajovice – vlastní obec Horní Dunajovice, Zdravotní středisko Horoměřice – vlastní Středočeský kraj, Střední odborná škola vinařská ve Valticích – vlastní Jihomoravský kraj, Bývalé Arcibiskupské gymnázium v Praze Bubenči – vlastní stát (Ministerstvo vnitra), Statek Horoměřice – vlastní společnost Agrivep, a. s.

Dnes nejde oceňovat dle dvacet let zrušené vyhlášky

Pro stanovení výše finanční náhrady za majetek, který nebude moci být vydán, byly použity tržní ceny, aby výsledné ocenění představovalo spravedlivou hodnotu majetku, který byl církvím

v minulosti protiprávně odebrán, a se kterým v důsledku toho nemohly nakládat a mít z něj užítky. K ocenění majetku původně vlastněného církvemi a náboženskými společnostmi nelze přistupovat stejně jako v případě ocenění podle zákona o půdě. Jelikož v roce 1991, kdy byl zákon o půdě přijímán, trh s půdou vůbec neexistoval, nebylo možné pro finanční náhrady použít spravedlivější tržní ceny. Jediné, co bylo použitelné, byly tedy úřední ceny, a to podle tehdy platné vyhlášky Ministerstva financí č. 182/1988 Sb. Tato vyhláška však už byla před více než 20 let zrušena. Určit dnes finanční náhradu podle předpisu, který už dávno neplatí, by bylo zjevně

nespravedlivé a bylo by úspěšně napadeno u Ústavního soudu jako výraz libovůle zákonodárce. Bylo by možné hovořit o spáchání nové křivdy na straně církví a náboženských společností.

Rozdíl mezi „vrácením církvím“ a ostatním

Pokud pak konkrétně srovnáváme nároky podle navrhovaného zákona a zákona o půdě (v roce 1991, podle kterého byl vrácen majetek ostatním – pozn. red.), lze uvést toto:

- Podle zákona o půdě se hradilo znehodnocení vydávaného majetku. Podle navrhovaného zákona se znehodnocení nehradí. ▷

Foto: Flickr, WSDOT (CC BY-NC-ND 2.0)

ve výši cca 2 miliardy ročně – to jsou necelé dvě tisíce státního rozpočtu.

Spolehlivost údajů, ze kterých zákon vychází

Vládní komise (ministr zemědělství, ministr kultury a ministr financí) nechala údaje o rozsahu historického církevního majetku prověřit.

- Údaje byly konfrontovány s údaji od dotčených státních orgánů a podniků (zejména Pozemkového fondu ČR a Lesy ČR).
- Hodnověrnost databáze jednotlivých položek původního církevního majetku byla prověřena nezávislou poradenskou firmou Ernst & Young.
- V roce 2011 Ministerstvo kultury provedlo ve spolupráci s Národním archivem rozsáhlé šetření archivních materiálů k rozsahu historického církevního majetku. Vycházelo se především z údajů z období 1. republiky, údaje z období 1945–1948 jsou neúplné a značně nespolehlivé. Výsledky šetření jsou uveřejněny na internetových stránkách Ministerstva kultury.

- Podle zákona o půdě se poskytovala náhrada za mrtvý a živý inventář, podle navrhovaného zákona se takové náhrady neposkytují.
- Podle zákona o půdě se poskytovaly náhrady, pokud na původních pozemcích existovaly trvalé porosty, podle navrhovaného zákona se takové náhrady neposkytují.

Navíc na rozdíl od restituentů, kterým

byl majetek vrácen už v 90. letech, církve nemohou 20 let čerpat ze svého majetku žádné výnosy. Jenom výnosy z církevních lesů za tu dobu dosahují miliardových hodnot.

Necelé dvě tisíce rozpočtu!

Za nevydaný majetek bude církvím vyplacena náhrada ve výši 59 miliard korun. Tato částka bude splácena po dobu 30 let

Neoprávněné vydání majetku nehrozí

Podle zákona může být církvím vrácen pouze majetek, u kterého církev prokáže, že ho církevní subjekt vlastnil v období 25. 2. 1948 – 1. 1. 1990.

U každé žádosti o vydání bude pozemkový úřad provádět srovnávací sestavení parcel, to znamená, že porovnává údaje z pozemkového katastru, který platil v roce 1948, s údaji z dnešního katastru nemovitostí. Možné chyby eliminuje postup, kde bude každé vydání zemědělské nemovitosti prověřovat pozemkový úřad a katastrální úřad. Pokud by přesto tyto záruky selhaly, může stát (povinná osoba) napadnout vydání nemovitosti u soudu.

Foto: Flickr, Jurvetson (CC BY 2.0)

Bez přijetí zákona by hrozilo, že na financování státem dosáhnou i další církve, což by náklady státu podstatně zvýšilo.

Foto: Wikimedia Commons, Svobodat (CC BY-SA 3.0)

Po roce 1990 se spojily síly i finanční prostředky sester boromejek, Magistrátu hl. m. Prahy, Ministerstva zdravotnictví, Vězeňské služby, sponzorů..., aby klášter boromejek v Praze-Řepích mohl sloužit svému původnímu poslání: důstojné péči o dlouhodobě nemocné a resocializaci odsouzených žen.

Námítky proti správnosti určení rozsahu majetku

Není jasné, jaké zdroje pro své údaje o rozsahu původního církevního majetku používají kritici návrhu zákona.

Pokud používají údaje o církevním majetku pro první pozemkovou reformu prováděnou v letech 1919–1938, je nutné upozornit, že tato čísla zahrnují pouze pozemky církevních velkostatků, pozemky farností (40–50 tis. ha) v těchto číslech zahrnuté nejsou.

Pokud citují čísla uváděná pražským arcibiskupstvím z roku 1948, pak je nutné uvést, že se jedná o aproximativní, tedy přibližný odhad pražského arcibiskupství, datovaný z 26. února 1948, tedy den po komunistickém převratu. Údaj se uvádí za celou římskokatolickou církev jako celek, bez bližší specifikace. Neopírá se o údaje z pozemkových knih, není jasné, zda je v součtu zahrnut majetek v tzv. národní správě atd. Vzhledem k tomu nelze odhad nijak ověřit. I okolností jeho vzniku zpochybňují hodnověrnost v něm uváděných údajů.

Kdo na koho nyní doplácí?

V roce 2007 byla tehdejší sněmovní komisí zadána studie Národohospodářské fakultě Vysoké školy ekonomické k porovnání státních výdajů na církve a výnosů, o které církve přišly.

Podle této studie výdaje vynaložené v letech 1948–2007 na církve ze státního rozpočtu činily 60,6 mld. korun. Nerealizované výnosy církví z jejich původního majetku a z patronátů, které přešly na stát, pak činily ve stejném období 229,2 mld. korun. Z toho roční výnos ze zabraného

„Majetkové vyrovnání se proto státu z dlouhodobého hlediska vyplatí.“

Zdroj: Ministerstvo kultury

církevního majetku je cca 3 mld. korun ročně. Celkem činí saldo ve prospěch státu 168,6 mld. korun.

Pozn. redakce: To je velmi důležité číslo. Rozšířená představa, že stát a nevěřící „doplácí na platy kněží“, je tedy naprosto mylná. Podle této Ministerstvem kultury citované studie Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické (komise pracovala na objednávku sněmovny, nikoliv církvi!) za šest desetiletí (1948–2007) měl naopak stát zisk 168,6 mld. korun (po sečtení příjmů z církevního majetku a odečtení výdajů na církve). A tato částka již několik let dále roste!

Ale v budoucnu se zákon státu vyplatí...

V roce 2011 bylo podle zákona o hospodářském zabezpečení církví vynaloženo na církve v cca 1,45 mld. korun, a to převážně na platy duchovních. Do roku 2014 však platí Deklarace shody, ve které se církve zavázaly, že nebudou požadovat další prostředky na nové duchovní.

Po skončení Deklarace shody se tak částka 1,45 mld. korun určitě zvýší. V rozpočtu na rok 2015 již Ministerstvo kultury počítá s částkou 1,7 miliard. Dále hrozí, že na financování státem mohou dosáhnout i další církve, což znovu náklady státu podstatně zvýší. Zákon o majetkovém vyrovnání ruší zákon o hospodářském

zabezpečení církví. Majetkové vyrovnání se proto státu z dlouhodobého hlediska vyplatí.

Vlastníkem nemovitého majetku se nestane cizí stát Vatikán

Zákon o církevních restitucích se týká církevních právnických osob celkem 17 církví, z nichž katolickou církev reprezentují Církev římskokatolická a Církev řeckokatolická. Zbýlých 15 církví nemá na Vatikán (podle mezinárodního práva je přesnější výraz Svatý stolec) žádnou vazbu. Zákon se o něm vůbec nezmiňuje.

U církví římskokatolické a řeckokatolické bude majetek vrácen pouze konkrétním církevním subjektům (tj. farnostem, biskupstvím, řádům, charitám apod.), nikoli Svatému stolci. České církevní právnické osoby budou s majetkem, který jim bude vrácen, disponovat podle svého uvážení a schopností. Restituovaný majetek bude církvemi bezpochyby využit jednak na duchovní, jednak ostatní služby, zejména charitativní, kulturní, společenské, školské apod., a to především v místech, kde církve působí, tedy pro konkrétní občany České republiky, pro rozvoj obcí, sociální projekty a další věci.

Podle www.mkcr.cz připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Cigareta, poslední záchranné stéblo?

Kouřila jsem několik let. Dokonce i když jsem začala zpívat v našem kostelním sboru. Skupinu mých přátel tvoří mladí lidé, čistí... Snažila jsem se nechat kouření už kvůli nim, abych jim udělala radost. A také jsem nechtěla dávat špatný příklad. Kouřila jsem a mladším jsem říkala, že to škodí zdraví, že je to škoda peněz, a další podobné fráze. Ačkoli jsem

to říkala co nejpřímněji, samozřejmě jsem věděla, že si to k srdci nevezmou, když mě vidí s cigaretou v ruce. Věděla jsem, že nejdřív musím přestat kouřit, než jim začnu něco vykládat. Jinak jsou to jen takové banality. Doslova kecý.

Opravdu jsem se snažila, bohužel mi to nevycházelo. V momentě, kdy jsem si řekla, že je konec s kouřením, začala

jsem kouřit dvakrát tolik... Bylo to hrozné! Každý šluk pro mě byl psychickým mučením. Z každého šluku jsem měla výčitky svědomí – a to bylo tak vše. K tomu, abych zahodila cigaretu, mi to nepomohlo. Pak jsem se úplně vzdala a kouřila klidně dál.

Tak to bylo do doby, než jsem poznala sestru Faustynu Kowalskou (polská řeholnice a mystička, zemřela ve 33 letech, svatořečena Janem Pavlem II. v roce 2000; její posláním, ke kterému byla vyvolena, spočívá v novém připomenutí milosrdné Boží lásky, o níž hovoří Bible – pozn. redakce). Půjčila jsem si od sestřičky knihu o jejím životě. Přečetla jsem

V momentě, kdy jsem si řekla, že je konec s kouřením, začala jsem kouřit dvakrát tolik...

ji z pouhé zvědavosti. Potom jsem sáhla po *Deníčku* sestry Faustyny (jde o její posmrtně vydané zápisky – pozn. redakce). Stal se mou nejdůležitější četbou. Díky Faustyně, „Kristově sekretářce“, jsem uvěřila v Boží milosrdenství!

Když se slavil den, kdy zemřela, čili 5. října, jsem se definitivně rozhodla skončit s kouřením. „Týden milosrdenství“ uplynul. Modlila jsem se k Pánu Ježíši, aby mi dal sílu vydržet nejhorší chvíle v boji s mým návykem. Závislí kuřáci vědí, o jakých chvílích mluvím. O těch, ve kterých se zdá, že se všechno hrouť, že už není žádná naděje, jen... cigareta, poslední záchranné stěblo.

Efekt? Od té doby jsem neměla cigaretu v puse! Teprve teď chápu, že předchozí pokusy končily fiaskem, protože jsem neprosila o pomoc Pána Ježíše. Mám radost, že mi to dal Ježíš pochopit. S Ním a pro Něj jsem přestala kouřit, proto jsem vyhrála, jinak bych to nikdy nedokázala. Sama jsem příliš slabá.

Děkuji Mu za všechno a prosím Ho každý den, aby mi dal milost větší víry a lásky, které ve mně sotva doutnají. Chtěla bych mít v sobě tolik síly, abych nechala za sebou dosavadní život a šla za Ním doopravdy!

Vítězslava (zkráceno) ■

**S Ním a pro Něj
jsem přestala
kouřit, proto jsem
vyhrála, jinak
bych to nikdy
nedokázala.**

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Každá závislost na ilegálních i legálních drogách (alkohol, léky, tabák) znamená ztrátu svobody. Poškozuje zdraví i život závislého člověka a působí těžké škody také lidem v jeho okolí. Veškeré stavy zmatení mysli a ztráty sebekontroly v opojení nebo vydání se napospas sexualitě znamenají ztrátu lidské důstojnosti a svobody, a proto jsou hříchem proti Bohu. Je zapotřebí odlišit je od rozumného, vědomého a střídavého zacházení s prostředky přinášejícími požitky.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.*
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

**Díky Faustyně, „Kristově sekretářce“,
jsem uvěřila v Boží milosrdenství!**

Sestra Faustyna Kowalská – Deníček na TV-MIS.cz

Audiopásma s životopisem svaté sestry Faustyny Kowalské a nejdůležitějšími úryvky z jejího Deníčku (ve slovenštině) najdete on-line na TV-MIS.cz:

<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=567>

a také v TémaBoxu – internetovém přehrávači duchovních přednášek, seminářů, exercícií, kázání a audioknih:

<http://temabox.tv-mis.cz/?id=567>

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném
růženci)

Na začátku:
Otče náš...; Zdravas Maria...;
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:
Věčný Otče, obětují Ti Tělo
a Krev, Duši i Božství Tvého
nejmilejšího Syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravasů:
Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):
Svatý Bože, Svatý Silný,
Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi
a nad celým světem.

Imprimatur
Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký,
v Hradci Králové dne 7. července 1995

Hrbolaté cesty života

Cesty života jsou někdy pěkně zamotané, než dojdou do cíle. Ty moje byly možná zamotané o něco víc, ale snad je jednou rozmotám.

Křest – nesplněný dětský sen

Je to víc než dvacet let, co mi umřela maminka. Byla jsem moc malá, abych to dokázala pochopit. Tehdy se k mé dětské dušičce dostalo prvních pár slov o Bohu a o víře a zapustily hluboké a pevné kořeny. O dva roky později jsem se poprvé dostala se svou pratetou, u které jsem byla na prázdninách, na mši svatou. Hrozně jsem tenkrát jako desetiletá dívka toužila po křtu. Jenže bez souhlasu rodičů to nešlo a můj otec by s tím nikdy nesouhlasil – byl nevěřící a alkoholik. A tak křest zůstával jen mým dětským snem.

Tátův a můj „kamarád“

V místě, kde jsem bydlela, jsem začala potají, aby to otec nevěděl, chodit na mše

Když nade mnou tento „kamarád“ stál se sekerou, přála jsem si snad někdy, aby už vše skončilo.

svaté. Víra v Boha a modlitba mi byly v životě velkou oporou. Čekala jsem, až mi bude 18 let, abych mohla požádat o křest. Jenže všechno bylo jinak, než jsem chtěla. Krátce po mých osmnáctinách u nás můj otec zabydlel svého „kamaráda z mokré čtvrti“. Ten člověk pak velice rychle zničil mé sny a vše, v co jsem věřila. Byl to neuvěřitelně zlý člověk, nikdy jsem ho neměla opravdu ráda, ale...

Zcela neplánovaně „přišly“ naše dvě děti a všechno zlé se jenom zhoršilo. Byl velmi zlý i vůči nim. Když nade mnou tento „kamarád“ stál se sekerou, přála jsem si snad někdy, aby už vše skončilo.

I s dětmi jsem začala tajně chodit na mše svaté. Mnoho dlouhých let jsem se bála poprosit kněze nebo kohokoli o pomoc (dnes vidím, že to byla velká chyba, nechávat si vše pro sebe a nepožádat nikoho o pomoc). Dcera začala tajně chodit do hodin náboženství ve škole. Společně s dětmi jsem se modlila k Bohu. Mé prosby byly vyslyšeny po nekonečných letech...

„Třetího vás zabiju!“

Tenkrát řekl, že nás 3. února zabije. Vzala jsem si tehdy děti s sebou do práce a modlila se o pomoc. Přišla moje nadřízená a poznala, že se něco děje, a přinutila mě jít na policii. A tehdy se rozjel ten nejrychlejší rychlík mého života. Policie dělala

Naše zlá minulost se přes policii dostala k soudu.

svou práci a já s dětmi jsme mohli poprvé svobodně jít na mši svatou.

Byla to nádhera. O týden později jsem se kněze zeptala na křest. Začali jsme za ním docházet na přípravu na křest, která trvala víc než rok. Bohu díky za to, že máme tak trpělivého a hodného kněze, který pochopil naši situaci. Moc nám pomohl. Na podzim jsme pak při mši svaté pro děti měli přijetí do katechumenátu. A dcera začala s ostatními dětmi z farnosti chodit i na přípravu na první svaté přijímání. Nikdy nezapomenu na první svobodné Vánoce – s modlitbou, se mší svatou, se šťastnými dětmi...

Katechumenát

Jeli jsme za otcem biskupem, který nás spolu s ostatními přijal mezi čekatele křtu. Konečně jsme mohli žít naplno naší vírou a nemuseli jsme ji tajit. Pak nás čekala tři skrutinia a pak ten nejšťastnější den – Bílá sobota, kdy jsme děti i já byly pokřtěny. Bylo to nádherné a mně se po více než dvaceti letech splnil dětský sen. O pár týdnů později měla dcera spolu s ostatními dětmi první svaté přijímání.

Stíny minulosti a světlo víry

Naše zlá minulost se přes policii dostala k soudu. Každé soudní jednání je velmi bolestné a ještě není vše skončeno a ani před tím „kamarádem“ nejsme v bezpečí, protože mi přísahal pomstu za to, že jsem od něj odešla a řekla pravdu. Soud ho odsoudil za týrání a za nedovolené ozbrojování k podmíněnému trestu. Z rodiny už nikoho nemám – i otec již zemřel, přišla jsem o práci a z minulosti mám spoustu dluhů, za které může ten „kamarád“. Ale přesto děkuji Bohu, že ten zlý sen skončil, že konečně nemusíme skrývat svoji víru, že jsme pokřtěni. A modlím se, aby to všechno dobře skončilo. Snad jednou... Ale mám děti a víru, tak co víc si ještě přát?

Anna (redakčně upraveno) ■

<http://linkapomoci.cz>

**Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000**

***... mám děti a víru,
tak co víc si ještě
přát?***

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Byl velmi ochotný a nabídl mi, že pomůže zrealizovat akci pro mládež. Připravil vše potřebné. Jenomže udělal jednu chybu. Počítal totiž jenom s ideální variantou. Nepomyslel na to, že někdo může přijít později nebo bez stanovených pomůcek, a ani na to, že lidé jsou chybujiící a hříšní...

Vše probíhalo normálně až do chvíle, kdy se objevila první odchylka od ideálního předpokládaného stavu. Hned mi telefonoval a byl zcela zdrcen: vždyť to může zcela pokazit výsledek celé naší akce! Zapochoyboval o sobě, a už dokonce zvažoval, zda nemá dát ruce od všeho pryč

Foto: Flickr, Symbic (CC BY-SA 2.0)

a „vyskočit z rozjetého vlaku“. Dalo mi dost práce přesvědčit ho, že kvůli jedné drobnosti se přece nevzdáme.

Jenomže jak už to v životě bývá, takovýto „drobnost“ přišlo během té akce ještě několik a vždy se to s mým spolupracovníkem opakovalo podle stejného scénáře. Byl totálně vytočený, chtěl vše vzdát, rušit a dokazoval, že za těchto podmínek není možné pokračovat. Nakonec vše přece jen dopadlo dobře, ale stálo to dost času a přesvědčování.

Když na to po letech vzpomínám, uvědomuji si, jak je to velmi poučné pro náš každodenní život. Můžeme mít sebelepší záměry a představy, ale nikdy to nakonec není přesně tak ideální, jak si plánujeme. Vždy se objeví nějaký problém a často je jich i víc. Ale to nesmíme vidět jako důvod, abychom se zneklidnili a chtěli vzdát dřívější správná rozhodnutí. Úsilí o dobro nemusíme vzdávat – vždyť za problémy můžeme vidět skrytou šanci správně ustát danou situaci –, dokonce bych se nebál použít označení, že je to jakýsi „bonus“.

Vždyť v těžkostech se otevírá cesta k intenzivnější spolupráci s naším Pánem. A právě v nich se může osvědčit pevnost našich dobrých úmyslů. Jistě se už o tom přesvědčili i ti, kteří usilují o růst k ideálu čistého srdce. Právě na tomto poli zakoušíme, že nikdy nejsme v ideálních skleníkových podmínkách. A ideální nejsme ani my sami. Ale vždy je možné znovu začínat, pokračovat a spolupracovat s Boží milostí. Komplikace, které se nám staví do cesty, je tedy třeba vidět jako šanci k dalšímu růstu.

P. Marek Dunda ■

*Dej životu
eleganci:
vnímej problém
jako šanci!*

Jak získat čísla, která vyšla v minulosti?

I když může časopis *Milujte se!* vycházet díky vašemu zájmu a díky vaší podpoře ve značných nákladech (14. až 16. číslo vyšlo v nákladu 32 000 výtisků, 17. až 20. číslo v nákladu 41 000 výtisků, 21. číslo 46 000 výtisků, 22. až 24. číslo 52 000 výtisků, a toto 25. číslo dokonce v nákladu 70 000 výtisků), zásoba nám po čase v redakci dojde – někdy po roce, jindy o něco dříve nebo později...

Časopis *Milujte se!* je přitom koncipován tak, aby jeho obsah neztrácel ani po letech zajímavost a aktuálnost. Nedá se proto mluvit o nových a starých číslech – jen o číslech, která jsou ještě k dispozici v papírové podobě, a o číslech, která jsou k dispozici již pouze v elektronické podobě na internetu – na www.milujte.se. Ta, která máme ještě v tištěné podobě, vám rádi zašleme. Napište si o ně na adresu redakce, která je uvedena na zadní straně časopisu. Všechna dosud vydaná čísla pak najdete v elektronické podobě (PDF formátu) v archivu www.milujte.se.

Snažíme se o maximální šíření časopisu. Proto jsou na internetu volně k dispozici i jeho nejnovější čísla, a to v nezkrácené verzi! Přesto prosíme: podpořte časopis *Milujte se!* a objednejte si ho. Doporučený příspěvek na tisk a poštovné jednoho čísla je 20 korun. To je 80 korun ročně. Upřímně Pán Bůh zaplať také všem, kteří se rozhodnou podpořit vydávání časopisu vyšší částkou – podle svých možností...

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Foto: Flickr, Pitel (CC BY-SA 2.0); 20x archiv MSI

Nedá se mluvit o číslech nových a starých – jen o číslech, která jsou ještě k dispozici v papírové podobě, a o číslech, která jsou k dispozici již pouze na internetu – na www.milujte.se.

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Internetová televize TV-MIS.cz nabízí vzdělání i zábavu již osmým rokem.

Když sis to poslechl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Na www.TV-MIS.cz najdete již více než 1350 hodin videa i audia!

Křesťanský JukeBox

<http://jukebox.tv-mis.cz>

s písničkami, CD, koncerty. Sestavte si několika kliknutími program k poslechu na celý den. K práci i odpočinku...

TV-MIS.cz má čtyři programy: MIS 1 – zábava, MIS 2 – vzdělání...

Křesťanský TémaBox

<http://temabox.tv-mis.cz>

s duchovními přednáškami a semináři, kázáními, audioknihami... – možnost stažení v mp3 formátu. Pro duchovní vzdělání doma i na cestách.

... MIS 3 – dokumenty a publicistika, MIS 4 – lokální.

Plus rozsáhlá audiosekcce, JukeBox, TémaBox, virtuální pouť do Izraele...

Virtuální pouť do Svaté země a na Sinaj

<http://svata-zeme.tv-mis.cz>

Více než 7 hodin videozáznamů. Navštivte s námi desítky míst ve Svaté zemi, poslechněte si výklad, prohlédněte si je...

Vše on-line, kdykoliv, kdekoliv a zdarma.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se